

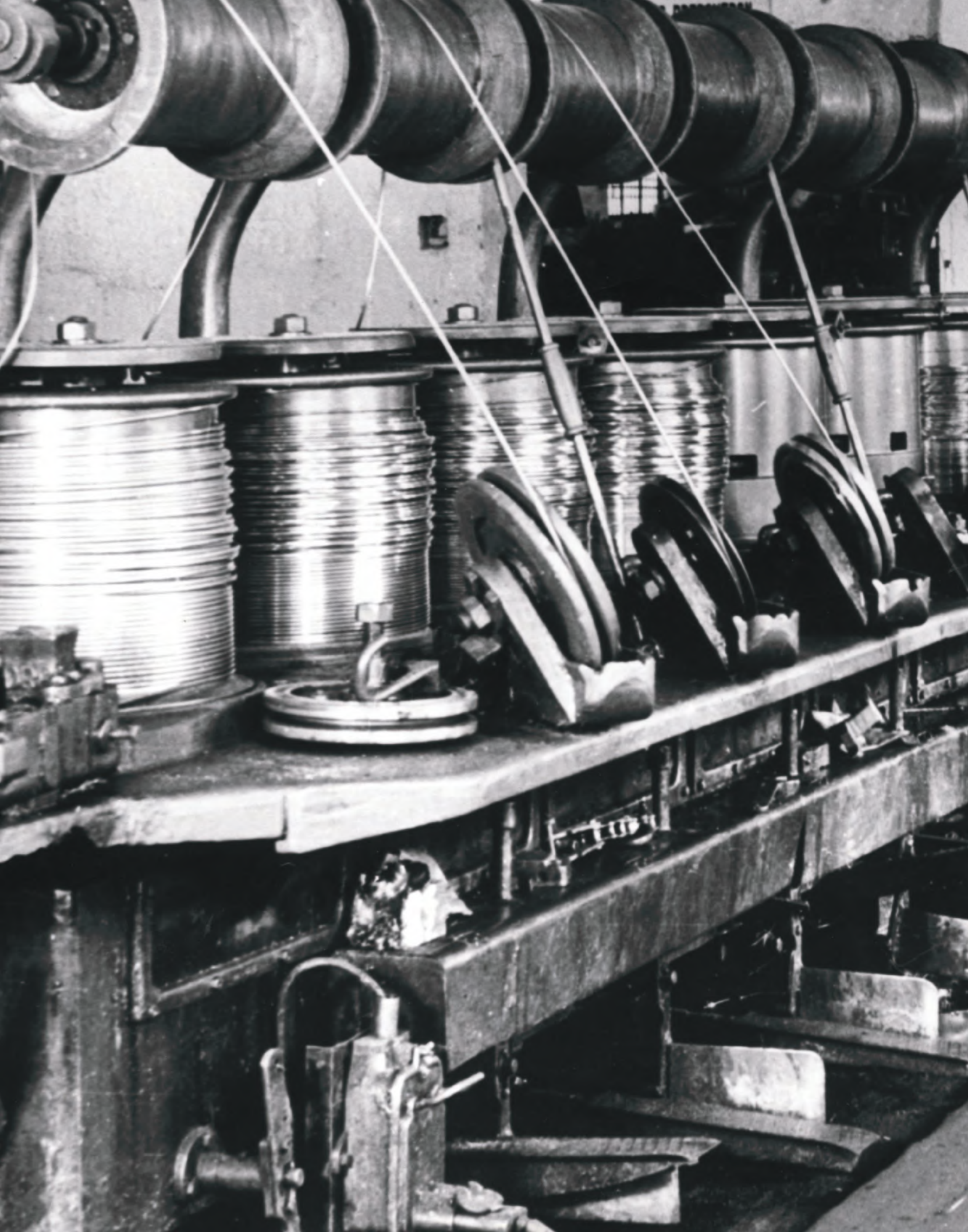
impol
Aluminium Industry

190
LET

*Karl Steiner
Karl Steiner
Karl Steiner*

ad N. 3674.

**ZAVRTELI
SMO
IMPOLOV
ČASOVNI
STROJ**

9 Pregled zgodovine

10 Sprehod skozi našo zgodovino

17 Ali ste vedeli?

18 Tudi to je Impol

23 Zbrani spomini

25 Stanko Vehovar

29 Ladislav Kovačič

33 Edvard Lepoša

37 Maks Kolar

41 Anton Kidrič

45 Mirko Gregorič

49 Jože Kavkler

53 Črtomir Zadravec

57 Adi Žunec

61 Rajko Šafhalter

64 Iz življenja v livarni

67 Današnje vodstvo

69 Jernej Čokl

73 Vlado Leskovar

77 Janko Žerjav

81 Edvard Slaček

85 Irena Šela

89 Impol je pustil pečat

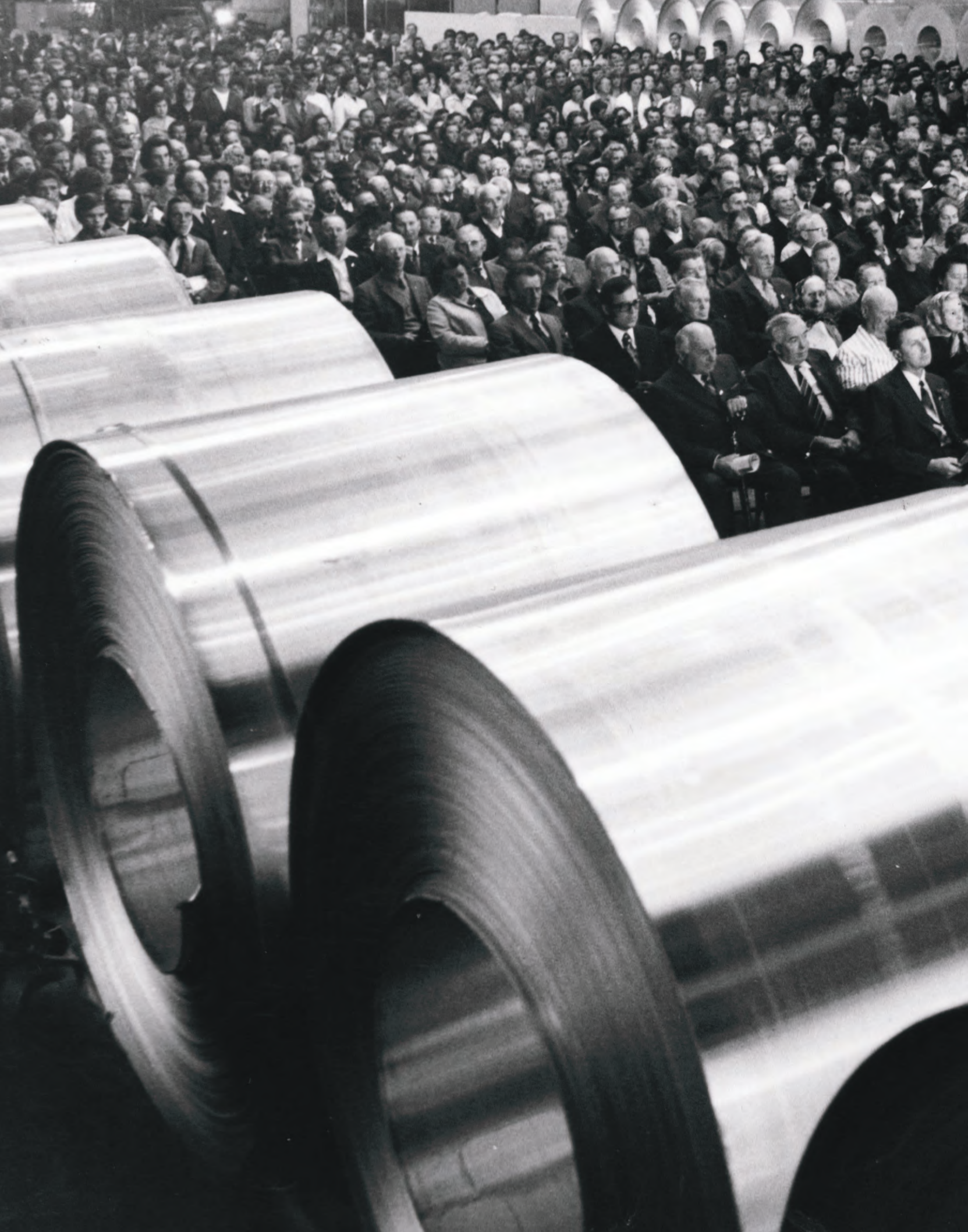
90 Danes pri napredku Impola sodelujejo

103 Pogled v 190. leto Impola

104 Organizacijska shema

106 Kazalniki

108 Zaposleni

**PREGLED
ZGODOVINE**

SPREHOD SKOZI NAŠO ZGODOVINO

Začetek razvoja kovaške dejavnosti na področju Zgornje Bistrice sega že v leto 1620, ko sta brata Matija in Jurij Stopar zgradila kovačnico na vodni pogon, v kateri so prvotno izdelovali raznovrstno orodje. V letih 1680–1682 so turške horde plenile po Štajerskem, prizanešeno ni bilo niti vasi Zgornja Bistrica niti fužinam, ki so jih popolnoma požgali in porušili. Po letu 1683 so bile ponovno zgrajene in so desetletja obratovale nemoteno, vendar so imele značaj obrtniških delavnic.

1825

Prve zametke Impola sta vzpostavila brata Vincenc in Anton Sternberger, ki sta 19. marca 1825 od Ignaca Greissmayerja kupila plavž in kovačijo. Posest je zajemala dve kotlarni in dve stanovanjski hiši. Še isto leto sta pričela izdelovati bakrene izdelke. Dokazi o poteku proizvodnje so tudi nadaljnji nakupi bratov Sternberger, ki sta svoje premoženje povečala tudi z nakupom gozdov, s pomočjo katerih sta zagotovila dovolj lesa, ki so ga uporabljali za kurjavo v obratih in izdelavo oglja. Okrog leta 1840 je bilo zaposlenih 20 delavcev, lastnik Vincenc pa je imel inženirski izpit, ki ga je delal v valjar- ni za baker in medenino.

Pag.		Firma	Art der		Betriebsgegenst.
1	2		Haupt- niederlassung	Nweig- niederlassung	
78	13	S. Sternberger	Uher	Brüder	...
78	13	S. Sternberger

Izpis iz sodnega registra leta 1864

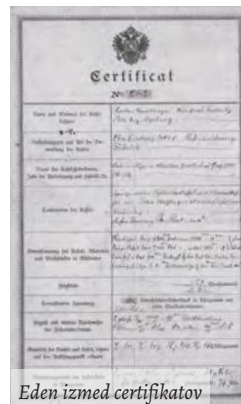
1863

Kovačnica je bila v lasti bratov Sternberger vse do leta 1863, ko je umrl Anton Sternberger. Podjetje, ki se je takrat imenovalo Bratje Sternberger, je 5. januarja 1864 poslalo dopis na Okrožno sodišče Celje, v katerem je spremenilo lastništvo. Lastnik je ostal Vincenc Sternberger, pridružila pa sta se mu Vincenc ml. in Jožef Sternberger, ki sta po Vincencovi smrti leta 1881 postala edina lastnika. Prošnjo za spremembo lastništva družbe sta vložila šele pet let po smrti starejšega družbenika na Okrožno sodišče Celje.

Zametek Impola:

brata Vincenc in Anton
Sternberger sta od Ignaca
Greissmayerja
19. 3. 1825
kupila plavž in kovačijo:
2 kotlarni,
2 stanovanjski hiši.

1891

Eden izmed certifikatov

Obrat Bratje Sternberger je leta 1891 pridobil certifikat za obratovanje parnega kotla. Komisija, ki jim je podelila certifikat, je obrat redno obiskovala in nadzorovala delovanje ter zapisovala rezultate nadzora. Proizvodnja se je vršila s primitivnimi sredstvi, kljub temu je bila tovarna za tiste čase moderna. Zaposlenih je bilo približno 100 delavcev. Iz leta 1897 je ohranjena skupinska fotografija delavcev, ki so bili zaposleni v takratnem obratu.

Skupinska fotografija delavcev iz leta 1897

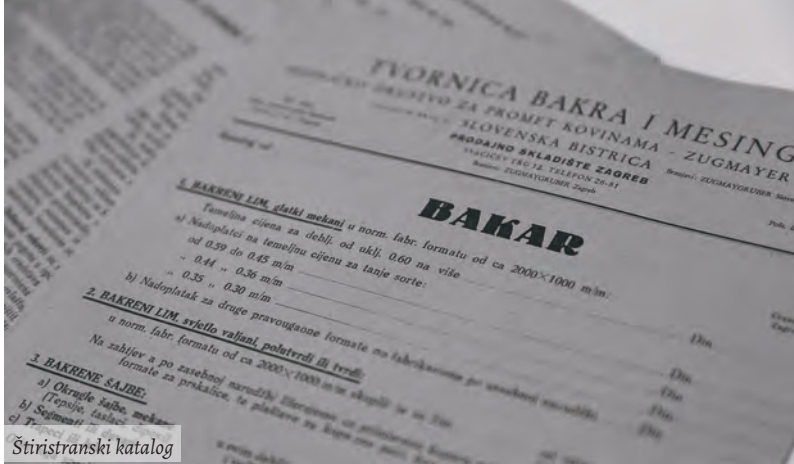
1908

Leta 1908 je umrl Jožef Sternberger in s tem se je tudi končalo lastništvo družine Sternberger. Njegove dedinje, hčerke Jožefina, Andreja in Olga, ter solastnik Vincenc Sternberger so se namreč leta 1909 odločili, da bodo obrat prodali. Kupil ga je Jožef Kernn. Obrat je postal podružnica obrata iz Budimpešte.

1920

Obrat sta leta 1920 kupila Leon Weiss, tovarnar iz Klosterneuburga, in Filip Berger, tovarnar iz Dunaja. Obrat sta vodila pod imenom Kupferhammer- und Messingwerke Brüder Sternberger. Naslov nakazuje, da se je tovarna ukvarjala s predelavo bakra in žolte. Kupna pogodba o prodaji tovarne kaže, da sta lastnika obrat kar hitro prodala. Po štirih letih ga je namreč kupila družba Dioničko društvo za prometi kovinama – Zugmayer I Gruber. Obrat se je preimenoval v Tvarnica bakra I messinga.

Štiristranski katalog

1929

Od leta 1924 je tovarna začela doživljati večji preporod. Lastniki so jo dograjevali in posodabljali. Izdali so tudi štiristranski katalog izdelkov. Leta 1929 so zgradili prizidek k valjarni bakra. Postavili so tudi jaške za peči za izkoriščanje bakrene žilindre. Natančno je bil narejen tudi načrt dimnika peči. Statični izračun dimnika je še hranjen v Impolovem arhivu.

1936

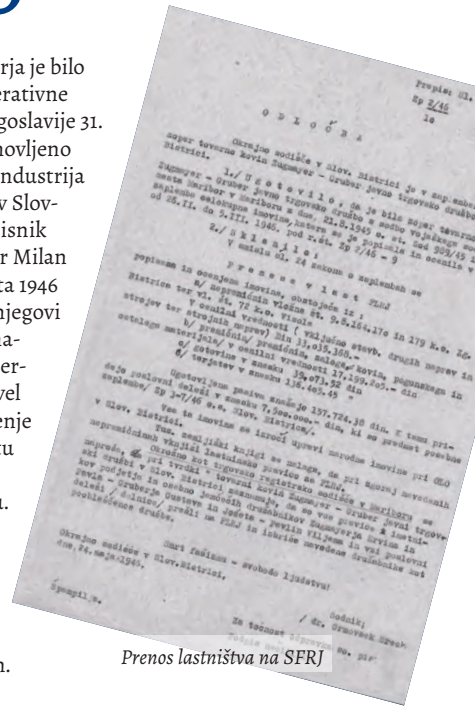
Nadaljevali so z naložbami in s širjenjem infrastrukture, o čemer priča načrt in odločba iz leta 1936 za gradbeno dovoljenje za stanovanjsko poslopje na ime Zugmayer in Gruber. Sprejeli so tudi kolektivno pogodbo, ki je določala višino plač.

Gračnja Jaškove peči

1946

Po pregonu okupatorja je bilo z odločbo vlade Federativne ljudske republike Jugoslavije 31. decembra 1946 ustanovljeno podjetje z nazivom Industrija metalnih polizdelkov Slovenska Bistrica. Podpisnik podjetja je bil inženir Milan Stepišnik, ki je bil leta 1946 direktor podjetja, v njegovi odsotnosti pa ga je nadomeščal vodja komercialnega oddelka Pavel Ketiš. Slednji je vodenje podjetja prevzel v letu 1947, nato pa ga je predal Jožetu Babiču. Na mestu direktorja sta se menjavala do leta 1950, dokler ni vodenja ponovno za krajše obdobje prevzel Anton Šturm.

Prenos lastništva na SFRJ

Skupina delavcev v stari topli valjarni leta 1934

1944

Širil se je proizvodni program izdelkov. Dejavnost se je razširila na valjane izdelke in žice iz bakra, medenine in bron. Tovarna Zugmayer in Gruber je bila edini proizvajalec polizdelkov barvnih kovin na področju Kraljevine Jugoslavije, kar je ugodno vplivalo na širitev. Proizvodnja ni obstala niti v vojnem času, proizvajali so tudi izdelke, ki so bili namenjeni uporabi v vojni industriji. Med vojno so partizani v noči s 4. na 5. julij leta 1944 poskušali tovarno zažgati. Dva dni pozneje so minirali strojnico v tovarni in jo 16. julija ponovno napadli, vendar je nemška vojska napad odbila.

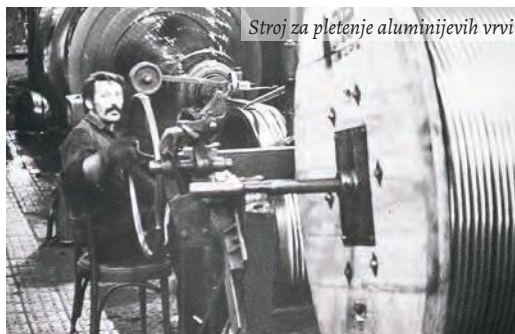
1950

Tovarno so 9. septembra 1950 prevzeli v upravljanje delavci. Zaradi nacionalne politike se je začela preusmeritev proizvodnega programa. Izdelavo bakrenih izdelkov so prevzele nove tovarne v Sevojnem in Svetozevju, bližina tovarne glinice in aluminija v Kidričevem pa je ponujala možnost preusmeritve v aluminijeve polizdelke.

Prvi delavski svet

Ali ste vedeli?
Leta 1950 je proizvodnja aluminijevih polizdelkov znašala nekaj čez eno tona, v letu 1961, ko je bila preusmeritev v celoti izvedena, pa 13.000 ton.

Stroj za pletenje aluminijevih vrvi

1951

Sledila je postopna preusmeritev proizvodnje na predelavo aluminija. Vodenje tovarne je leta 1951 prevzel Štefan Podričnik, ki je ostal na čelu tovarne naslednjih 23 let. V obdobju od 1953 do 1960 se je zagnala 35-MN direktna hidravlična stiskalnica, pričeli so z montažo 7,1-MN stiskalnice.

Vhod v tovarno leta 1957

1955

Tovarna se je začela izvozno usmerjati. Večji del izvoza je bil usmerjen v razvite zahodne države in socialistične dele Evrope. V mnogih državah se je Impol uveljavil z nekaterimi specialnimi in s tehnološko zahtevnimi izdelki. Med najpomembnejše izvozne države so sodile ZDA, ZRN, Avstrija, ZSSR, Bolgarija, Iran in Irak.

Ali ste vedeli?
Impol je bil edini jugoslovanski proizvajalec tehnološko zahtevnih dodatnih materialov za varjenje.

1966

Pričela se je modernizacija valjarništv. Izgradili so objekt površine 20.000 m², postavili in zagnali toplo duo valjarno, dve hladni kvarto valjarni ter ostalo potrebno opremo za toplotno obdelavo in razred izdelkov. Proizvodnja se je do leta 1970 povečala s 17.444 ton na 30.717 ton.

1962

Leta 1962 se izdelki iz bakra v celoti umaknejo iz proizvodnje. Slednje delno olajša delo zaposlenih, saj je aluminij trikrat lažji od bakra. Zaradi povečanega volumna so nastale težave s prostorsko stisko v obratih in skladiščih. Aktivno je potekalo tudi posodabljanje proizvodnje. Zagnali so 7,1-MN stiskalnico in postavili 20-MN in 12,5-MN hidravlični stiskalnici ter stroje in naprave za toplo in hladno obdelavo vlečenih izdelkov.

1965

Zaključili so s posodobitvijo žičarne. Prav tako so začeli obratovati novi stroji za pletenje aluminijevih vrvi z jeklenim jedrom in struženje aluminijevih drogov. Kot edini jugoslovanski proizvajalec aluminijevih vrvi je Impol predstavljal nosilca elektrifikacije Jugoslavije. Po izpopolnitvi stiskalniškega obrata se je še dodatno povečala možnost izvoza.

1980

Do leta 1980 je bila zgrajena proizvodna hala žičarne, prav tako so kupili opremo za proizvodnjo veznih elementov. Posodobili so izdelavo žičnih izdelkov in začeli izdelovati varilne materiale. Zaključili so tudi naložbo v profilarno. V proizvodnjo so vključili 20-MN stiskalnico, iz cevarne v profilarno pa so prestavili 12,5-MN stiskalnico. Proizvodni program Impola je leta 1982 zajemal pločevino, trakove, rondelice, folije, oplemenitene folije, vrvi, žico, dodatne materiale za varjenje, ploščate žice za embalažo, aluminijeve zakovice, žebelje iz aluminijevih zlitin, žično ograjo, profile (nosilne za gradbeništvo, okrasne profile), palice (za obdelavo na avtomatih in za konstrukcijske namene), cevi. Impol je imel lastni projektivni biro Montal, ki je izdeloval aluminijeve fasade, vrata in okna. V Impolu so izdelovali tudi aluminijeve bazene.

Stari žični obrat v 80-ih letih, na fotografiji tudi prostori ambulante in stara livarna

1974

Po spremembi ustave Jugoslavije se je Impol razdelil na posamezne TOZD-e. Istočasno se je spremenilo tudi vodstvo podjetja, saj je Štefana Podričnika na mestu direktorja zamenjal Jože Kavkler.

1977

V obdobju od 1971 do 1975 sta se namestili dve dodatni kvarto valjarni. Proizvodnja se je začela usmerjati v izdelke z višjo dodano vrednostjo. Tako je ekipa začela osvajati proizvodnjo aluminijeve folije. Leta 1976 so postavili obrat za proizvodnjo in oplemenitenje aluminijeve folije. Leta 1977 se je delovna organizacija Impol združila s TGA Kidričevo v SOZD Unial.

Zaposleni pri počitku, še v stari livarni

1986

V obdobju od 1980 do 1986 so postavili novo livarno, zagnali dve rabljeni, a obnovljeni hladni kvarto valjarni, zgradili upravno stavbo (takrat namenjeno TOZD-u Montal). V tem času so postavili tudi novo ambulanto, jedilnico na Treh kraljih in prenovili počitniški dom na Malem Lošinj. Pojavljale so se že težave s pomanjkanjem surovine in nestabilnost v podjetju.

1991

Impol je z osamosvojitvijo Slovenije izgubil velik delež svojega trga, ki je bil v večji meri vezan na Jugoslavijo. Začelo se je intenzivno usmerjanje v izvoz, obenem pa se je izvajalo prestrukturiranje z namenom osredotočenja na ključne programe. Z naložbo v posodobitev stikalniškega programa je izboljšal ponudbo izstiskanih in vlečenih palic ter cevi. Uspelo jim je zagnati 35-MN indirektno stikalnico.

Ali ste vedeli, da je Sklad RS za razvoj ob pridobitvi lastništva Impolu napovedal samo še eno leto obstoja?

S pridobitvijo standarda ISO 9001 se je sistemsko uredilo obvladovanje kakovosti

1992

Lastništvo Impola je prešlo v roke Sklada Republike Slovenije za razvoj. Istega leta je Impol osvojil standard ISO 9001 in s tem pridobil potrditev načina poslovanja skladno z najvišjimi zahtevami mednarodnega okolja. Direktor postane Jernej Čokl, ki vodi Impol še naslednjih 23 let.

Stara upravna zgradba v 80-ih letih

1987

Zaradi ne prejete obljubljenе povišice in nestabilnih razmer v podjetju so delavci stavkali. Stavka je sprožila številne spremembe: spremembo vodstva oziroma uvedbo prisilne uprave v letu 1988 in prestrukturiranje organizacije podjetja. V tem letu je Impol dosegel najvišje število zaposlenih v zgodovini. V tovarni je delalo 2.423 delavcev. Od Impola se leta 1990 odcepi TOZD Montal in nastane podjetje Almont.

1995

Zaključili so s prestrukturiranjem programa valjarništva za izdelavo zahtevnejših izdelkov (rondele, rebrasta pločevina). Z ustanovitvijo družbe IAC v ZDA postane Impol mednarodno podjetje. Na tuje trge je prodal že približno 80 odstotkov izdelkov in s tem dokazal, da lahko preživi tudi v tržnem gospodarstvu. Iz Impola so se izločili programi, ki niso bili neposredno pomembni za osrednjo metalurško dejavnost. S preoblikovanjem leta 1995 nastanejo nove družbe: Tehnika-SET, Simfin, Impol Kadring, Impol Inotechna, Alummat, Alupak in Unidel.

Z ustanovitvijo družbe IAC v ZDA je Impol postal mednarodno podjetje

1996

Zagon 28-MN stiskalne naprave za proizvodnjo profilov, palic in cevi.

Delo v livarni

1997

Pričele so se priprave na lastninjenje podjetja. Zaposleni so ustanovili družbo pooblaščenko Impol 2000, d. d., in z vložitvijo zadolžnic za manj izplačane plače postali večinski lastniki Impola. Impol je pridobil certifikat za sistem ravnanja z okoljem ISO 14001 in pričel z uvažanjem zahtev standarda za zdravje in varnost pri delu OHSAS 18001.

2002

Impol Seval

Leta 2002 Impol kupi 70 odstotkov delnic podjetja Impol Seval iz Sevojnega.

Razvoj Impola se je nadaljeval s prestrukturiranjem. Impol kupi 70 odstotkov delnic valjarne aluminija Sevojno in ustanovi družbo Impol Seval. Nadgradil se je tudi program stiskalništva, in sicer s postavitvijo 55-MN stiskalnice in strežne opreme v cevarni, ki je bila zagnana leta 2003.

Vodstvo se je odločilo za uvedbo prostovoljnega dodatnega pokojninskega zavarovanja.

2003

Za prestrukturiranje proizvodnega programa valjarnišva se je namenilo 48 milijonov evrov, naložbeni sklop je zajemal gradnjo dvorane za proizvodnjo folij ter nakup treh novih valjarn in opreme. Prav tako je stekla naložba v livni stroj, s čimer se je začela osvajati tehnologija za proizvodnjo kontinuirno litega traku. V letu 2014 sta se zagnali novi valjarni, s čimer se je povečal obseg proizvodnje valjanih izdelkov. V livarni so izpeljali modernizacijo druge plinske linije. Impol je pridobil standard ISO TS 16949 in tako vzpostavil temelje za osvajanje trga avtomobilske industrije.

2007

Družba Impol 2000, d. d., je dokupila še 45 odstotkov delnic Impola, d. d., in tako s skupno 94 odstotki delnic postala obvladujoča družba v skupini. Od januarja dalje je Impol pričel delovati s spremenjeno organiziranostjo. Večina podpornih dejavnosti deluje pogodbeno, v tako imenovanem outsourcingu, vsak proizvodni program pa je organiziran v posebni družbi kot predelovalna dejavnost. Impol je prvič v svojem delovanju dosegel pol milijarde evrov realizacije.

Realizacija raste

V diviziji valjarnišva so izdelali najtanjšo folijo doslej

2005

V družbi Impol se uvede procesna organiziranost, vzpostavi se diviziji valjarnišva in stiskalništva. V proizvodnem procesu folije zvaljajo šest mikronov debelo aluminijevo folijo, kar je najtanjša folija in pomemben tehnološki dosežek v zgodovini Impola. V livarni so obnovili tretjo livno linijo.

2008

Konec leta 2008 se je pričela gospodarska kriza. Prišlo je do močnega padca povpraševanja. Kljub izjemnemu padcu cen aluminija je bila tržna realizacija v celotni skupini Impol dosežena, in sicer je znašala 446 milijonov evrov, kar je blizu ravni, doseženi v predhodnem letu. Nadaljevala se je tudi notranja lastniška konsolidacija in izvedla statusna sprememba v odvisnih družbah v skupini z namenom racionalizacije procesa upravljanja (ker je Impol 2000, d. d., pridobil 97,5-odstotni lastniški delež v družbi Impol, d. d., je bila sprejeta odločitev, da se status Impola, d. d., delniške družbe, spremeni v d. o. o., družbo z omejeno odgovornostjo). Uprava skupine Impol je postala tričlanska.

3 člani uprave

Leta 2008 postane uprava skupine Impol tričlanska.

2009

Zaradi splošne krize, ki je izvirla in tudi pustila največje posledice na obstoječem finančnem sistemu, so se pojavile težave na področju zavarovanj nabavnih cen surovine in terjatev do kupcev. Financiranje procesa delovanja in razvoja je bilo zelo zahtevno in zato je bilo treba delovati z oblikovanjem denarnih rezerv, ki so omogočale nemotenost poslovanja. Prodaja valjanih izdelkov je potekala skladno z načrti, na področju stiskanih izdelkov so se pojavljale motnje.

Stiskani izdelki

2012

Leto 2012 je bilo eno izmed zahtevnejših poslovnih let, saj je bilo poslovanje na področju predelave aluminija skozi vse leto pod cenovnimi pritiski na višanje nabavnih cen aluminijevih surovin, na drugi strani pa so prodajne cene doživljale stagnacijo in tudi pritiske na nižanje. Skupini Impol se je v začetku leta pridružila družba Rondal, d. o. o. Bilo je leto prilagajanja, a kljub neugodnim pogojem poslovanja je bil dobiček večji od dobička v predhodnem letu.

Nišni izdelek družbe Rondal

2010

Skupina Impol si je opomogla od padca povpraševanja in že skoraj dosegla rekordni obseg prodaje iz leta 2007. Zaključila se je naložba v novo stiskalniško linijo Alumobil, kapacitet 25.000 ton. Z dograditvijo sončne elektrarne (1 MW) je Impol nadomestil del porabljene energije na okolju prijazen način. Začel se je projekt prenove livarniških kapacitet. Prav tako je bila zaključena naložba v novo linijo za barvanje folij in trakov v Impol Sevalu.

Alumobil

2011

Impol je dosegel najboljši poslovni izid v zadnjem desetletju poslovanja. Poslovno leto je potekalo brez večjih pretresov. V tem letu je skupina Impol preseгла 47.000 evrov dodane vrednosti na zaposlenega, ki je bila tako za skoraj 20 odstotkov višja kot v letu 2010.

2014

Končana je bila naložba v dodatne livarske kapacitete, ki Impolu v naslednjih letih omogoča dvig produktivnosti za najmanj 15 odstotkov. Izvajale so se manjše posodobitve v številnih proizvodnih procesih. Povečal se je tržni delež izdelkov, namenjenih avtomobilski industriji.

2015

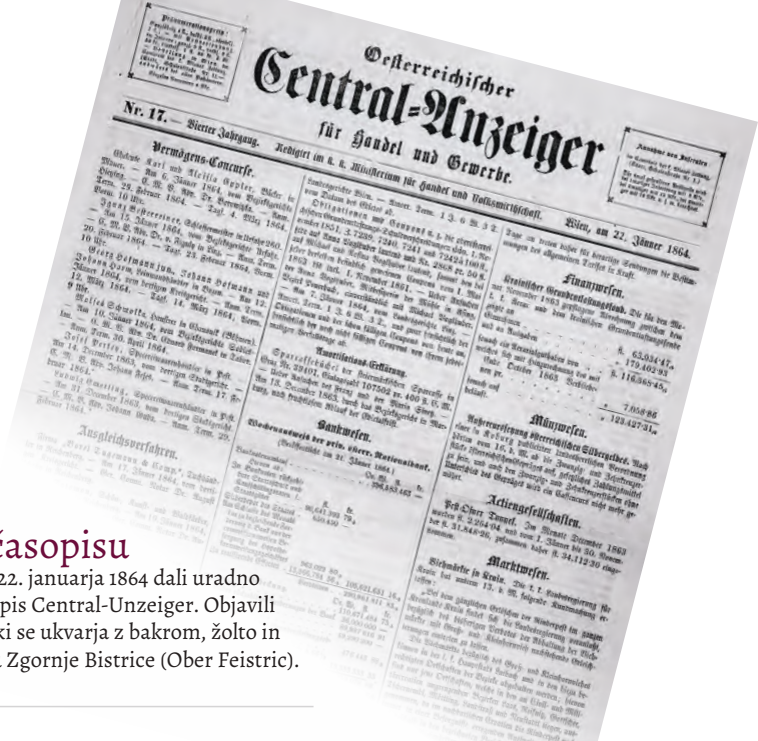
Skupina Impol je prešla z dvotirnega na enotirni sistem upravljanja. Poslovno leto je bilo polno izzivov in ustreznih nastopov na trgu je skupini omogočil najti prave poslovne priložnosti in doseči izredno dober poslovni rezultat.

**ALISTE
VEDELI?**

TUDI TO JE IMPOL ...

Prvi oglas v časopisu

Bratje Sternberger so 22. januarja 1864 dali uradno objavo v dunajski časopis Central-Anzeiger. Objavili so, da imajo podjetje, ki se ukvarja z bakrom, žolto in medenino na območju Zgornje Bistrice (Ober Feistritz).

● Tradicija Impola je v času in srcih pustila mnogo raznovrstnih spominov. Iz zapisov in besed "starih" Impolčanov smo zbrali nekaj utrinkov.

Leta 1925 so v tovarni izdelali prva kurišča za lokomotive, ki so jih delali vse do leta 1959. Bila so iz bakra, 16 mm debele plošče pa so ročno upogibali. Od tod izvira zgodba o »pigarijih«.

Pigariji

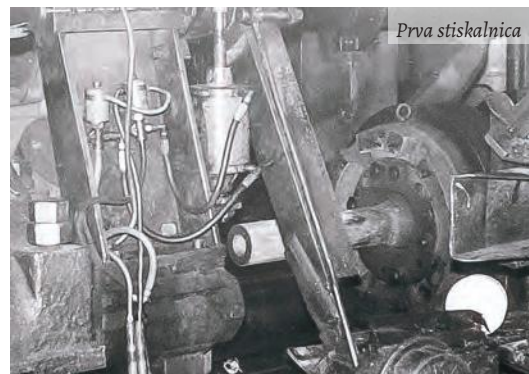
Livarji pri litju bakra

Najstarejša zgradba v Impolu: livnica bakra

Posnetek livnice bakra je iz 30. let 20. stoletja (pred 2. svetovno vojno). Je najstarejša zgradba v Impolu, ki še stoji. Takrat so ta obrat imenovali Mesing Werk.

Josip Gruber, lastnik tovarne v letu 1933.

Prva stiskalnica

Prva stiskalnica

1.800 tonska stiskalnica je bila prva stiskalnica v tovarni Impol. Podjetje jo je kupilo leta 1943, za uporabo v proizvodnji pa so jo usposobili leta 1948.

11. marec 1947

Podjetje Impol, industrija metalnih polizdelkov, je bilo s tem imenom prvič registrirano 11. marca 1947.

Hrošči ...

»Po nedeljah smo občasno pobirali hrošče z impoljskih njiv krompirja. Takrat ni nihče vprašal, če se bo to plačalo,« tako se nekdanji zaposleni spominja organizacije dela v Jugoslaviji v 50-ih letih prejšnjega stoletja. Impol je imel takrat v lasti kar nekaj njiv, ki jih je bilo treba obdelati.

Prevoz za delavce

Leta 1951 je Impol kupil prvi avtobus znamke Mercedes, s katerim je prevažal delavce. Temu sta se leta 1953 pridružila še dva mercedesova tovornjaka, ki sta bila namenjena

za zunanji transport, nekaj časa pa sta se uporabljala tudi za prevoz delavcev na delo in šolarjev v šolo. Tovornjak je imel posebno konstrukcijo za prevoz oseb. Ker je bil transport na tovornjakih mogoč samo v toplih mesecih, je Impol kupil še dva avtobusa in z njimi prevažal delavce in šolarje, dokler ni te storitve prevzel Avtobusni promet Maribor.

Napotki za delo (1968)

Leta 1968 so v Metalurgu objavili zanimive napotke za delo, v splošnem lahko rečemo, da veljajo še danes!

1. Ne delaj raztrgano.
2. Grupiraj podobne naloge.
3. Menjaj naloge približno vsaki dve uri.
4. Menjaj lahke in težke naloge.
5. Prični z najtežjo.
6. Planiraj faze dela.
7. Izkoristi pospešek.
8. Upoštevaj vrednost podciljev.
9. Računaj s posledicami nedokončanega dela.
10. Pripravi material, da ga boš manj iskal.

Ali ste vedeli, da je leta 1965 industrijska cona Impol dobila prvi asfalt (kot so rekli takrat: po tovarni so razlili asfaltno kašo)?

Razglasna postaja

Leta 1965 so zaposleni iz elektrodavnice poskrbeli, da je večina prostorov Impola dobila zvočnike. Poleg obvestil o podjetju, sindikalnih podružnicah in društvih so maja pričeli z vsakodnevnimi voščili sodelavcem.

Upokojitvena starost je leta 1970 znašala:

- 60 let (in najmanj 20 let pokojninske dobe) za moške ter
- 55 let (in najmanj 20 let pokojninske dobe) za ženske.

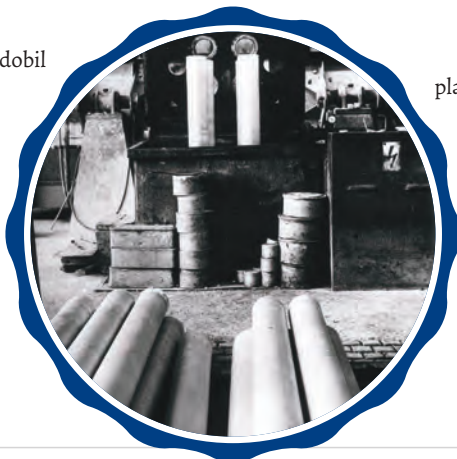
Organizacija Impola leta 1970:

- tehnični sektor
- sektor tehnične kontrole
- komercialni sektor
- finančni sektor
- kadrovski sektor
- splošni sektor
- štabne službe
- predstavništvo v Beogradu
- ekonomska služba
- investicijska služba

Tehnična priprava proizvodnje

- proizvodnja:
 - operativna priprava proizvodnje
 - livniški obrat
 - stiskalniški obrat
 - žični obrat
 - valjarniški obrat
- interni transport
- obrat Montal
- vzdrževalne delavnice

V letu 1970 je Impol pridobil 31 odstotkov potrebnih količin aluminija iz domačega vira, preostalo iz tujine. Leta 1970 je Impol na domačem, jugoslovanskem trgu prodal 65 odstotkov, izvozil pa 35 odstotkov izdelkov.

V letu 1971 je planirana proizvodnja v Impolu znašala 38.000 ton (letno).

Vsi pretekli direktorji Impola

Milan Stepišnik
Pavel Ketiš
Jože Babič
Anton Šturm
Štefan Podričnik
Jože Kavkler
Črtomir Zdravec
Viktor Maček
Zvezdan Žlebnik
Jernej Čokl

Počitniška praksa

V letu 1971 je Impol na počitniško prakso sprejel 70 dijakov in študentov. Honorar je znašal med 400 in 500 dinarji, 3,4 dinarja je v letu 1971 znašala vrednost točke.

Mladi v Impolu

161 delovnih nezgod

V letu 1973 so v Impolu zabeležili 161 delovnih nezgod.

Vlečnica Črno jezero

V začetku leta 1974 so slovesno otvorili vlečnico Črno jezero (nadmorska višina spodnje postaje 1.203 m, nadmorska višina zgornje postaje 1.283 m). Dolžina vlečnice je bila 424 metrov, zmogla pa je prepeljati 910 smučarjev na uro. V Večeru so zapisali, da so "Bistričani dokazali, da je moč s skromnimi sredstvi pa z velikim trudom in zagnanostjo poceni postaviti tudi dokaj drag objekt".

Cena posamezne vožnje je znašala 2 dinarjev, celodnevna karta pa 35 dinarjev.

Slovo

Štefan Podričnik je sodelavcem iz Impola leta 1974 namenil nekaj besed ob slovesu.

TOVARISICE IN TOVARISH!

Dovolite, da se najprej zahvalim tovarišu predsedniku DS za iskrene besede in vam vsem za izredno lepa darila, s katerimi ste me presenetili. Tovariš predsednik je govoril o zaslugah v preteklih 24 letih mojega dela v kolektivu. Menim, da ti moji uspehi pripadajo tudi članom kolektiva, ki so mi, z redkimi izjemami, dajali podporo pri delu. Mi vsi smo morali imeti veliko mero odrekovanja in razumevanja, ker smo se morali odpovedati trenutnim koristim.

Pogoji v letih 1950 — 60 niso bili ravno lahki, saj smo preusmerjali proizvodnjo in postopno modernizirali naše obrate. V 24 letih mojega vodstvenega dela marsikaj od načrtovanega ni moglo biti izvršeno, niti vse ne po naši krivdi ali krivdi zunanjih činiteljev. Vzrok temu je bilo tudi splošno stanje, saj smo imeli v tem obdobju skupnega sodelovanja tri gospodarske reforme. Vse tri in še druge težave so imele gotovo vpliv na naše skupno in moje delo med vami. Ob boljših pogojih pa bi morda vi in jaz storili več od načrtov, ki niso bili izpolnjeni ali le deloma. Po moji oceni pa vendar predstavlja Impol danes čvrsto osnovo za nadaljnjo širitev.

V dolgem obdobju, skoraj četrstoletja, včasih niso bila naša mišljenja ali ocene enake. Vendar smo našli večinoma skupen jezik, moji ožji sodelavci so pokazali veliko mero sodelovanja, kadar smo reševali določena vprašanja. Ko nastopijo težji pogoji za delo, pride tudi drugod do napetih situacij, do zaostritev, kar pa se mi zdi, da je normalno in včasih potrebno, da bi prepričali drug drugega o tem, kar je v prid nas vseh. V spominu bom obdržal le dobro, v mislih na Impol.

Tovarišice in tovariši, iskrena vam hvala za skupno delo, posebej še starejšim in ožjim sodelavcem. Prosim vas sporočite mojo zahvalo vsem sodelavcem v temeljnih organizacijah združenega dela ter želje za bodoče uspešno delo in osebno zadovoljstvo.

Usmerjevalna tabla

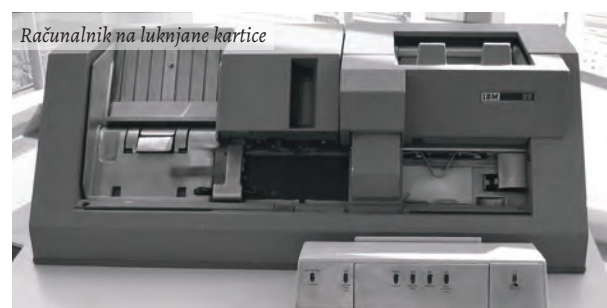
TOZD-i

Naslednja velika preizkušnja za Impol je bilo oblikovanje TOZD-ov (temeljne organizacije združenega dela) po spremembi Jugoslovanske ustave v letu 1974. Nova organiziranost podjetij je sovpadala s koncem mandata dolgoletnega direktorja Impola Štefana Podričnika.

Prvi računalnik

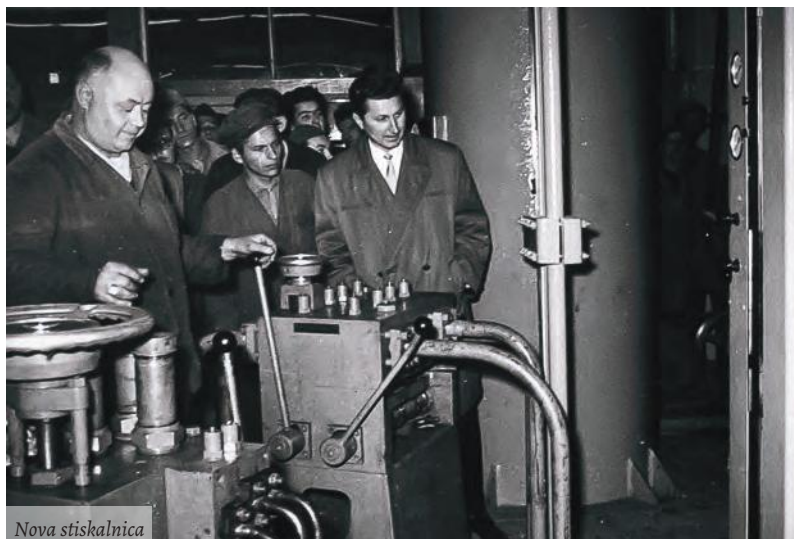
Leta 1974 je bil Impol prvo slovensko podjetje, ki je nabavilo računalnik. Računalnik je bil znamke IBM in je za svoje delovanje potreboval poseben računalniški pomnilniški medij (luknjane kartice).

Računalnik na luknjane kartice

Otvoritev nove stiskalnice

Leta 1975 so otvorili 7,1-MN stiskalnico v TOZD-u Stiskalnice.

Nova stiskalnica

Slovesnost ob ustanovitvi Univerze v Mariboru

Impol: rojstni kraj Univerze v Mariboru

Impol je rojstni kraj Univerze v Mariboru. Zbor združenja dela in zbor občin republiške skupščine sta na svoji seji v Ljubljani 2. julija 1975 sprejela samoupravni sporazum o združitvi mariborskih višjih šol v Univerzo v Mariboru. Tega dne je pričela uradno delovati druga slovenska univerza, zaživela pa je v novem šolskem letu. Razglasitev dejavnosti samoupravnega sporazuma je bila 3. julija na svečani seji sveta univerze v prostorih Impola.

Leta 1975 je Impol Seval ob odprtju obiskal Tito

Ali ste vedeli, da se je v letu 1975 zaradi samoupravnega odločanja efektivni delovni čas zmanjšal na do pet ur na dan? V Jugoslaviji je gospodarstvo zaradi neučinkovitega vodenja drselo navzdol.

Število zlitin

Septembra leta 1980 je Impol izdeloval vsega skupaj okrog 50 zlitin, danes jih okoli 180.

Hitrost stiskanja profilov leta 1980

Hitrost stiskanja profilov v TOZD Stiskalnice je bila 15 metrov profilov na minuto. Želeli so si doseči hitrost stiskanja od 30 do 40 metrov profilov na minuto.

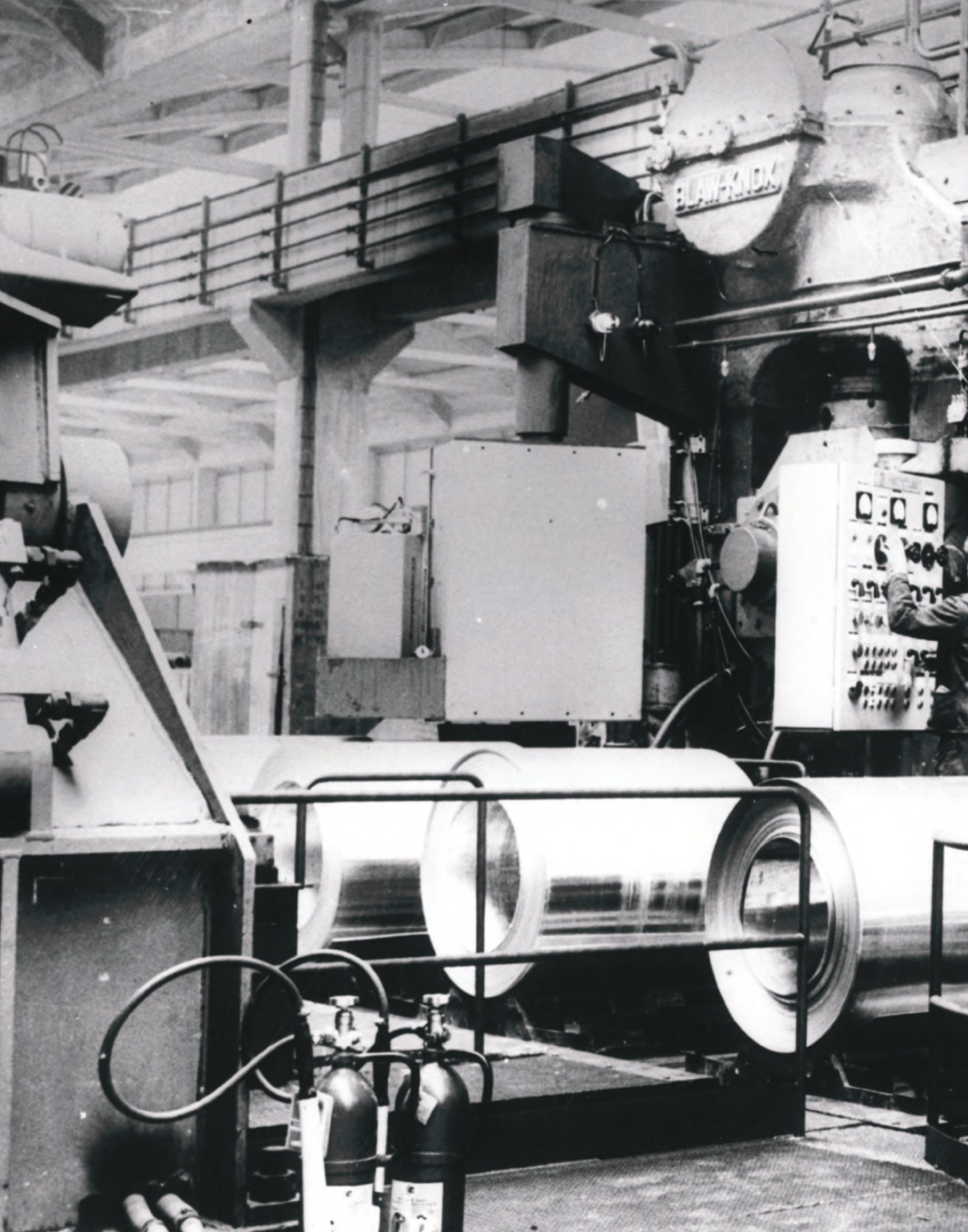
Leto 1988: 2.423 zaposlenih

Impol je največje število zaposlenih – 2.423 – dosegel ob koncu leta 1988.

Inflacija

Leta 1989 je Jugoslavijo in Impol pestila hiperinflacija. Inflacija je decembra 1989 (v primerjavi z decembrom 1988) znašala dobrih 2.800 odstotkov.

BLAW-KOPK

**ZBRANI
SPOMINI**

Spoštovanje do preteklosti

TO JE VODILO NEKDANJEGA VODJE SEKTORJA SISTEMA KAKOVOSTI STANKA VEHOVARJA

Že leta 1550 je Primož Trubar v Katekizmu zapisal "Stati inu obstati." S tem je želel poudariti pomen človekove duhovne pokončnosti in neomajnosti, veljalo pa je tudi za zgodovinsko rast in zorenje slovenske narodne zavesti. Enako velja za podjetje. Treba je delati, da lahko živiš danes, in treba je delati za prihodnost, da obstaneš.

Tekst: Nina Potočnik

Kdaj ste se prvič srečali z Impolom?

O Impolu sem slišal zelo zgodaj, takoj po drugi svetovni vojni, saj je takrat nekaj moških iz mojega rojstnega kraja Videža tja hodilo v službo ali kot so oni rekli "na ših". Tovarno si opazil od daleč po dimu, ki se je valil iz dimnikov.

Ko sem hodil na nižjo gimnazijo v Slovenski Bistrici, se spomnim, da sem srečeval delavce Impola, ki so z malicami v torbah prav tako pešali na delo ali pa se vozili s kolesi, ki so bila v tistem času še prava redkost. Nekaj časa jih je bilo treba celo registrirati. Kasneje je Impol nabavil avtobuse, s katerimi smo se tudi šolarji vozili v šolo.

Kdaj ste si prvič ogledali tovarno?

Prvo srečanje z dejavnostjo Impola je bilo sicer na drugi strani ograje, ko sem z vrstniki poskušal srečo pri nabiranju bakrove žlindre, ki je nastajala pri pretaljevanju bakra in njegovih zlitin. Žlindro je ob nalivih vode odnašalo z odlagališč v potok. Tako smo bredli po smrdečem potoku in iskali žlindro, ki smo jo kasneje lahko prodali na odpadku. To je bil moj prvi zaslužek iz metalurške dejavnosti. Spomnim se, kako sem ob nabiranju žlindre zaslišal ropot v spodnjem delu tovarne in skozi zaprašeno okno videl delavce, ki so v temačnem prostoru valjali baker in medeninasto pločevino.

Kako se je začela vaša poklicna pot?

Bil sem dijak I. gimnazije Maribor in sem že takrat spoznal številne svoje bodoče sodelavce, čeprav nas večina takrat še ni vedela, kam nas bo vodila poklicna pot. Po zaključeni gimnaziji smo se trije sošolci vpisali na študij metalurgije v Ljubljani in vsi postali Impolovi štipendisti. Impol se je zavedal, da za posodobitev tovarne potrebuje veliko strokovnega kadra in zato je štipendiral študente različnih smeri, od metalurgije do strojništva, kemije, elektrike, ekonomije in drugih. Da nas je bilo res veliko, sem spoznal na počitniški praksi.

Kakšno je bilo vaše prvo delovno mesto v Impolu?

V Impolu sem se zaposlil po odsluženem vojaškem roku leta 1966. Začel sem v sektorju tehnične kontrole za medfazno metalografsko in ultrazvočno kontrolo odlitkov in polizdelkov.

Ugotavljali smo poroznost, zrnatost, razpoke, vključke in ostale napake. Zaradi odhoda dveh metalurgov, ki sta delala na področju valjarništva, sem bil leta 1969 prestavljen v tehnični sektor, kjer sem v tehnološki pripravi

 Impol se je zavedal, da za posodobitev tovarne potrebuje veliko strokovnega kadra in zato je štipendiral študente različnih smeri, od metalurgije do strojništva, kemije, elektrike, ekonomije in drugih.

“Prvo srečanje z dejavnostjo Impola je bilo sicer na drugi strani ograje, ko sem z vrstniki poskušal srečo pri nabiranju bakrove žlindre, ki je nastajala pri pretaljevanju bakra in njegovih zlitin.”

proizvodnje opravljal dela vodje tehnološke skupine za področje valjanih izdelkov.

V tem času naj bi potekala tudi prenova valjarništv. Kaj se je dogajalo?

Prenova valjarništv. je bil velik mejnik v zgodovini Impola. Prešli smo z bloka za valjanje, ki je bil težak 300 kg, na brame teže 3.000 kg. S tem smo napredovali na tehničnem, tehnološkem in komercialnem področju in tudi na področju ekonomike proizvodnje. Leta 1966 se je začela gradnja nove proizvodne hale velikosti 20.000 m², nabavila se je oprema za toplo valjanje (topla duo valjarna BlawKnox,

globinska komorna peč za ogrevanje bram, rezkalnik in žaga za razrez bram) in oprema za hladno valjanje (dve kvatro hladni valjarni BlawKnox). Posodobili smo tudi domačo valjarno za litje zahtevnih valjarniških bram. Montaža je potekala z domačimi in s tujimi monterji, nadzirali so jih ameriški inženirji. Hladni valjarni sta začeli obratovati leta 1969, topla valjarna pa leta 1970. V premostitvenem času smo kolobarje pridobivali iz TLM-a iz Šibenika. Oprema se je nadgradila še v letih 1975 in 1976. Takrat smo zaposleni v tehnologiji in komerciali veliko napora vložili v to, da smo z doseganjem ustrezne kakovosti izdelkov učinkovito nadomeščali materiale iz uvoza na različnih področjih uporabe.

“Sodelovali smo tudi z Vojnotehničnim inštitutom iz Beograda. V tistem času je Impol veliko delal za vojno industrijo, sprva stiskane in vlečene izdelke, kasneje pa tudi valjane.”

Kako so se zaposleni usposobili za uporabo nove opreme?

Delavci so se udeleževali različnih usposabljanj v tujini. V Zvezni republiki Nemčiji so se učili hladnega valjanja, na Madžarskem valjanja folij, skupina inženirjev se je odpravila v Italijo z namenom osvajanja tehnologije toplega valjanja. Kar precej časa in truda je bilo potrebna, da smo vse potrebno znanje osvojili. Veliko smo preučevali optimalno število prehodov med toplim valjanjem, odpravljanje napak pri navijanju in ogrevanjem bram ipd. Z valjarništvom sem se ukvarjal dobrih sedem let, nato pa so me leta 1977 premestili na delovno mesto vodje novoustanovljene službe za razvoj. Moje delovno mesto na valjarništvu je takrat prevzel Edvard Slaček.

Kako je bila organizirana služba za razvoj?

Sam sem bil imenovan za vodjo službe za razvoj, ki se je v sodelovanju z ostalimi sodelavci iz proizvodnih TOZD-ov in skupnih strokovnih služb ukvarjala z reševanjem nalog s področja tehnološkega razvoja in razvoja izdelkov, z naložbeno dejavnostjo, urejanjem delovnih mest, notranjega transporta in skladiščenja, izdelavo promocijskega materiala, inovacijsko dejavnostjo in vodenjem strokovne knjižnice. Služba je združevala precej perspektivnih zaposlenih, med njimi so namreč takrat bili Jernej Čokl, Alojz Gorčenko, Ivan Krevh in Janez Ferko.

Ste sodelovali tudi s kakšnimi zunanji raziskovalnimi organizacijami?

Seveda. Največ energije smo namenjali razvoju tehnologije, pri čemer smo sodelovali z Metalurškim inštitutom v Ljubljani, Fakulteto za naravoslovje in tehnologijo in Fakulteto za strojništvo. V sodelovanju z

Služba za razvoj se je v sodelovanju z ostalimi sodelavci iz proizvodnih TOZD-ov in skupnih strokovnih služb ukvarjala z reševanjem nalog s področja tehnološkega razvoja in razvoja izdelkov, z naložbeno dejavnostjo, urejanjem delovnih mest, notranjega transporta in skladiščenja, izdelavo promocijskega materiala, inovacijsko dejavnostjo in vodenjem strokovne knjižnice

Prvi kemijski laboratorij, ki je bil lociran v delu stare valjarne v neposredni bližini stare livarne

njimi smo izdelovali raziskovalne naloge, ki so bile sofinancirane tudi s sredstvi Republiške raziskovalne skupnosti. Sodelovali smo tudi z Vojnotehniškim inštitutom iz Beograda. V tistem času je Impol veliko delal za vojno industrijo, sprva tiskane in vlečene izdelke, kasneje pa tudi valjane. Rezultati nekaterih raziskovalnih nalog so bili predstavljeni na strokovnih posvetovanjih slovenskih metalurgov in na jugoslovanskih simpozijih o aluminiju.

Kakšno je bilo vzdušje med delavci v sedemdesetih letih?

V sedemdesetih letih se je nadgradil sistem delavskega samoupravljanja z ustanavljanjem TOZD-ov leta 1973, z novo ustavo leta 1974 in z Zakonom o združenem delu leta 1976. Veliko energije se je porabilo za uresničevanje zapisanih smernic. Na splošno pa je bilo vzdušje med zaposlenimi sproščeno. Dela je bilo dovolj in tovarna se je postopoma modernizirala, delovni pogoji so se izboljševali in ljudje so imeli občutek, da se stvari spreminjajo na bolje. Gradila so se stanovanja, tovarna je delavcem dajala posojila za gradnjo hiše, povečale so se počitniške kapacitete, otroci zaposlenih v Impolu so lahko zaprosili za štipendije.

Kakšno je bilo takrat razmerje med najvišjo in najnižjo plačo?

Na zborih delavcev je bila sprejeta odločitev, da je največje dovoljeno razmerje 1:4,15. Vsi smo vedeli za vsakega, kakšno plačo prejema. Imeli smo tudi norme in normirce. Razlike v plači niso bile velike, so pa bili ljudje glede razlik v plačah vedno občutljivi.

Sistem kljub solidarnosti ni vzdržal. Kaj se je zgodilo konec osemdesetih?

Vzdušje v tovarni se je poslabšalo, saj so bili pogoji gospodarjenja izredno težki. Država je razpadala, inflacija je bila izredno visoka, pojavljala so se težave s financiranjem proizvodnje in pomanjkanjem surovin, bilo je veliko sprememb zakonodaje, težav z birokracijo ipd. Osebnih dohodki so začeli zaostajati za povprečnim dohodkom v gospodarstvu SRS. Zato smo se delavci organizirali in novembra 1987 odšli na protestni zbor pred občinsko upravo z zahtevo, da se odpravijo težave s pomanjkanjem surovin in da se reši zaplet pri izplačilu napovedanega in neuresničenega povečanja osebnih dohodkov za mesec oktober.

Kakšne so bile posledice shoda?

Novembrskemu shodu je sledil tragičen dogodek februarja 1988, smrt takratnega direktorja Viktorja Mačka. Stanje je bilo tako nestabilno, da je občinsko vodstvo zahtevalo odstop celotnega menedžmenta in izbralo člane prisilne uprave, katere predsednik je bil Zvezdan Žlebnik. Menjali so skoraj celoten vodilni kader in jih premestili na druga delovna mesta. Tudi mene so premestili, najprej na mesto vodje programa v sektorju razvoja, nato pa na delovno mesto vodje sistema kakovosti, kjer sem sodeloval pri projektu pridobivanja in vzdrževanja standarda ISO 9001, ki ga je Impol dobil med prvimi v Sloveniji leta 1992.

Kdaj ste zaključili s svojo kariero?

Upokojil sem se leta 1996. Odločitev o upokojitvi sem sprejel zaradi težav z zdravjem in tudi zaradi Impolove odločitve o zmanjševanju števila zaposlenih.

Če pogledate desetletja nazaj in jih primerjate z današnjim časom, kako se je življenje spremenilo?

Na splošno živimo bolje, vendar postajamo vse bolj odtujeni in vse preveč zanemarjamo naše medsebojne odnose. Uresničili smo večstoletne sanje o svoji državi, vendar smo storili premalo, da bi bila vodena tako, kot bi morala biti.

Ko se danes peljem mimo Impola, vidim fotovoltaike, lepe avtomobile na parkirišču, spomnim se na vse tiste delavce, ki so v Impol hodili peš ali s kolesi z malico v žepu ali torbi in si v težkih delovnih pogojih služili kruh zase in za svojo družino ter prispevali k razvoju tovarne. Iz roda v rod je njihovo delo spreminjalo podobo tovarne na bolje. Vsakdo od teh je v 190 letih Impolu prispeval svoj kamenček v mozaik sodobne tovarne. S ponosom praznujmo njen jubilej, saj je malo tovarn, ki jim je toliko časa uspelo "stati inu obstati".

Vsakdo od zaposlenih je v 190 letih Impolu prispeval svoj kamenček v mozaik sodobne tovarne. S ponosom praznujmo njen jubilej.

Še danes preberem vsak izvod Metalurga

OČE METALURGA IN PRIPADNI IMPOLČAN

Ladislava Kovačiča se Impolčani najbolj spominjajo kot prvega urednika Metalurga in po njegovem liku Jaku Drogu, ki je vedno govoril brez dlake na jeziku. Kot vodja izobraževalnega oddelka Impola je Kovačič dobro skrbel za dvig usposobljenosti zaposlenih, predvsem pa je bil vedno zelo predan Impolčan. Danes 96-letnik s ponosom pove, da je po srcu še vedno Impolčan in da je v domu upokoјencev v Slovenski Bistrici sam izbral sobo, iz katere je pogled na impolske proizvodne hale. O Metalurgu in Impolu govori iskriivo, z žarom, kot ga premore le malokdo.

Tekst: Urška Kukovič Rajšp

Kakšni so bili vaši začetki in poklicna pot v Impolu?

V Impolu, ki je bil takrat industrija metalnih polizdelkov, sem se zaposlil leta 1946 v planskem sektorju. Zaupali so mi delo planiranja cen metalurških izdelkov, zato sem dobival podatke za kalkulacije cen od odgovornih delavcev pri strojih. Spoznal sem delovna mesta, postopke dela od začetka do konca izdelave izdelkov ter mnogo delavcev in metalurških poklicev v proizvodnji. V Beogradu so bile že določene grupacije sorodnih podjetij za širše planiranje. Impol je spadal najprej pod ministrstvo za elektroindustrijo, pozneje pa pod direkcijo alubakra (podjetja, ki so delala izdelke iz aluminija in bakra). Ko sva s sodelavcem pripravila planiranje kalkulacije cen, kar je trajalo precej dolgo, je on prevzel plan cen, jaz pa finančni plan. Planerji grupacije smo si pomagali med seboj, bili smo sami začetniki. Tudi letni plan smo izdelovali skupaj v Beogradu. S planiranjem sem se ukvarjal do leta 1951. Tedaj je prišel ravnatelj Nižje gimnazije, da bi nadomestil dalj časa bolnega učitelja biologije. Zaradi pomanjkanja učiteljev so poučevali tudi abiturienti gimnazij s pedagoškim tečajem. Odpovedati se že privajenemu delu in dobremu počutju v Impolu ter polovici osebnega dohodka ni bilo lahko. Vendar sem sprejel ponudbo. Tudi v šoli sem doživel mnogo prijetnega z mladino in se naučil prenašati znanje na druge. Ob delu sem v Ljubljani končal pedagoško akademijo,

smer biologija-kemija. Učiteljeval sem 15 let, nekoliko prej pa so me imenovali za pomočnika ravnatelja. Tega dela si nisem želel, bolje sem se počutil v razredu. Tedaj so me ponovno povabili iz Impola, naj prevzamem novoustanovljeni izobraževalni center (pozneje Oddelek za izobraževanje). Odločil sem se za izobraževanje odraslih, vajencev in delavcev. Impol mi je omogočil, da sem obiskoval več tečajev za andragogiko. Tudi pozneje sem se zelo dobro počutil v Impolu, vse do upokoјitve leta 1980. Ob slovesu sem se zamislil ob vratarnici. Lep kos življenja sem preživel med temi ljudmi. Če je bilo mogoče, sem pomagal, vselej pa sem se izogibal škodovati komu.

Bili ste prvi urednik Metalurga, ki je pričel izhajati novembra 1964. S kakšnimi izzivi ste se takrat srečevali?

Metalurga sem si »izmislil« kot pomočnika pri izobraževanju in obveščanju delavcev in upokoјencev. (Tako je pisalo v prvi številki Metalurga.) Kadrovska komisija ga je potrdila, dobil je tudi uredniški odbor. Zunanja oprema Metalurga je bila odsev varčevanja v Impolu, današnji Metalurg pa je dokaz napredka Impola. Njegova strokovna, splošna vsebina in grafična oprema dosega sam vrh tovarniških časopisov. Urednik sem bil enajst let, zaradi vedno večjega dela v izobraževanju pa sem dosegel s kadrovsko komisijo in z uredniškim odborom dogovor, da je delavski svet odo-

 Ladislav Kovačič je sprejel povabilo Impola in prevzel novoustanovljeni izobraževalni center (pozneje Oddelek za izobraževanje). Odločil se je za izobraževanje odraslih, vajencev in delavcev. Tudi pozneje se je v Impolu zelo dobro počutil, vse do upokoјitve leta 1980. Lep kos življenja je preživel tukaj. Če je bilo mogoče, je pomagal, vselej pa se je izogibal škodovati komu.

Ladislav Kovačič si je v domu upokoencev, kjer sedaj prebiva, izbral sobo s pogledom na Impol, da lahko vsak dan od daleč pogleda, kaj počnejo njegovi kolegi

bril samostojno delovno mesto urednika. Z Metalurgom sem po upokojitvi sodeloval še nekaj let, in sicer z Jako Drogom. To je bil simbol livniškega delavca z alumini-jevim drogom na rami, ki udriha in hvali. Sicer še danes preberem vse številke Metalurga.

Bili ste prvi vodja izobraževalnega centra Impola. Kako je v 60-ih in 70-ih potekalo usposabljanje zaposlenih?

Pred ustanovitvijo izobraževalnega centra v Impolu ni bilo organiziranega usposabljanja delavcev metalurške stroke. Novega delavca je naučil delati starejši. Tudi splošna izobrazba je bila slaba. Nedokončana osnovna šola pred vojno, nepopolno šolanje v času okupacije.

Zato je delavski svet sklenil, da se mora dodatno izobraževati okoli 400 delavcev na delovnih mestih v proizvodnih obratih (od nekvalificiranega do visoko kvalificiranega delavca). O vsem tem je podrobno pisal tudi Metalurg. Vendar začetek ni bil lahek. Bila je »buna« v prvi skupini tečajnikov.

Tečajnikom sem po domače, po Makolsko, rekel: »Pebi, vzemite to za orožne vaje. Bo tudi korist, ne samo žrtvovanje.« Ponovno sem poudaril, da polovico časa za usposabljanje daje tovarna, polovico tečajniki. Po opravljenem izpitu pa je zagotovljena prevedba na višje delovno mesto. Dosegel sem pomiritev zaposlenih in v

naslednjih skupinah ni bilo večjih težav.

Tečaji so trajali več mesecev in odstotek prekinitev in

negativnih ocen ob koncu je bil zelo majhen. Predavatelji so pripravili učne načrte iz metalurških znanj, izobraževalni center pa je dodal nekaj splošnih znanj.

Nekdanji delavec, viličarist, me je nekoč ustavil in rekel: »Veste, da je vaše potrdilo o usposobljenosti viličarista držalo tudi v hamburški tovarni? Pred zaposlitvijo sem pred komisijo delal izpit in ga odlično opravil.« Neki drugi delavec, Impolčan in tudi oskrbovanec doma starostnikov, pa me je v domu potrepljal po rami in rekel: »Vi ste delali tečaje v Impolu. Jaz sem hodil in imam zdaj boljšo penzijo.«

Redne šole za metalurške poklice takrat v Slovenski Bistrici ni bilo. V tovarni pa smo imeli okoli 120 vajencev klasičnih poklicev (kovinarji, električarji ...). Vsako leto smo imeli razpisanih 30 prostih mest vajencev. Nekaj let pred mojo upokojitvijo pa se je prijavilo 60 prosilcev, od tega več otrok impolskih delavcev. Kadrovski komisiji sem predlagal, da bi poskusili z ustanovitvijo metalurške šole, da ne bi bilo treba odkloniti toliko ljudi. Dobil sem pooblastilo, da se pri ravnatelju dogovorim za metalurški oddelek. Njegovo odprtje je trajalo dalj časa in terjalo nekaj finančnih sredstev. Učne načrte za metalurško stroko so pripravili naši zaposleni, ki so kasneje

“Pred ustanovitvijo izobraževalnega centra v Impolu ni bilo organiziranega usposabljanja delavcev metalurške stroke. Novega delavca je naučil delati starejši. Tudi splošna izobrazba je bila slaba.”

postali honorarni predavatelji. Splošni program pa je veljal kot za ostale poklice. Za praktična usposabljanja smo poskrbeli v tovarni. Tako je v zelo poznih letih Impol dobil prvo poklicno šolo svojih metalurških poklicev. Mladi metalurgi so dobivali delovna mesta, največkrat po upokojitvi starejših sodelavcev. Nekoč sem srečal upokojenega livarja, ki se je udeležil programa vajeništva in mi je rekel: »Že prvo leto sem se veliko naučil, saj sem spoznal vse metalurške obrate. Ostali dve leti pa sem se usposabljal v livniških oddelkih.«

Večino časa ste delali pod dolgoletnim direktorjem Impola Štefanom Podričnikom (Impol je vodil od 1951 do 1974). Kako se ga spominjate?

Bil je dober človek, zame tudi kot direktor. Dovolil mi je oditi iz tovarne in me ponovno sprejel. Impol je, zaradi nestabilnega okolja, pod njegovim vodstvom doživljal težke čase.

Kakšen je bil sicer položaj Impola v SFRJ?

Bilo je obdobje, ko bi bilo nujno, da nas podpre država. Za razvoj bi potrebovali velike kredite. Pripoved začnjam po latinskem reku »Kakor sprejeto, tako preneseno« (relata refero).

Kot urednik Metalurga sem prihajal k direktorju tudi po informacije, kako nam pomaga država. Odgovor je bil: »Nič«. Takrat je bil v Beogradu minister za industrijo Slovenec in tudi ko je bil minister v Sloveniji, je bil njegov odgovor enak: »Nič«. Nekako v tem času sta bili Srbiji in Hrvaški podarjeni dve metalurški tovarni. To sta TLM Šibenik in Sevojno. Delavci so imeli tam takoj proste sobote, Impol pa še dolgo ne.

V tem času smo začeli graditi novo valjarno s kreditom iz ZDA in z židovskimi obrestmi. Odločitev je izpeljal direktor Podričnik s svojo strokovno ekipo. Naložba je bila potrebna, ker so nam odvzeli program bakra in zlitin za drugo tovarno. Mi smo že prej začeli uvajati aluminijški program. Razpon med najnižjim in najvišjim osebnim dohodkom je bil majhen. Tudi direktor je varčeval. V tem času ni dovolil dvigovati osebnih dohodkov. Nekateri so mu zato nadeli vzdevek »škrta«. Ko je bilo najhujše,

je Jaka Drog napisal, če se ne bo izšlo, bomo Impolčani ostali pri gobah in borovnicah, kot nekoč, ko še ni bilo tovarne. Večkrat sem šel k Podričniku, da bi kaj napisal o njegovih uspehih, vendar je vedno rekel, da nič ni treba napisati.

Nekoč sem zapisal citat iz časopisa Lek Ljubljana.

»Mercedes je vozilo, v katerem se vozi ljudstvo po svojih zastopnikih.« (Mišljeno je bilo, da se torej lahko vozijo v Mercedesu samo direktorji.) Takoj se je oglasil prijatelj po telefonu: To pa ni bilo primerno za naš časopis. Kmalu za tem je prišel k Podričniku sekretar neke občinske organizacije in je ponavljal isti stavek. Podričnik se je nasmehnil in rekel: »Meni se to ne zdi nič posebnega. Tudi jaz se vozim z Mercedesom.« Impol sicer ni imel nobenih nevednosti z oblastmi.

Kateri je vaš najljubši spomin na Impol?

Mnogo jih je, a že preveč sem jih povedal. Nič slabih ne štrli iz dobrih. Najlepše

pa je bilo, da sem imel delo, s katerim sem bil neprestano skupaj z mnogimi sodelavci in jih tako bolje spoznal. Zato sem se tudi v pokoju srečeval, pozdravljal z njimi. Impol me je spremljal še kar naprej.

Ob 190-letnici čestitam vsem Impolčanom za dosežen napredek tovarne, ki se s svojim programom že srečuje z veseljem. Strokovnih nasvetov nisem sposoben dajati. Morda le to, da naj ob zmagah napredka mislimo tudi na težka kovinska kladiva, dolgo dobo težavne obdelave železa in bakra. Dovolj so pobliski, ki ne motijo praznovanja. Danes se z veseljem pridružujem preprostemu glasu ljudstva: »Impoli gre zaj fajn v Slovenski Bistrici.«

«Najlepše pa je bilo, da sem imel delo, s katerim sem bil neprestano skupaj z mnogimi sodelavci in jih tako bolje spoznal. Zato sem se tudi v pokoju srečeval, pozdravljal z njimi. Impol me je spremljal še kar naprej.»

Uredniški odbor časopisa Metalurg

Znanje in poštenost

TI ODLIKI STA BILI VEDNO ŽIVLJENJSKO VODILO EDVARDA LEPOŠE

Edvarda Lepošo vsi poznajo po njegovi izredni delovni etiki in zanesljivosti: njemu dodeljeno delo je bilo opravljeno do roka, ne glede na prepreke. Je oseba, ki premore na videz nezdružljive lastnosti: skoraj pikolovsko natančnost in zahtevnost (tako do sebe kot do drugih) in hkrati vsestranskost ter širino. Malokdo ve, da je Impol na njegovo pobudo začel izdelovati olimpijske bazene iz aluminija in da je vodil skupino ljudi, ki je med drugim za potrebe Impola izdelovala žerjave. Danes 94-letnik biva v domu upokoencev in še zmeraj rad obuja spomine na impolske čase. Ne na nostalgichen način, ampak skozi prizmo objektivnega podajanja zgodovine.

Tekst: Urška Kukovič Rajšp

Začetki v Zugmayer in Gruber

»V Impol oziroma v takratno tovarno Zugmayer in Gruber sem prišel leta 1945 – septembra ali oktobra. Pred tem sem štiri leta študiral na inženirskih šolah v Gradcu in na Dunaju. Ko sem junija 1945 prišel v Maribor, sem se javil na različnih uradih, da sem prišel nazaj v domovino. Potem sem se preko delovnega urada znašel v tovarni Zugmayer in Gruber in tam prevzel delovno mesto obratnega nadzora. Ker sem obvladal tuje jezike, so me kasneje postavili na delovno mesto nadzornega organa – kontrole. Kot edini zaposleni sem takrat razpravljal s tujimi dobavitelji opreme.«

Vodja proizvodnje in tehnični direktor

Ker je po drugi svetovni vojni primanjkovalo izobraženega kadra, je Lepoša pogosto opravljal več pomembnih zadolžitev hkrati. Najprej je postal vodja proizvodnje, nato je bil v letih od 1952 do 1966 tehnični direktor Impola. »Nasledil me je inženir Kikec. Kasneje sem bil vodja naložb,« pristavi. Tesni sodelavci se Lepoše spominjajo kot vsestranskega sodelavca: med drugim je vodil ekipo sodelavcev, ki je na osnovi nemških načrtov sestavljala peči za livarno in vse ostale proizvodne obrate.

Izdelovali so peči, žerjave in transformatorske postaje
Pomembno vlogo je imel tudi pri postavljanju valjarne, saj je koordiniral izgradnjo in opremljanje hale. »V zvezi

s tem se je ustanovil naložbeni sektor (v začetku 60-ih), postavljen je bil tudi obrat naložbene gradnje, v katerem sem prevzel vodstvo. V obratu se je delala vsa dodatna, pomožna oprema za proizvodnjo. Med drugim smo sami delali žerjave in žerjavne proge, ki so jih uporabljali v livarni. Izdelovali smo tudi transformatorske postaje,« se spominja Lepoša. Med njegove zasluge sodi tudi vzpostavitev obrata za eloksiranje aluminija.

V obratu so zgradili tudi prve kabine iz aluminija za mariborsko vzpenjačo, ki so bile v pogonu skoraj 30 let. Z dobrimi argumenti direktorja Podričnika in Lepoše je bila sprejeta odločitev, da se kabine izdelajo iz aluminija in ne iz jekla, za kar so se potegovali v Metalni. Poleg tega so v obratu izdelovali tudi industrijske peči za več avstrijskih proizvajalcev.

Po kredit in opremo v ZDA

V 60-ih letih, ko je Impol vodil Štefan Podričnik, se je podjetje soočalo z velikim pomanjkanjem sredstev za naložbe. Načrte po vzpostavitvi valjarne, ki je bila ključnega pomena za prihodnost Impola in ohranjanje

 Ker je obvladal tuje jezike, so ga kasneje postavili na delovno mesto nadzornega organa – kontrole. Kot edini zaposleni se je takrat pogajal s tujimi dobavitelji opreme.

Prekaljeni Impolčani vedo, da se je Impolova zaščitna modra barva včasih imenovala tudi »Lepoša blau«. Z njo je pobarvana tudi upravna stavba.

Kazen na zaplembo imetja tvrdke "Zugmayer & Gruber" tovarne bakrenih izdelkov v Slov. Bistrici, se opira na cit. zakonita določila. Pri tem se omenja, da je tovarna te tvrdke služila za nacistično propagando in za izdelavo izdelkov nemški vojski ter da je zato umestno, da se zapleni njeno imetje v korist naše države.

Sodba je tedaj utemeljena.

Smrt fašizmu –svoboda narodu!

Sekretar:

Boris Benčina l. r.

Predsednik:

Hočevar Mirko l. r.

Točnost prepisa overava:

Okrogel Žig

vojaškega sodišča
marb. voj. področja.

Predsednik – poročnik:

Rudi Barovič l. r.

Dokument iz leta 1945 (ko je v Impol prvič prišel Edvard Lepoša) o prenosu lastništva podjetja na SFRJ

zaposlitev, je resno ogrožalo dejstvo, da Impol v Jugoslaviji zanje ni mogel pridobiti kredita. A je bilo vodstvo iznajdljivo. »Podričnik je dobil od ameriške EXIM banke v New Yorku pet milijonov dolarjev kredita za nakup valjarne. Američani so takratnemu Impolu postavili pogoje, pod katerimi bi jim dali kredit. Trajalo je tri leta, preden je bil sklenjen končni dogovor glede kreditiranja. V ZDA je bilo namreč težko dobiti denar. Zahtevali so številne dodatne garancije, preden so odobrili kredit. Pogoj za pridobitev sredstev je bil tudi, da se oprema za valjarno kupi v ZDA. Prva težava je bila tako odpravljena,« razlaga Lepoša.

Nakup valjarne

»Takratni direktor Podričnik je odločil, da bom pri nakupu tople in hladne valjarne v ZDA sodeloval tudi jaz,« doda. V ZDA je proizvajalec valjarn tričlansko ekipo iz

Impola peljal na ogled nekaj tovarn, v katerih so uporabljali njihovo opremo. Potem se je bilo treba odločiti in opremo je izbral Lepoša ter vodil tudi njeno montažo. Bilo je nekaj očitkov, ker je bila oprema rabljena, a za novo takrat ni bilo denarja. Kupljeni topla in hladna valjarna pa sta v uporabi še danes.

Vzporedno z iskanjem

opreme je tekla tudi gradnja nove hale. »Ko smo začeli graditi, je padla odločitev, da zgradimo samo tri četrtine hale, saj za več ni bilo denarja. S strani Američanov je bila takrat dana obljuba, da bodo sprostili sredstva za nadaljnjo gradnjo, če del hale že zgradimo.«

Lepoša je vodil skupino sodelavcev, ki je izdelovala tudi olimpijske bazene iz aluminija – na njegovo iniciativo. Da je zagotovil brezhibnost bazenov, jih je popoldne sam pregledoval – tudi z baterijo, če je bilo potrebno.

Gradnja stanovanjskih blokov

Eden izmed Lepoševih projektov je bila tudi izgradnja prvih stanovanjskih blokov v Slovenski Bistrici. Koordiniral je celoten projekt izgradnje stanovanj za zaposlene v Impolu. »Istočasno z gradnjo industrijskih stavb se je pričela izgradnja stanovanjskega naselja, ki je bilo locirano vzhodno od tovarniških objektov. Projekt je zajemal izgradnjo stanovanj za 820 družin. Bloke je projektiral arhitekturno biro iz Maribora, izvajalca del sta bila gradbeno podjetje Gradis in Granit iz Slovenske Bistrice. Denar za izgradnjo bloka je dala država, stanovanja pa so bila za Impolčane.«

Dobro uigrani tim

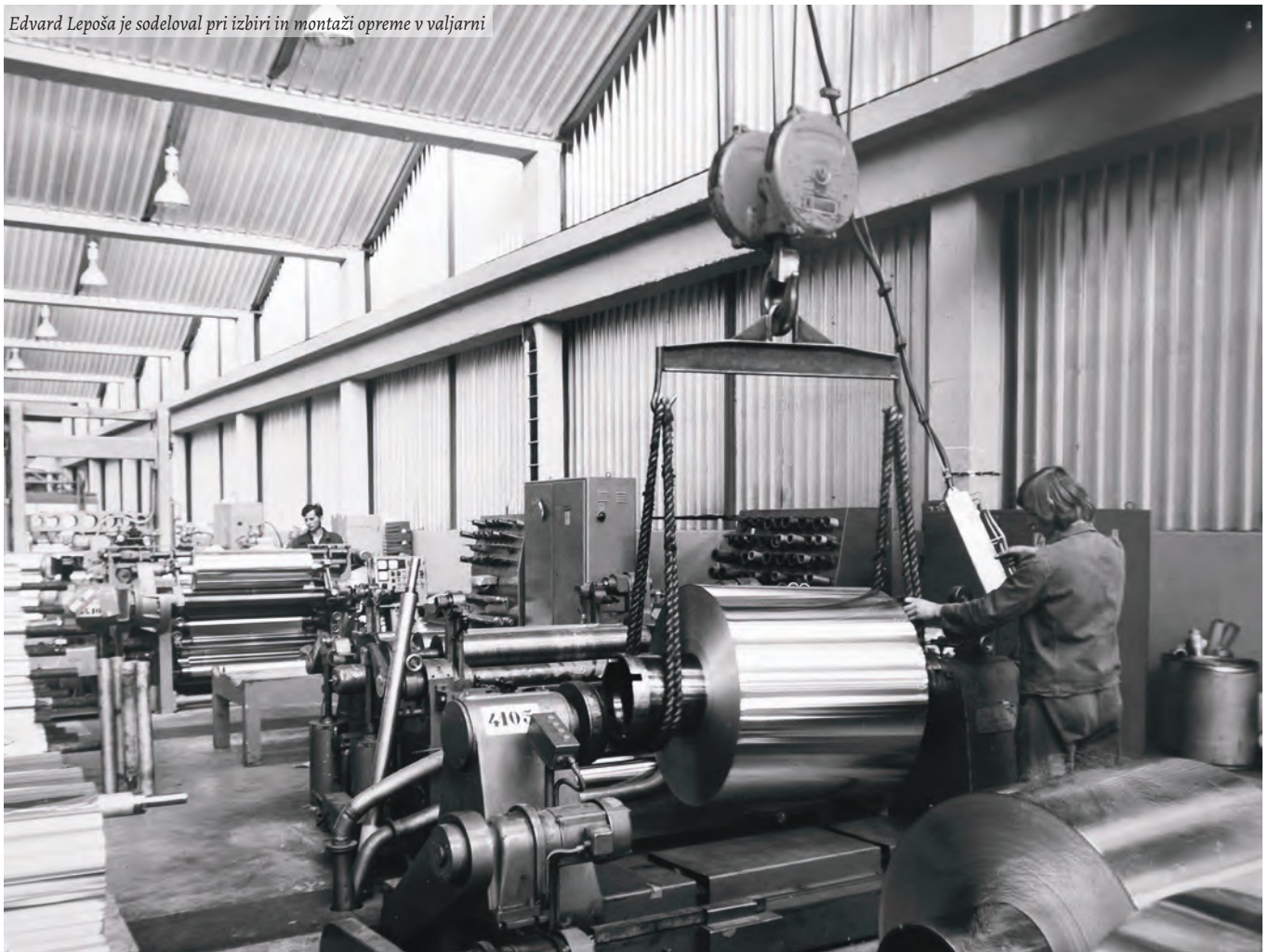
Podričnik in Lepoša sta bila – tako pravijo njuni nekdanji sodelavci – dobro uigrani tim in tesna sodelavca. Oba sta gojila izredno delovno etiko in predanost podjetju, na Lepošo pa so se sodelavci obračali ob odsotnosti Podričnika. »Spominjam se ga po njegovih delovni poštenosti in zagnanosti,« o Podričniku pove Lepoša. »Za Podričnika sem bil njegov sodelavec in tehnični svetovalec ter izvajalec njegovih idej. On pa je bil zame prvi človek v podjetju. Najin odnos je bil sicer zelo posloven,« pristavi.

Avtor imena IMPOL

Malokdo ve, da se je imena IMPOL prvi spomnil Lepoša. »Skovanke sem se spomnil, ker je kovinska industrija glavni nosilec dejavnosti. Polizdelki pa so naš glavni izdelek. In tako je nastala skovanka IMPOL (Industrija Metalnih POLizdelkov),« razlaga. In kakšno je bilo njegovo vlogo pri delu? »Znanje in poštenost.« Ti sta za uspešnost pri delu po njegovem najpomembnejši.

Lepoša pri delu

Edvard Lepoša je sodeloval pri izbiri in montaži opreme v valjarni

Sami smo si izdelovali orodje

O DELU VZDRŽEVALCEV NEKOČ

Maks Kolar se z veseljem spominja svojih delovnih dni v Impolu, čeprav delo pogosto ni bilo lahko. V začetku ga je zaznamovalo predvsem veliko pomanjkanje materiala in orodja; ni bilo niti izvijača, s katerim bi lahko popravil stroje v proizvodnji. A kot razlaga sogovornik, so se Impolčani vedno znašli. Svoje orodje so iz malo materiala, kar so ga imeli, naredili sami. Maksa Kolarja poleg iznajdljivosti odlikujeta še nalezljiv optimizem in dobra volja, ki sta mu prav prišli tudi pri delu.

Tekst: Urška Kukovič Rajšp

Kako se spominjate začetkov?

V Impol sem prišel leta 1947 kot 14-letnik in v Impolu začel z vajeniško dobo. Spomnim se, da so se leta 1948 razmere v Jugoslaviji zaostrele in se je formiral Informbiro. To smo v Impolu čutili tako, da je pred vhodom v tovarno stal delavec Impola v vojaški uniformi in s puško na rami, ki je sprejemal in usmerjal stranke in nezaposlene.

Leta 1948 je prišlo v elektrodelaavnici do požara, ki ga je po pomoti zanetil eden od vajencev. Po požaru je bila v proizvodni coni verjetno prisotna tudi UDBA, ki je vsak tak dogodek podrobno spremljala – glede na politične razmere. Mene je po požaru nepoznana oseba pospremila v pisarno upravne stavbe, dobil sem list papirja in pisalo. Po nareku sem pisal izjavo, na podlagi katere bi moral prijaviti vsakega delavca, če bi na stroju nastala okvara in bi bil takšen delavec osumljen, da namerno kvari stroj in s tem sabotira. Prijavo bi moral podati določeni osebi v obratu. Star sem bil komaj 15 let in sem prvič slišal za besedo saboter. Zaupno sem se pozanimal, zakaj sta dva varnostnika vodila delavce iz obrata, v katerem sem trenutno delal, na zagovor in ugotovil pravi vzrok za okvaro stroja, zaradi česar je prišlo do zastoja in izpada proizvodnje. Na strojih so delali nepoučeni delavci in zaradi tega je večinoma prihajalo do okvar. Ko sem povedal, kaj je dejanski vzrok za nastalo okvaro, so pristojni poučili proizvodne delavce

in s tem je bilo njihovega zasliševanja konec. Po tem dogodku se nisem več srečal z organi pregona.

Kako je potekalo delo v 50-ih letih?

V 50-ih letih je Impol postopoma prehajal iz predelave bakra in medenine na predelavo aluminija. Od vseh bakrenih izdelkov so najdlje ohranili proizvodnjo lokomotivskih kurišč. Slednje je bila večja plošča v obliki smetišnice. Plošče so delavci ročno zaukrivljali s kladivi, ki so tehtala do 20 kilogramov.

Kakšen je bil delovni čas?

Po vojni je za vse zaposlene veljal 48-urni delovnik. Tudi ko so že mnoga druga podjetja prešla na manjši obseg ur, je Impol še vedno vztrajal, saj je vodstvo stremelo k zaključevanju naložb. Delovnik se je nato postopoma zmanjševal z 48 na 46, nato 44, nato 42 in nazadnje na 40 ur. Delovne sobote so se postopoma ukinjale nekje do sredine 70-ih let.

Vzdrževalce je takrat pestilo veliko pomanjkanje orodja in materiala. Zakaj?

Na tržišču ni bilo na voljo praktično nobenega orodja, tako smo si sami izdelali izvijače iz trde žice in lesenega ročaja, kakršno je bilo držalo na pili. To je bilo za elektricarja osnovno orodje. Če si ga slučajno kje pustil, je hitro zmanjkal, zato imam še danes navado, da svoje

 Hkrati z Maksom Kolarjem je v Impol leta 1947 prišlo še 7 vajencev za elektricarje. "Med njimi je bil tudi Danijel Galun, ki je bil nekaj let starejši in je poznal več orodja. Dal nam je ideje, kako narediti svoje orodje," pravi Kolar.

Vzdrževalci pri delu - nekoč

orodje, ko kaj popravljam, nosim s seboj. O kleščah in ključih za privijanje vijakov smo lahko le sanjali. Rezervnih delov stikal ali varovalk za vzdrževanje električnih naprav prav tako ni bilo mogoče kupiti, tako smo si pomagali z improvizacijami. Spominjam se, da je starejši, izurjen električar popravljal in izdeloval specialna stikala iz lesa, ki jih je zaščetil z izolacijskim lakom.

“Takratni obrat vzdrževanja uspešno obstaja še danes, in sicer pod imenom Tehnika-SET, ki je danes samostojno podjetje.”

Se je pomanjkanje razvisti tehnologije odražalo tudi na drugih področjih?

Zanimiv je bil način preizkušanja kakovosti izdelkov. Eden od preizkusov kakovosti zlitine, iz katere so bile izdelane palice, je bil udarec s

palico ob tla. Če je palica lepo zazvenela, je bila zlitina bolj kakovostna od tiste, ki je ob padcu dala od sebe bolj votel zvok.

Kako se je nadaljevala vaša pot do vodje elektro-vzdrževanja?

V Impolu sem se izučil za elektrikarja in nato končal Tehnično šolo v Ljubljani ter se zaposlil v elektro-vzdrževanju, v pripravi dela, kasneje pa kot pomočnik vodje elektro-vzdrževanja. Po ustanovitvi Višje tehnične šole v Mariboru sem tudi to končal ob delu in s tem pridobil izobrazbo elektroinženir.

Ker je bil vodja elektro-vzdrževanja Franc Bera izvoljen za župana Slovenske Bistrice, sem bil na njegovo delovno mesto razporejen jaz.

Takratni obrat vzdrževanja uspešno obstaja še danes, in sicer pod imenom Tehnika-SET, ki je pomemben člen v proizvodnem procesu.

Kasneje ste bili premeščeni v enoto naložb.

Po letu 1960 je bila načrtovana izgradnja stavbe oziroma hale valjarne. Direktor Štefan Podričnik je skrbel za finančna sredstva za takrat veliko naložbo, Edvard Lepoša pa je bil vodja investicij. Oba imata velike zasluge za hitrejši razvoj tovarne kot celote. Lepoša je bil zadolžen za pridobivanje tehnične dokumentacije za izgradnjo hale valjarne, nabavo elektro-strojne opreme iz ZDA in ostale opreme za zagon proizvodnje. V investicijah so bili zaradi narave dela potrebni le strojniki. Jaz sem bil v ta oddelek premeščen kot koordinator za električno načrtovanje, delo s projektanti transformacijskih postaj, električnega razvoda in koordiniranje del z dobavitelji domače opreme.

Za zagotavljanje normalne proizvodnje valjarne so bile v obratu investicij izdelane električne segrevalne peči za aluminijске bloke za toplo valjanje, žarilne peči in ostala oprema. Tu so bila izdelana in montirana dvigala nosilnosti 20 ton za potrebe valjarn in spremljajočo opremo. Montažo vse opreme v valjarni so opravili v glavnem strokovni delavci tovarne Impol.

Po zagonu valjarn sem se vrnil na prvotno delovno mesto in sodeloval v enakem obsegu v naložbah. Naslednja nova izgradnja je bila stavba livarne, kjer sem prav tako sodeloval v enakem obsegu. Sodeloval sem tudi povsod, kjer so se gradili novi obrati (profilarna, kotlarna ...) ali se je širila proizvodnja.

Kakšne spomine imate na delo z Lepošo?

Na to obdobje imam zelo lepe spomine. Lepoša je opravljala pomembna dela v Impolu. Najprej je bilo treba poskrbeti za stanovanja delavcev. Priskrbel je projektno dokumentacijo za izgradnjo stanovanj. Z direktorjem Podričnikom je bil tesen sodelavec in s tem je bil zaznan viden napredek razvoja tovarne. Zaradi dobrega znanja nemškega jezika je navezal stike s tovarnarji, ki so izdelovali stroje in opremo za naše potrebe.

Z Lepošo sem bil v kar nekaj tovarnah v Avstriji in Nemčiji, kjer sva si ogledala stroje, ki so bili naročeni za Impol. V tovarni električnih peči za topljenje aluminija sem si lahko ogledal proizvodni postopek, se seznanil z delovanjem peči in spoznal električne načrte. Spoznal sem podrobnosti o strojih, ki smo jih nabavljali. Bili smo tudi v vzhodni Nemčiji, kjer so bile razmere bistveno slabše kot v zahodni Nemčiji, na prvi pogled mogoče celo slabše kot pri nas. Ker sem sodeloval z njim, sem spoznal in videl veliko za tisti čas sodobnih strojev v aluminijški industriji. Z letalom se verjetno v tistih časih ne bi vozil, če ne bi delal z njim.

V investicijah so po zaslugi Lepoše iz aluminija izdelovali celo olimpijske bazene za kopanje, tudi za druge države iz republike Jugoslavije.

Takrat je mariborsko vzpenjačo na Pohorju projektirala, izdelala in montirala Metalna Maribor. S skupnim prizadevanjem pa sta direktor Podričnik in Lepoša po mučnem pregovarjanju dosegla, da so bile kabine izdelane iz aluminija.

Navedel sem le nekaj njegovih drznih posegov. Naloge, ki si jih je zadal in prevzel, je tudi dokončal, zaradi česar ga spoštujem in cenim. Z veseljem se spominjam svojih dni v Impolu, vsa zadana dela sem z veseljem opravljala.

Štefan Podričnik

SPOMINI NANJ

Štefan Podričnik se je rodil leta 1920. Zaključil naj bi ekonomsko srednjo šolo in se kasneje zaposlil v Beogradu v zbornici barvane in črne metalurgije. Impol je imel v povojnih letih precejšnjo krizo vodenja, saj se je v obdobju šestih let vodstvo kar 6-krat zamenjalo. Štefana Podričnika naj bi po političnem dekretu napotili v Impol, kjer se je dobro ujel in je vodil podjetje kar 23 let. Kot zanimivost, bil je vojni invalid in je v vojni izgubil desno roko ter se nato naučil pisati z levo.

● Bil je dober govorec, svoje misli je znal predstaviti jasno in odločno. Zaposleni se ga spominjajo kot dobrega vodjo, ki je med ljudmi užival veliko spoštovanja in avtoritete. Veliko energije je namenil temu, da se je Impol tehnološko in investicijsko razvijal.

● »Spomnim se, da je direktor Podričnik svoji hčerki iz Italije pripeljal lepo rdeče kolo, ki je bilo po velikosti med tistimi najmanjšimi, ki so se dobili pri nas, in z velikimi kolesi. Za razliko od koles, ki so se dala kupiti pri nas, je že imelo zavore na ročaju in ne na pedalih. Ko ga je hčerka prerasla, so ga želeli prodati. In ker so živeli v istem bloku kot moja teta, jaz pa sem imela takrat na strani nekaj denarja, nekaj pa so prispevali še starši, sem ga lahko kupila. Takrat sem hodila v drugi razred osnovne šole in še danes se živo spominjam, kako je kolo izgledalo.« *Žarka Fišinger*

● Direktor Podričnik je bil znan po tem, da je veliko delal in je bil v službi tudi do desetih, enajstih zvečer. Ob jutrih pa je imel navado, da je šel skozi vse proizvodne hale in podrobno pregledal stvari. Eno jutro je odprl omaro, v kateri ga je na njegovo presenečenje pričakala speča čistilka. Ta je nanj – še napol v spanju – zakričala: »A ti si tisti, ki mi krade metle!«

Štefan Podričnik

Rad sem hodil v službo

PRAVI ANTON KIDRIČ O SVOJI POKLICNI POTI V IMPOLU

Začetek njegove kariere v Impolu sega v leto 1948, ko je bil učenec industrijske šole in je svoje znanje vsak dan štiri ure pridobival na konkretnih delovnih mestih v tovarni. Kdor ga pozna, ga danes označi z nadimkom "Pravi Impolčan".

Tekst: Nina Potočnik

Kako se je začela vaša poklicna pot?

V Impol sem prišel leta 1948 kot učenec industrijske šole. Že takrat sem se spoznal z delom v tovarni, saj smo vsi šolarji vsak dan morali delati štiri ure, da smo spoznali delo in organizacijo. Šolo sem zaključil leta 1951 in nato odšel v vojsko. Zaposlil sem se leta 1954.

Kakšno je bilo delo v Impolu v petdesetih letih?

Delo je bilo zelo naporno. Predeloval se je baker, delno tudi medenina. Obratovala je livarna, v kateri je delovala vrtljiva peč za pretaljanje bakrenih odpadkov in bram. V peč so morali vstaviti cela debela jelš, ki so jih posekali ob potoku. S tem so odpravili težave z oksidacijo. V starem pločevinskem obratu so kovali bakreno pločevino za parne lokomotive. Veliko je bilo ročnega dela. V valjarni je delovala Eldner valjarna, ki je bila širokopasovna valjarna. Spomnim se, da so jo hoteli Impolu vzeti in poslati v Sevorno, a so se delavci pritožili in tega niso dovolili. V žičnem obratu so valjali in tegali bakreno žico in iz nje pletli vrvi za daljnovode.

Kdo se je odločal o proizvodnem programu?

V tistem času je Impol spadal pod Ministrstvo za težko industrijo, ki je imelo sedež v Beogradu. Proizvodnja se je predpisovala od tam. Izpolnjevali smo morali tudi naročila vojne industrije. Zanje smo denimo izdelovali medeninaste palice in rondelice.

Kako je prišlo do odločitve o predelavi aluminija?

Ne vem, spomnim se, da se je s tem delo močno olajšalo. Aluminij je namreč lažji od bakra in medenine. Predelava aluminija se je uvajala v vse obrate. Takrat še ni bilo dvigal in viličarjev, prenašanje materiala je bilo ročno, delno smo si pomagali z lesenimi vozovi, ki so jih vlekli konji ali pa so jih potiskali delavci.

Kako je potekala vaša kariera?

Najprej sem delal na špičalnem stroju, tam sem bil nekaj mesecev. Nato sem bil premeščen na tegalno klop za vlečenje palic. Ko smo začeli obdelovati dural aluminij, sem bil kalilec na solni vrtljivi peči, kjer sem kalil palice in cevi. Kasneje sem napredoval na delovno mesto predelavca hladne obdelave v stiskalnicah in po odhodu mojstra postal delovodja. Med delom sem študiral na srednji metalurški šoli, ki jo je organiziral Impol. Tako sem si pridobil dodatna znanja in sem kasneje lahko napredoval na delovno mesto planerja. To delo sem opravljal do upokojitve.

Kako ste se počutili kot delovodja? Je bilo težko vzdrževati delovno disciplino?

Disciplina je bila izredna. Nihče si ni upal dosti, predvsem so vsi spoštovali mojstre. Seveda je občasno tudi prihajalo do konfliktov med mojstri in delavci, vendar predvsem zaradi tega, ker mojstri niso znali z ljudmi.

Najprej je delal na špičalnem stroju, nato je bil premeščen na tegalno klop za vlečenje palic. Ko so začeli obdelovati dural aluminij, je bil kalilec na solni vrtljivi peči. Kasneje je napredoval na delovno mesto predelavca hladne obdelave v stiskalnicah in po odhodu mojstra postal delovodja. Med delom je študiral na srednji metalurški šoli, ki jo je organiziral Impol, in kasneje napredoval na delovno mesto planerja.

Po drugi strani pa smo se med zaposlenimi znali pogosto pošaliti in tudi kakšno ušpičiti.

Je bilo v vodstvu veliko menjav?

Zelo veliko. Spomnim se še, ko je podjetje vodil kemijski inženir Milan Stepišnik, ki so ga kasneje obsodili in zaprli zaradi vpletenosti v domnevne vojne zločine

v Dachau, saj naj bi ga tam izkoristili za kemijsko delo. Za njim je bil Pavel Ketiš, nato Jože Babič. Kolikor se spomnim, se nobeden od njih ni preveč ukvarjal s proizvodnjo. Nato so za direktorja postavili sindikalista Alojza Šturma.

Stanje z vodenjem se je

začelo izboljševati s prihodom Štefana Podričnika, ki se je aktivno ukvarjal s proizvodnjo. V 23 letih vodenja mu je uspelo nabaviti novo opremo, razširiti proizvodni program, začeli smo se tudi ukvarjati s predelavo odpadnega materiala. Kasneje so se do moje upokojitve kot direktorji zvrstili še Jože Kavkler, Črtomir Zadravec, Viktor Maček in Zvezdan Žlebnik. Nihče od njih ni vodil podjetja dlje kot pet let.

Kakšne so bile plače?

Bile so sorazmerno redne in niti niso bile tako slabe. Vsa delovna mesta so bila točkovana, vrednost točke pa se je

določala mesečno v odvisnosti od proizvedenih količin. Delo so kasneje pod vodstvom Štefana Podričnika tudi normirali.

Kako je bilo organizirano poslovanje?

Na začetku smo delali na osnovi petletk, kar je pomenilo, da smo imeli zastavljen petletni plan, ki ga je bilo treba izpolniti. Za izpolnjevanje so bili zadolženi inženirji.

Kako ste osvajali nova znanja?

Za razvoj Impola je bil zelo pomemben prihod mladih inženirjev, ki so s svojim znanjem uspeli razvijati nove aluminijeve zlitine. Med njimi so bili Franjo Kikec, Štefan Čisar, Črtomir Zadravec, Mara Keržer, Alojz Brečko, Hinko Žolnir in Jagodič. Takrat se je Impol začel razvijati, popravila se je kakovost izdelkov. Jagodič je prevzel laboratorij in uvedel nove metode preizkušanja. Keržerjeva se je ukvarjala z legiranjem aluminija, Kikec in Zadravec sta bila glavna inženirja. Tako smo si tudi odprli pot v tujino in lahko začeli z izvozom izdelkov.

Se spomnite kakšnih večjih naložb?

Zaradi pritiska delavskega sveta se je začela postavitev profilarne. Spomnim se tudi, da je Impol prosil za kredit za izgradnjo nove valjarne, vendar se republiški uradniki iz Ljubljane s tem niso strinjali. Takrat je Štefan Podričnik organiziral, da smo šli na Ministrstvo za industrijo in izsilili, da nam je Ljubljana dala dovoljenje. Ker je gradnja valjarne potekala brez podpore Slovenije, se je zavlekla za tri leta.

“Rad sem hodil v službo. To pove že dejstvo, da v 38 letih delovne dobe nisem niti enkrat šel na bolniško, razen takrat, ko sem imel delovno nezgodo.”

V Impolu so že v času, ko je bil tukaj zaposlen Anton Kidrič, poskrbeli za srečanja nekdanjih zaposlenih

Anton Kidrič prejema diplomo Tehniške srednje šole iz rok direktorice matične šole Zore Maležič, dipl. kem. inž.

Pogled na jedro Impola v 60-ih letih (livarna, žičarna, stiskalnice, stara valjarna)

Kako se je poskrbelo za zaposlene?

Največje pridobitve so bile odprtje menze, s čimer so ljudje vsak dan dobili topel obrok. Prav tako nam je veliko pomenilo odprtje zdravniške ambulante. Ker v tistih časih ljudje še niso imeli avtomobilov, so delavce v službo vozili z avtobusi. Veliko poudarka so dajali tudi družabnemu življenju, pogosto so se organizirali izleti in sindikalne igre.

Bili ste tudi predsednik delavskega sveta. Kako je potekalo to delo?

Impol je bil razdeljen na posamezne TOZD-e (organizacije združenega dela). Vsaka organizacijska enota je imela svoj delavski svet, ki je razpolagal z lastnimi sredstvi. Odločali smo se, kam se bo denar namenil. Tako smo na primer izsilili gradnjo profilarne. Delavski svet je ob odrejanju sredstev odločal tudi o kadrovskih zadevah (napredovanja in podobno). Nekajkrat sem bil član upravnega odbora in tudi predsednik upravnega odbora. Upravni odbor je na predlog direktorjev odločal, kdo gre na katero delovno mesto in koga se bo zaposlilo.

Se je politika vpletala v delovanje podjetja?

Partija je imela svoj vpliv. Tudi večina direktorjev je bila v tem času partijsko nastavljena. Ene odločitve so bile bolj posrečene, druge manj. Najbolj nepravilna se mi je zdela odstavitev številnih ljudi s položajev v času prisilne uprave konec osemdesetih. Mnogi med njimi so v svoji karieri ogromno naredili za Impol, potem pa so čez noč postali ničvredni.

Kakšen odnos so imeli zaposleni do dela?

Ne bi mogel reči, da so vsi radi hodili delat. Pogoste so bile tudi težave z alkoholom, zaradi katerega je delo pogosto zastalo. Ko je bilo silvestrovo in prvi maj, je bilo popivanje celo dovoljeno in smo zato dve do tri ure predčasno končali z delom. Na strojih so delale tudi ženske, ki pa niso smele delati ponoči.

Vi ste imeli radi svoje delo?

Rad sem hodil v službo. To pove že dejstvo, da v 38 letih delovne dobe nisem niti enkrat šel na bolniško, razen takrat, ko sem imel delovno nezgodo.

Kakšna je po vašem mnenju prihodnost Impola?

Impol bo vedno uspešno podjetje, če bo le uprava podjetja prava. Proizvaja izdelke, ki jih svet potrebuje. Širok asortiman izdelkov mu omogoča, da razprši tveganja, zato ima trden položaj na trgu. Aluminij je strateška surovina, uporabna v številnih končnih izdelkih, katerih poraba narašča.

Poročen je bil z Impolom

TAKO O MIRKU GREGORIČU PRAVI NJEGOVA SOPROGA

Nekdanji vodja kontrole in tehnične priprave proizvodnje (TPP) je vodil ekipo inženirjev in tehnologov, ki so prvi zapisali in postavili tehnologijo za Impolovo proizvodnjo. Bil je eden izmed ključnih Impolovih inženirjev. Izkušnje in znanje si je nabiral tudi v ZDA, kar je bilo v času Jugoslavije velika redkost. Danes 85-letni inženir se z veseljem spominja dela v Impolu in svojih nekdanjih sodelavcev.

Tekst: Urška Kukovič Rajšp

Kdaj ste prvič stopili v Impol?

Prvič sem bil v Impolu leta 1955 kot študent metalurgije, ko sva bila s pokojnim Brankom Karnerjem skupaj na študentski praksi. Takrat je bila v Impolu še proizvodnja bakra. Ker so proizvodnjo bakra prevzemali v Sevojnem, je Impol počasi prehajal na proizvodnjo polizdelkov iz aluminija, saj je v Kidričevem hkrati rasla proizvodnja aluminija iz boksita. Sicer sem v Impolu začel delati leta 1959 kot Impolov štipendist. Pred tem sem bil štipendist Makedonije, tako da me je moral Impol »odkupiti«. Takrat je bil tehnični direktor Franjo Kikec, direktor Impola pa Štefan Podričnik.

Ko sem začel delati, sem moral temeljito naštudirati vse o aluminiju, saj je bilo na faksu na področju barvne metalurgije predvsem zaradi profsorskega kadra (prof. ing. Fetih) večji poudarek na svincu, o aluminiju pa praktično ni bilo govora.

Prvi mesec sem moral tako veliko časa nameniti temeljitemu študiju proizvodnje aluminija in sem bil praktično po cele dneve v knjižnici. Na srečo sem znal angleško in nemško, tako da sem lahko preučil ustrezno literaturo.

Kako je potekala vaša karierna pot v Impolu? Bili ste tudi dolgoletni vodja kontrole.

Sprva sem bil določen za tehnika v livarni. Roko nad proizvodnjo v livarni je imel takrat še vedno inženir Šte-

fan Čisar. Takrat v proizvodnji ni bilo zapisane nobene tehnologije in se je vse delalo na osnovi izkušenj. Če je bilo treba napisati kak postopek, je imel vodja valjarne Šlatau s seboj notesnik in indigo papir, pa je dal navodila. Kasneje je direktor Podričnik dal močno podporo temu, da se vsa tehnologija popiše. Tako smo imeli v TPP, v oddelkih za študij dela in za študij časa zaposlenih pet žensk daktilografk, ki so cele dneve zapisovale tehnologijo. Pripravili smo vse tehnološke postopke za Impol, zapisali normative dela in torej celotno tehnologijo. Ko je Čisar umrl, so me nastavili za vodjo kontrole, v kateri je bilo skupaj 90 sodelavcev. Izvajali smo celoten postopek kontrole, od vhodne kontrole surovin, do kontrole kakovosti končnih izdelkov.

Bili ste eden ključnih inženirjev Impola, del prakse ste opravljali tudi v ZDA. Kakšno znanje ste od tam prinesli?

Na praksi v ZDA sem bil eno leto, od 1963 do 1964, in sicer v Arizoni ter v zvezni državi Washington, na univerzi. Praktično znanje sem nabiral v Alcoi, pa tudi v podjetju Reynolds (podjetje Reynolds Aluminium je leta 2000 prevzela Alcoa, op. a.). Tam sem osvojil predvsem problematiko litja, praktične izkušnje s področja proizvodnje folij pa sem kasneje nabiral v Italiji. Znanja so mi koristila, da smo lahko v Impolu potem postavili vso potrebno tehnologijo in pričeli z uvajanjem proizvod-

 Izkušnje s področja litja si je nabiral v ZDA, znanje s področja proizvodnje folij pa v Italiji. S pridobljenimi znanji iz tujine je v Impolu pomagal uvajati proizvodnjo folij.

»V Jugoslaviji je bil Impol vodilni na področju proizvodnje polizdelkov iz aluminija.«

nje folij. Enoletna praksa je bila del tehnične pomoči, ki so jo Jugoslaviji takrat nudile ZDA. Sprva so bili za prakso mišljeni drugi, a ker sem edini znal jezike in ker nisem bil v partiji, so izbrali mene. Po izboru je sledil

intenzivni, polletni program učenja angleščine v Ljubljani. Tudi kasneje sem bil z direktorjem Podričnikom nekajkrat v ZDA, pa v Kanadi in Indiji, predvsem zaradi reševanja reklamacij.

Znanje tujih jezikov je bilo odločilno tudi, da sem bil ob osamosvajanju Slovenije tolmač komisiji, ki je šla pogledati bunkerje z orožjem k Ložnici.

Kateri so bili Impolovi glavni trgi v času Jugoslavije?

Impol je bil tudi v času Jugoslavije zelo izvozno naranjan. Glavne tuje trge so predstavljale Nemčija, ZDA

in kasneje celo Indija. V Jugoslaviji je bil Impol namreč vodilni na področju proizvodnje polizdelkov iz aluminija. Enak program so imeli tudi v Šibeniku, a so bili tam senca Impola.

Katerih dogodkov v Impolu se najraje spominjate?

Najraje se spominjam dela v TPP, kasneje tudi dela v kontroli. Tam so me sodelavci ob mojem abrahamu – na praznovanju jih je bilo 90 – presenetili z lepim darilom, Bergerjevo sliko. Sem namreč ljubitelj slik. Kar nekaj anekdot je nastalo tudi zato, ker je nekdanji direktor Podričnik dovolil, da se je za novo leto na delo prinesla pijača. V spominu mi je ostalo tudi ravnateljevanje dvema tečajema za tehnike, ki smo jih izvedli v Impolu v sodelovanju s tehnično šolo. Nekateri mojstri takrat namreč niso imeli dokončane osnovne šole, zato jih je bilo treba dodatno izobraziti. Dvoletni tečaj so končali z maturo v Ljubljani.

Beer cans will never be the same again

SNAP! IT'S OPEN!

... another new development from Alcoa

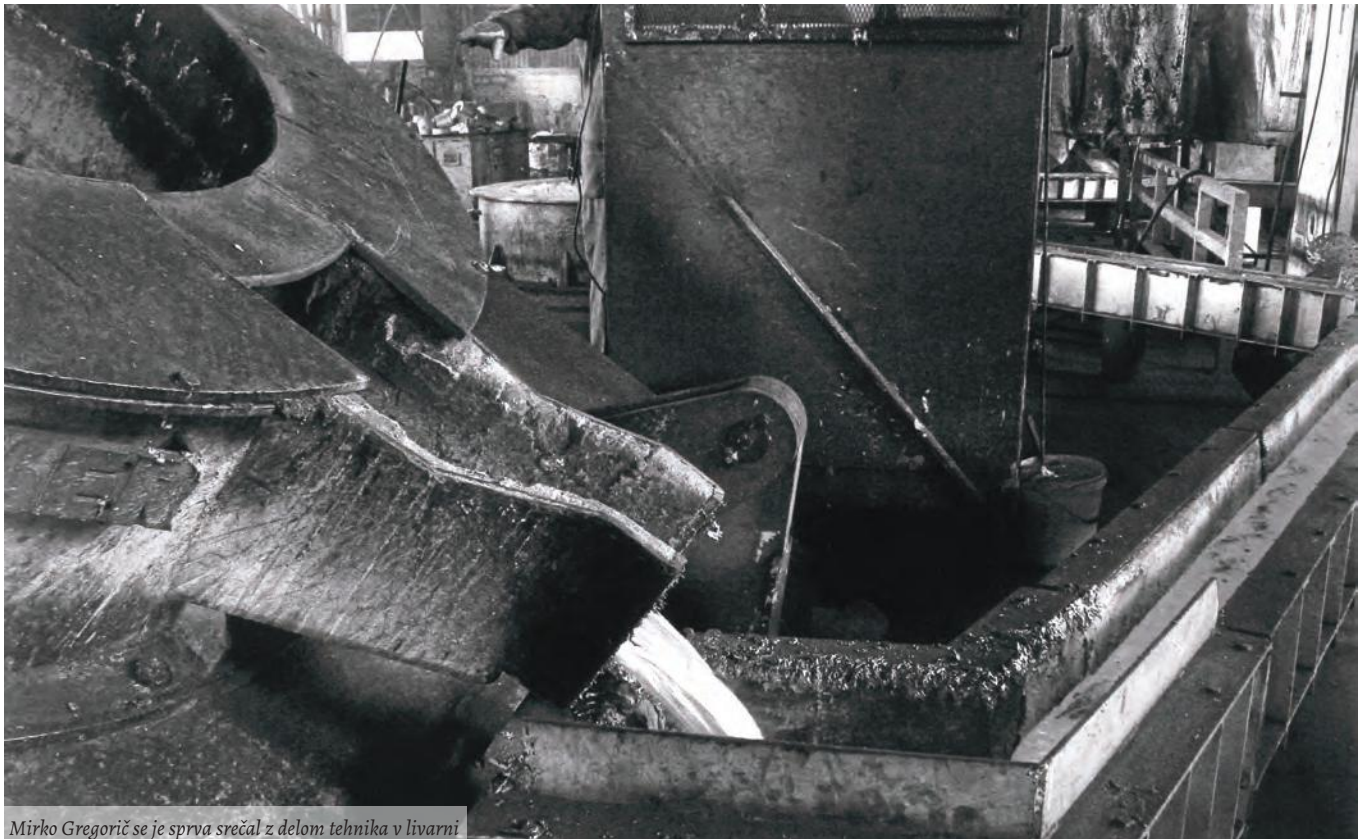
A can that almost opens itself. The opener? Attached to the can top. And, the top's made of light, strong, friendly-to-flavor Alcoa® Aluminum. Beer in this great new can is available now in many geographical areas. It will be available soon to every brewer who wants to offer this new opening convenience.

This is just one of the many new packaging ideas for foods, beverages, drugs and household products coming to you these days from Alcoa.

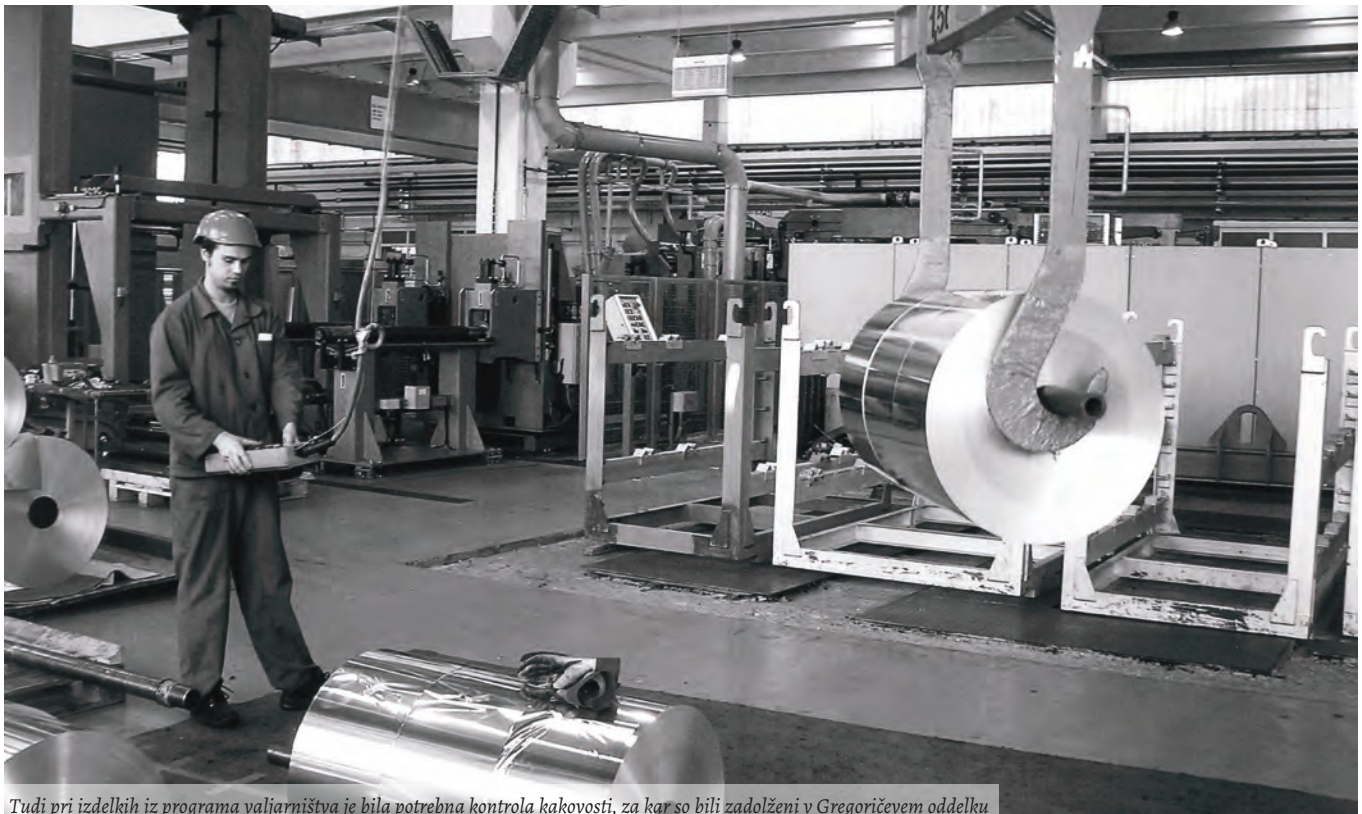
ALCOA

What next from Alcoa!

Oglas o novem izdelku v podjetju Alcoa iz leta 1964, obdobja, ko je v Ameriki svoje znanje pri omenjenem podjetju nabiral Mirko Gregorič

Mirko Gregorič se je sprva srečal z delom tehnika v livarni

Tudi pri izdelkih iz programa valjarnišтва je bila potrebna kontrola kakovosti, za kar so bili zadolženi v Gregoričevem oddelku

Kapo dol zaposlenim v Impolu

POT GA JE VODILA TUDI V PAKISTAN

Jože Kavkler je pričel kot študent atomske fizike v Beogradu, a namesto v vojski je končal v Impolu kot direktor in kasneje član nadzornega odbora. Impol je pomembno zaznamoval njegovo življenje, saj je bil z njim tudi posredno povezan skozi skoraj vso delovno kariero. Z optimizmom, s profesionalizmom in z visokimi ambicijami je napisal zanimivo življenjsko zgodbo.

Tekst: Nina Potočnik

Kako se je začela vaša poklicna pot?

Vpisal sem se v prvi letnik takratne Elektrofakultete v Ljubljani in se kot idealist prijavil na študij atomske fizike v Beogradu, kamor sem bil tudi sprejet. Za študij sem prejel tudi štipendijo Centralnega raketnega inštituta JNA. Študij je bil vse prej kot lahek, vendar sem z marljivim delom uspel redno opravljati izpitne obveznosti. Težava se je pojavila pred diplomom, saj sem spoznal, da si ne želim nadaljevati kariere v vojski, kjer bi se zaradi prejete štipendije zagotovo moral zaposliti. Zato sem pobegnil v Ljubljano in tam pisal diplomom, ki sem jo kasneje oddal v Beogradu in odšel. S tem sem precej razjezil vojsko.

Kje ste se po opravljeni diplomi zaposlili?

Po opravljeni diplomi sem najprej služil vojaški rok, nato pa sem si iskal zaposlitev. Ker sem bil štipendist JNA in se tam nisem želel zaposliti, sem moral vrniti štipendijo, to pa ni bil majhen znesek. Na pomoč sta mi priskočila tedanji tehnični direktor Impola Kikec in direktor za kadre Korez, ki sta uredila, da je Impol vrnil mojo štipendijo in mi tudi ponudil zaposlitev.

Kakšne so bile vaše prve zadolžitve?

Delati sem začel leta 1964 na področju valjarništva. Takrat smo montirali nove valjarne, pri čemer so nam pomagali Američani. Veliko sem delal z njimi, hkrati

pa obiskoval tečaj angleškega jezika, zato sem se hitro naučil angleščine, kar me je popeljalo do novega kariernega izziva.

Kakšen je bil ta izziv?

Leta 1969 me je poklical generalni direktor Hidromontaže, gospod Tičar, in mi ponudil novo zaposlitev. Takrat je Hidromontaža namreč sodelovala pri ogromnem projektu v Pakistanu, kjer so gradili jez za hidroelektrarno na reki Indus. Pri projektu je sodelovalo 12.000 Pakistancev in 2.500 strokovnjakov z vsega sveta. Vodil sem celotni del projekta s strani Hidromontaže in z mojim delom so bili zelo zadovoljni, zaradi česar sem imel celo težave. Gradbišče je bilo namreč tako veliko, da je imelo svojo lastno bolnišnico. Ker sem močno pogrešal svojo ženo in hči, sem se dogovarjal, da bi se v bolnišnici zaposlila tudi žena, ki je po poklicu zdravnica, in se mi tako pridružila v Pakistanu. Te namere so mi zaradi gole nevoščljivosti preprečili lastni sodelavci iz Slovenije, zato sem se odločil, da se po enem letu življenja stran od družine predčasno vrnem domov.

S čim ste se ukvarjali po vrnitvi?

V tem času je Hidromontaža vodila zanimiv projekt v Sloveniji, in sicer izgradnjo nuklearne elektrarne Krško. Ker sem imel ustrezno izobrazbo in sem znal

● V Impolu je pričel delati leta 1964 na področju valjarništva. Leta 1969 je postal direktor Hidromontaže. Na pobudo partije je leta 1974 prevzel vodenje Impola, kar je opravljal do leta 1979. Nato je z Impolom poslovno sodeloval. Zadnjih šest let pa je bil član nadzornega sveta skupine Impol.

angleško, so me zadolžili, da sem vodil štiri leta trajajoče priprave za izgradnjo elektrarne. Zelo sem si želel, da bi se nato lahko zaposlil v nuklearni, a mi je takrat načrte preprečila partija.

Ste bili član partije?

Takrat sem bil. Že v gimnaziji me je zanimala politika in sem bil predsednik razreda ter dijaške skupnosti.

Zato me je že takrat partija vabila k sodelovanju. Tako sem bil njen član, vendar pa si nisem želel preveč aktivnega sodelovanja, zato sem njihove pobude o vodenju mariborskega sektorja večkrat zavrnil. Ko so me že petič poklicali na zagovor, so mi ukazali,

da moram prevzeti direktorsko mesto v Impolu. In tega nisem smel ali mogel zavrnuti. Navsezadnje sem do Impola čutil tudi osebno dolžnost, saj je bil pomembna odskočna deska v moji karierni poti.

Direktor Impola ste bili med leti 1974 in 1979. Kaj se je dogajalo v tem času?

Ko sem prišel v Impol, je bila pred vrati 150-letnica Impolovega obstoja. Zato smo takrat veliko vložili v posodobitev proizvodnje in uredili celotno tovarno. Leta 1975 smo na obisk povabili Josipa Broza Tita, a se je opravičil in je namesto njega prišel Edvard Kardelj. Obisk je bil v javnosti izredno odmeven.

V tem času je nastal Unial. Kako je potekalo sodelovanje med Impolom in Tovarno glinice (današnji Talum)?

To obdobje je bilo izredno zahtevno. Iz Ljubljane so

prihajali veliki pritiski, da je treba na Kidričevo preseliti valjarništvo ali stiskalništvo. Sam sem se močno zavzel proti temu, saj sem se zavedal, da je kombinacija dveh programov ključnega pomena za obstoj Impola. V času mojega vodenja je bilo poslovanje Impola dobro, zato so zaposleni v Impolu imeli boljše plače od zaposlenih v Kidričevem, kar je povzročalo dodatna trenja.

V tem času ste tudi zaključili študij ekonomije.

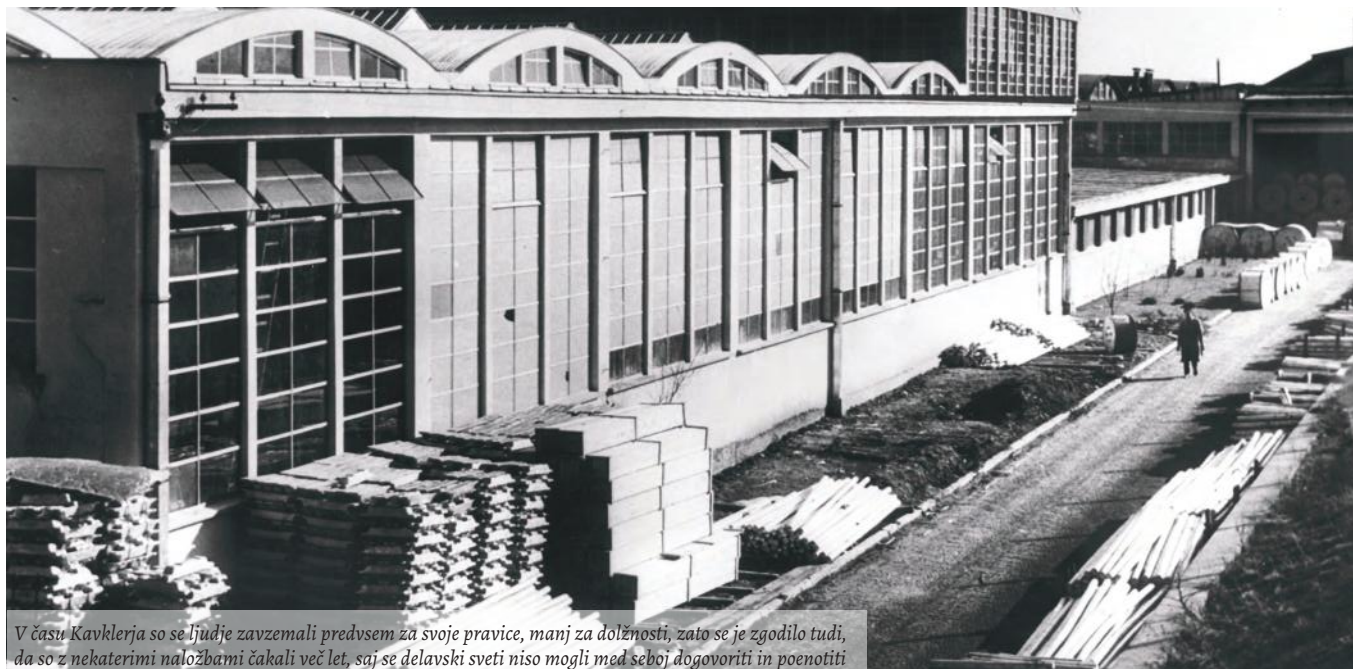
Kako to, da ste se odločili za ta študij?

Spoznal sem, da moram za uspešno vodenje podjetja nadgraditi svoje znanje ekonomije in sem se vpisal na magisterij iz zunanje trgovine, ki sem ga opravil leta 1978. Pridobljena znanja so mi precej koristila.

Kaj vam je bilo najtežje v času, ko ste bili direktor Impola?

To je bil čas samoupravljanja in takrat so se odločili, da bi bilo najbolje, če Impol razdelijo na TOZD-e in so ga razbili na sedem delov. Vsak od teh delov je imel svojega direktorja. Uspešnost poslovanja se je spremljala za posamezen TOZD in temu primerno so se delile stimulacije zaposlenim, kar je med njimi ustvarjalo veliko tekmovalnost. Izredno moč so imeli tudi sveti delavcev. Najbolj me je jezilo, da smo se več časa ukvarjali z banalnimi problemi, kot je na primer čistoča stranišč, medtem ko je za resnično pomembne zadeve, kot so naložbe v razvoj, zmanjkovalo časa. Sindikat je imel izredno moč. Ljudje so v glavnem videli le pravice in nič dolžnosti. Zgodilo se je celo, da smo imeli denar za novo naložbo v stiskalništvo, vendar je denar tri leta stal na računu, ker se delavski sveti niso mogli med seboj dogovoriti za naložbo. Težko je bilo voditi podjetje brez prave moči. Trudil sem se, da bi deloval povezovalno med posameznimi

“Ko sem prišel v Impol, je bila pred vrati 150-letnica Impolovega obstoja. Zato smo takrat veliko vložili v posodobitev proizvodnje in uredili celotno tovarno.”

V času Kavklerja so se ljudje zavzemali predvsem za svoje pravice, manj za dolžnosti, zato se je zgodilo tudi, da so z nekaterimi naložbami čakali več let, saj se delavski sveti niso mogli med seboj dogovoriti in poenotiti

»Impol je bil pomembna odskočna deska v moji karieri!«

TOZD-i, vendar so bile razmere za učinkovito delo neugodne in pritiski izredno močni. Spomnim se, da so bile ob nekem političnem prazniku želje, da bi tovarno za ves dan ustavili in se pridružili praznovanju. Tega kot direktor nisem želel podpreti, za kar sem moral celo na zagovor h komiteju.

Ste leta 1979 prenehali z vodenjem Impola zaradi neugodnih razmer?

Da, čutil sem, da stres, ki sem ga doživljal, že načenja moje zdravje. Zato sem sprejel nov izziv in postal direktor Uniala, kar pa tudi ni bilo enostavno. Največ težav sem imel zaradi izbire naslednika v Impolu, saj sem se odločil za Črtomirja Zadravca, ki je bil po mojem mnenju najbolj ustrezen kandidat. Drugi neizbrani kandidat je bil zaradi tega precej jezen in je začel sodelovati s sindikatom z namenom, da mi nagaja. Nisem maral teh manipulacij in zato sem se poslovil tudi od Uniala.

Kam vas je popeljala pot?

Pravzaprav sem ponovno sledil karierni poti Štefana Podričnika. Njega sem nasledil že v Impolu, tokrat pa sem prevzel njegovo mesto direktorja Interprogrsa v Frankfurtu. Direktorsko mesto je namreč imelo omejeni, 4-letni mandat, zato mi tudi ni mogel zameriti. Ukvarjati sem se začel z zunanjo trgovino in ostal v tem področju. Vmes sem bil nekaj časa pomočnik direktorja na Jeklotehni, v devetdesetih pa sem ustanovil lastno podjetje ter kasneje soustanovil podjetje Eming v Düsseldorfu. Takrat smo zgradili prvo skladišče slovenskih in jugoslovanskih izdelkov v Nemčiji in s to potezo za petkratnik povečali promet. Sodelovali smo s številnimi podjetji, ki se ukvarjajo s proizvodnjo aluminija in drugih kovin, med njimi tudi z Impolom, s TLM-om iz Šibenika, današnjim Sevalom iz Srbije, s Cinkarno itd. Za uspehe podjetja sem kasneje moral odgovarjati tudi na zaslišanju, saj so me obtožili, da smo opravljali nezakonite posle. Po

13-urnem zaslišanju, na katerem so ugotovili, da je poslovanje skladno z zakonodajo do zadnjega centa, so obtožbe ovrgli.

Povezanost z Impolom je na nek način trajala vso vašo kariero. Ne nazadnje ste zadnjih šest let nastopali tudi v vlogi člana nadzornega sveta skupine Impol. Kako bi ocenili poslovanje Impola v zadnjem desetletju?

Dokaj aktivno spremljam dogajanje v slovenskem gospodarstvu, še posebej podrobno pa sem kot nadzornik spremljal poslovanje Impola in moram reči: Kapo dol vsem zaposlenim v Impolu. Impol je častna izjema slovenskega gospodarstva, uspelo mu je razviti in dvigniti nivo poslovanja, tako da je danes primerljiv s katerimkoli podjetjem za predelavo aluminija v Evropi.

Kaj je po vašem mnenju botrovalo uspehu Impola?

Predvsem je bilo ključno to, da se je vodstveni tim med seboj dobro ujel in z jasno vizijo ter marljivim delom ustvaril velik napredek. Moram priznati, da so "fantje" imeli precej poguma. Ena izmed takšnih tveganih odločitev je bil nakup Sevala, ki pa se je izkazal za šolski primer tega, kaj pomeni ustvarjanje sinergije v ekonomiji.

«Impol je častna izjema slovenskega gospodarstva, uspelo mu je razviti in dvigniti nivo poslovanja, tako da je danes primerljiv s katerimkoli podjetjem za predelavo aluminija v Evropi.»

Impolčan in Bistričan po duši

SVOJO POT V IMPOLU JE PRIČEL Z DIPLOMSKO NALOGO S PODROČJA STISKALNIŠTVA

V času Črtomirja Zadravca je bil Impol razdeljen na TOZD-e in skupne službe. Način dela in razmišljanja, pa tudi interesi, so se takrat spremenili. Pred tem je imel Impol enoten sistem plač oziroma vrednost točke, po tem so se pojavile zahteve po spremembah; uspešnejšim TOZD-om več. Podobnih težav je bilo še več, kar je povzročalo različna nesoglasja. Po določenem času in uspešnem vodenju jim je znova uspelo najti skupni imenovalec.

Tekst: Nina Potočnik

Kako to, da ste svojo poklicno pot pričeli v Impolu?

Študiral sem metalurgijo in zaposlil Impol in TGA Kidričevo za kadrovske štipendije. V Kidričevem so me zavrnil, ker so bolj potrebovali kemike, iz Impola pa je v 14-ih dneh prišel pozitiven odgovor. Impol je v tistih časih podeljeval veliko štipendij, saj se je pripravljala na veliko naložbo v valjarništvu. Za študente metalurgije je bilo takrat razpisanih sedem štipendij, vendar so v roku podelili le tri, zato sem jo lahko dobil kar sredi šolskega leta. Štipendije so bile dokaj visoke in so omogočale normalno študentsko življenje. Že med študijem sem imel možnost opravljanja prakse v Impolu, kjer smo se bolj spoznavali s podjetjem. Tudi to smo dobili plačano.

Ste se v Impolu zaposlili takoj po končanem študiju?

Pravzaprav že prej, saj sem v tovarni že delal diplomsko. Moj mentor na fakulteti mi je omogočil, da sem dobil temo za diplomsko nalogo v podjetju in takratni tehnični direktor Franjo Kikec mi je predlagal nalogo s področja stiskalništva. V nalogi sem teoretično in praktično obdelal tematiko staranja aluminijevih zlitin, ki jih je Impol takrat imel v proizvodnji. Že med izdelavo naloge sem bil redno zaposlen in ta čas se je všteval v obdobje pripravništva. Tako sem lahko po vrnitvi iz vojske takoj začel delati kot samostojni tehnolog.

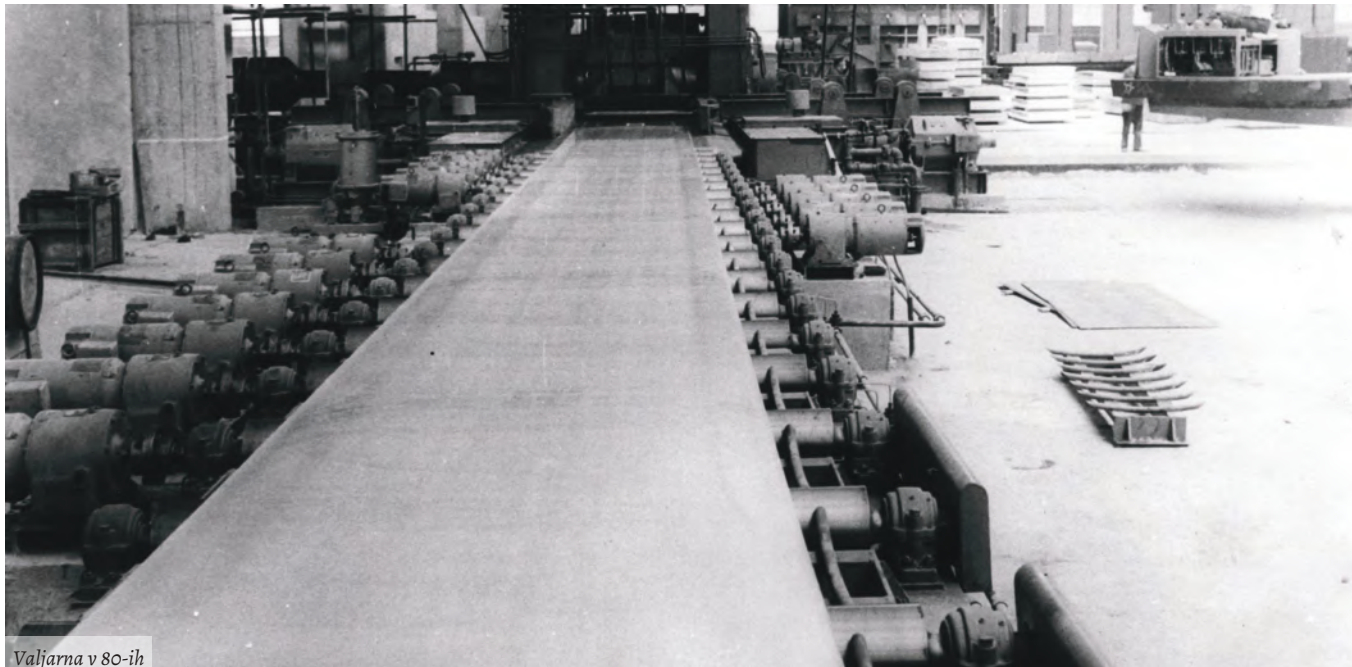
V katerem delu proizvodnje ste najprej začeli delati?

V cevarni, s pripravo diplome, kjer sem nato nadaljeval vse do odhoda na služenje vojaškega roka. V tistem času se je tehnolog livarne Mirko Gregorič pripravljala na odhod na izpopolnjevanje v ZDA, zato me je po vrnitvi iz vojske direktor Kikec prestavil v livarno. Ko so se uredile primerne prostorske razmere, smo v Impolu organizirali centralno razvojno-tehnološko skupino pod vodstvom Mirka Gregoriča, ki se je z novimi znanji vrnil iz Amerike. Takrat sem se v večji meri posvetil razvoju. Leta 1976 so tehničnega direktorja Kikca določili za direktorja Uniala, meni pa zaupali mesto tehničnega direktorja v Impolu. To delo sem opravljal do leta 1979, ko sem na direktorskem mestu zamenjal Jožeta Kavklerja.

Kakšno je bilo vaše sodelovanje z Jožetom Kavklerjem?

Z Jožetom se pozna že iz srednje šole. Vedno sva se dobro razumela. V času najinega sodelovanja sva živela precej blizu – bila sva skoraj soseda, zato sva se pogosto dobivala tudi zvečer in premlevala težave v tovarni. Celotni vodilni tim je bil namreč zelo predan Impolu, zelo smo se trudili za podjetje. Jože je tudi izkazal zaupanje mojim sposobnostim in me po odhodu predlagal za njegovega naslednika kot v. d. direktorja.

 Z delom je pričel v cevarni, s pripravo diplome, kjer je nato nadaljeval vse do odhoda na služenje vojaškega roka. Po vrnitvi iz vojske ga je direktor Kikec prestavil v livarno. Leta 1976 so tehničnega direktorja Kikca določili za direktorja Uniala, njemu pa zaupali mesto tehničnega direktorja v Impolu. To delo je opravljal do leta 1979, ko je na direktorskem mestu zamenjal Jožeta Kavklerja.

Valjarna v 80-ih

Direktor Impola ste bili med leti 1980 in 1986. Kakšne so bile razmere v tistih časih?

Situacija ni bila ravno enostavna. Jugoslovansko gospodarstvo je bilo v težavah. Država je bila brez deviz, vozili smo se lahko glede na številko registrske tablice (liho-sodo), uvoz je bil strogo omejen, enako naložbe ... Izvoznikom so omejili koriščenje lastnih deviznih prilivov, za uvoz opreme in surovin si moral pridobiti tisoč in en papir, od nivoja republike do zveze. Največja težava pa je bila dobiti dovolj aluminija. To je bila sicer večna težava, saj tudi iz TGA, ki je bil sicer naš dobavitelj določenih količin, pogosto dobave niso tekle, kot bi želeli. Jugoslavija je imela meddržavni sporazum z DDR za letni klirinški uvoz 60.000 ton sicer ruskega aluminija, ki pa se je delil na vse »aluminijaše« v državi. Impol si je tu običajno – odločalo se je v Beogradu – uspel izboriti le manjši delež. Drugih domačih dobaviteljev ni bilo.

Imeli smo sicer podpisan sporazum o dobavah s tovarno v Mostarju, ki pa ni nikoli zaživel. Preostal je le lasten uvoz, ki pa je bil skrajno omejen, praktično nemogoč. Zaradi pomanjkanja surovin ni bilo mogoče v celoti izkoristiti razpoložljivih proizvodnih kapacitet (teh smo po moji oceni imeli za okoli

60.000 ton), saj smo dejansko letno proizvedli med 45 in 47 tisoč ton izdelkov.

V času vašega vodenja je bilo tudi obdobje TOZD-ov. Kako se je to obneslo?

Res je, v tistem času je bil Impol razdeljen na osem TOZD-ov in skupne službe. Način dela in razmišljanja,

pa tudi interesi, so se spremenili. Na primer, pred tem je imel Impol enoten sistem plač oziroma vrednost točke, po tem so se pojavile zahteve po spremembah; uspešnejšim TOZD-om več. Kar je načeloma prav, a je bilo ob pomanjkanju surovin nemogoče, da bi vsi dosegli svoj proizvodni maksimum. Podobnih težav je bilo še več, kar je povzročalo različna nesoglasja. No, po določenem času nam je znova uspelo najti skupni imenovalc.

Katere so bile najpomembnejše naložbe v tistem času?

Naložb je bilo takrat manj, kot je bilo potreb in želja, predvsem zaradi zahtevnih gospodarskih razmer. A Impolčani so bili predani svojemu podjetju. Če se je vlagalo, so bili zaposleni zadovoljni, saj so čutili, da ima podjetje prihodnost. Kakor hitro se je naložbeni tok prekinil, so se začele pojavljati težave, opozorila in protesti. A smo kljub oteženim razmeram uspeli realizirati nekaj naložb, ko sem bil direktor. Prvo leto je bilo sicer premalo denarja za večje projekte, zato smo se lotili starih dolgov, ki so bili prej malo odrinjeni. Zgradili smo novo ambulanto, jedilnico na Treh kraljih in prenovili Mali Lošinj. Sledila je izgradnja nove livarne. To je pravzaprav moj najbolj nesrečni projekt, saj se ga je držala neverjetna smola. Še kot tehnolog v livarni sem pripravljaval zasnovo, izračune in skice, ki so bile osnova za izvedbo naložbe. Med gradnjo se je polovici hale zrušila strešna konstrukcija. Nazadnje je neko noč, ko je bila livarna že dalj časa v pogonu, prebila in stekla še plinska talilna peč. Sreča, da se nikomur ni nič zgodilo. Zgradili smo še Montal in nabavili dve rabljeni, a generalno obnovljeni valjarni B1 in B2.

So bile največje težave v pomanjkanju finančnih sredstev?

Denarja je sicer vedno premalo, vendar je bilo tudi drugih težav obilo. Največ s pridobivanjem dovol-

“Svojim najožjim sodelavcem sem popolnoma zaupal in puščal vso avtonomijo. Nisem se vpletal v področja, kjer so sami imeli več strokovnega znanja. Delovali smo bolj kot kolektivno vodstvo.”

jenj za naložbe. Tu mislim predvsem na dovoljenja v zvezi z valjarnami B1 in B2 in v Kavklerjevih časih pri nabavi 2.000-tonske stiskalnice, ko sem (za pridobitev dokumentov, op. a.) vključil tudi vsa osebna znanstva; od sorodnikov, prijateljev, bivših profesorjev, poslovnih partnerjev, do inštituta JLA ...

Kdo je bil v vaši tesni vodstveni ekipi?

Tehnični direktor je bil Milan Veber, ki je bil prej vodja valjarne in poznavalec valjarništva. Mesto direktorja komerciale je zasedal Viktor Maček, ki je bil pravi poliglota, saj je govoril pet ali šest svetovnih jezikov, kar so kupci zelo cenili. Direktor za finance je bil Vlado Leskovar. Finance je res obvladal, bil pa je tudi spiritus agens za vse mogoče sporazume, kar je po mojem prepričanju ostal tudi pozneje in je najverjetneje še danes. Vodenje kadrovskega sektorja je bilo v rokah Rudija Smolarja. Poudariti je treba, da so bili vsi od prvega dne svoje delovne dobe v Impolu, torej domači kader. Svojim najožjim sodelavcem sem popolnoma zaupal in puščal vso avtonomijo. Nisem se vpletal v področja, kjer so sami imeli več strokovnega znanja. Delovali smo bolj kot kolektivno vodstvo. Sam sem se bolj posvečal proizvodnji in razvoju, saj sem s tega področja tudi izhajal.

Kako to, da ste svoj mandat predčasno prekinili?

Impol je podjetje, ki je bilo vedno močno vpeto v okolje, v katerem deluje. Z razvojem in rastjo tako kraja kot Impola je to sozvočje postajalo sicer vedno manj izrazito, vendar prisotno. Kot direktor Impola sem vedno menil, da morata v danem okolju kraj in podjetje delati sinhrono in solidarno, kolikor se le da. Ko je leta 1986 vodenje občine prevzel novi župan, se je ta čutil dolžnega in sposobnega spremeniti Impol. Spoznal sem, da sodelovanje med menoj in drugo stranjo ne bo mogoče. Jasno mi je bilo, da v takšnih razmerah nujno pride do določenih nemirov. Zato sem se odločil, da se umaknem sam.

Ste potem kaj pogrešali Impol?

Nekoliko sem bil razočaran zaradi neljubega razpleta

dogodkov, zato se v Impol nisem rad vračal, čeprav sem na Unialu s sklepom DS Impola delal kot Impolov predstavnik. Moram pa povedati, da mi je Impol in njegov kolektiv prirasel k srcu.

Med zaposlenimi je bilo veliko srčnih ljudi, ki si jim lahko zaupal. Vedno sta me presenečala pripadnost in razumevanje med ljudmi. Spomnim se tudi, koliko vikendov smo sodelavci preživeli skupaj in drug drugemu pomagali graditi hiše. Kaj takega v Mariboru ni bilo mogoče doživeti. Zato vedno pravim, da sem po duši ostal Impolčan in tudi Bistričan, pa čeprav ne živim v Slovenski Bistrici.

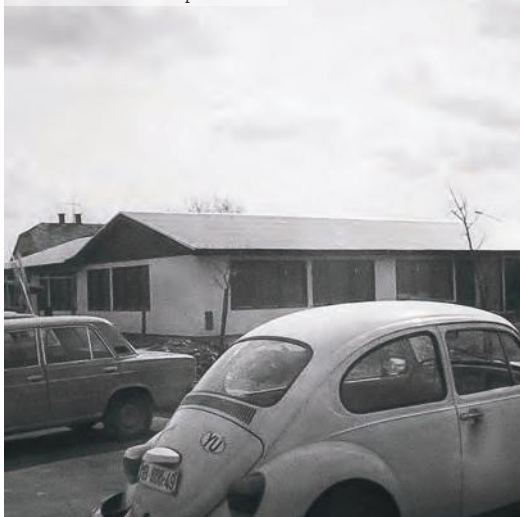
Zakaj je po vašem mnenju Impol uspel poslovati že 190 let in tudi danes velja za eno najuspešnejših slovenskih podjetij?

Razlogov je več. Prvi je seveda prava panoga. Aluminij je kovina, ki kotira na borzi. Čeprav so v gospodarstvu vedno nihanja, poraba konstantno raste, kar daje pozitivne spodbude za poslovanje in dober razvoj podjetja. Sreča je tudi, da je podjetje, predhodnik Impola, prvih 130 let predelovalo baker in si je s tem na področju predelave barvnih kovin nabralo veliko znanja, ki so ga lahko kasneje zaposleni uporabili pri obdelavi aluminija in hitro osvojili nove postopke. V Impolu je vedno bilo veliko znanja. Od nas, ki smo bili prvi v Jugoslaviji, so se učili tudi vsi ostali jugoslovanski predelovalci aluminija. Pomembno je, da se je vedno vlagalo tako v opremo kot v znanje in da je podjetje vedno raslo. Poznala se je tudi lokalna pripadnost in lojalnost zaposlenih. Biti Impolčan je vedno veliko pomenilo in zaposleni so na to ponosni. Navsezadnje ne pozabimo, da je Impol vedno delal samostojno. Širše družbene pomoči ni bil nikoli deležen, prej nasprotno.

Ob koncu bi želel iskreno čestitati kolektivu Impola ob 190-letnici prve omembe metalurške dejavnosti na tej lokaciji in jim zaželel uspešno poslovanje tudi v bodoče.

“ Med zaposlenimi je bilo veliko srčnih ljudi, ki si jim lahko zaupal. Vedno sta me presenečala pripadnost in razumevanje med ljudmi.”

Nova ambulanta v Impolu v 80-ih

V časopisu Metalurg

Sreča ni v stvareh, sreča je v ljudeh

MISEL ADIJA ŽUNCA, KI SE JE VSE PREVEČKRAT VSE PREMALO ZAVEDAMO ...

Svojo poklicno pot je Adi Žunec začel v Tovarni avtomobilov Maribor in nadaljeval z vodenjem Kmetijskega kombinata Slovenska Bistrica. Leta 1988 je v Impol prišel kot član prisilne uprave Impola, ki je bila zadolžena za pripravo nove razvojne strategije. Z umirjenostjo, s prijaznostjo in z razumevanjem ljudi je pridobil zaupanje zaposlenih. Vrata njegove pisarne so bila zaposlenim zmeraj odprta. Z ohranjanjem konstruktivnega dialoga med vodstvom in predstavniki delavcev mu je uspelo vzdrževati pozitivno delovno klimo.

Tekst: Nina Potočnik

Kje ste začeli svojo poklicno pot? Kakšne so bile vaše izkušnje pred zaposlitvijo v skupini Impol?

Poklicno pot sem začel v Tovarni avtomobilov Maribor kot novinar pri tovarniškem časopisu in jo nadaljeval v poslovnem sistemu TIMA Maribor, kjer sem bil v upravi zadolžen za področje kadrovske politike, informiranja in usposabljanja. Ta poslovni sistem je bil izjemno razgiban in je obvladoval številna področja: proizvodnjo hrane, živilsko predelavo in trgovine v Podravju. Tu sem pričel nabirati prve poslovne izkušnje, ki so mi kasneje še kako koristile pri vodenju Kmetijskega kombinata Slovenska Bistrica in nato pri delu, ki sem ga opravljal kot član prisilne uprave Impola, kamor me je imenovala skupščina občine Slovenska Bistrica.

V Impol ste prišli leta 1988 in sodelovali v prisilni upravi. Kakšno je bilo takratno vzdušje v Impolu?

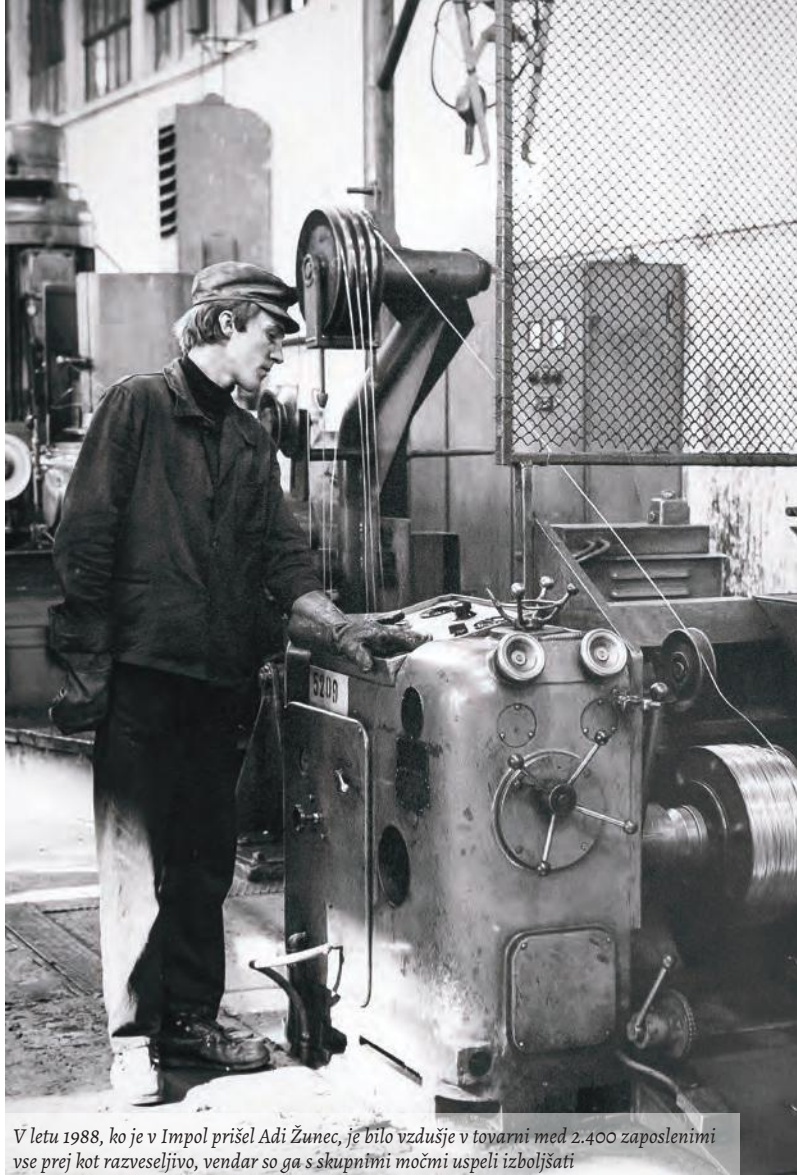
V Impol sem prišel 1. februarja 1988, kjer sem spoznal še preostale štiri člane začasne uprave (Jernej Čokl – proizvodnja in razvoj, Janko Žerjav – marketing, Vlado Leskovar – finance in Zvezdan Žlebnič – predsednik ZKPO). Vzdušje v tovarni z okoli 2.400 zaposlenimi je bilo vse prej kot zadovoljivo. Zaposleni so zelo nezaupljivo sprejeli začasno upravo, ki je bila zadolžena za pripravo nove razvojne strategije Impola. Člani začasne uprave smo se z vso odgovornostjo in znanjem, ki smo ga imeli, lotili izjemno zahtevnega dela in v prvem letu vodenja

zastavili razmeroma solidno osnovo za prvo »petletko«. Z velikimi napori nam je uspelo mobilizirati večino strokovno usposobljenih delavcev, sindikalnih aktivistov in drugih simpatizerjev Impola, ki so bili pripravljeni pomagati spreminjati odnose med zaposlenimi v tovarni. V poslovni politiki smo dali pomembno mesto nagrajevanju zaposlenih in ga vezali v soodvisnost od doseženih rezultatov dela ter ga uskladili s kolektivno pogodbo dejavnosti v državi. S ponosom lahko povem, da sem bil soavtor prve kolektivne pogodbe za dejavnost kovinskih materialov v Sloveniji in avtor Kodeksa kadrovskega delavcev Republike Slovenije, za kar sem prejel Zlato plaketo kadrovskega delavcev Slovenije.

Uprava v zasedbi J. Čokl, V. Leskovar, J. Žerjav in A. Žunec je vodila Impol skoraj dve desetletji, kar je izredno dolgo obdobje. Kaj so bili najtežji trenutki v tem času?

Uprava, katere član sem bil skoraj 22 let, je nenehno prilagajala svojo organiziranost za povečanje dodane vrednosti in dobičkonosnosti. Nismo mirovali. Ime Impol se je iz leta v leto vse bolj uveljavljalo doma in v svetu. V svoji pregledni zgodovini je Impol doživel kar nekaj kriznih obdobij. Najhujše je bilo po letu 1992, ko smo bili pod okriljem Sklada Republike Slovenije za razvoj, ki nam je že od vsega začetka obetal kratko življenje. Več kot 400 zaposlenih bi morali odpustiti kot trajne

 Z velikimi napori jim je uspelo mobilizirati večino strokovno usposobljenih delavcev, sindikalnih aktivistov in drugih simpatizerjev Impola, ki so bili pripravljeni pomagati spreminjati odnose med zaposlenimi v tovarni.

V letu 1988, ko je v Impol prišel Adi Žunec, je bilo vzdušje v tovarni med 2.400 zaposlenimi vse prej kot razveseljivo, vendar so ga s skupnimi moči uspeli izboljšati

prežeke. Nismo se ustrašili, nasprotno, strnili smo moči, izkušnje in znanje ter se »uprli« oblastnežem. Zahvaljujoč zaposlenim, ki so nam pri tem pomagali in nas podpirali, smo z leti zgradili nov Impol, ki je postal velik poslovni sistem na področju predelave aluminija. Danes je ta Impol pomemben dejavnik razvoja v ožjem in širšem prostoru.

Kako ste se člani uprave med seboj dopolnjevali in reševali morebitne spore?

Če uprava ne bi bila ves čas enotna v vseh svojih odločitvah, odličnih rezultatov Impola ne bi bilo.

Katere so bile najpomembnejše odločitve, ki ste jih sprejeli v svojem mandatu?

Ena od najpomembnejših odločitev uprave v preteklih letih je po mojem mnenju izvedba procesa lastninjenja, nadalje nakup Sevala v Srbiji in naložbe v razvojne projekte ter kadre na lokaciji

v Slovenski Bistrici. Nikakor pa ne smem pozabiti na prihod Sklada Republike Slovenije za razvoj, ki sem ga

že omenil. Vsi omenjeni dogodki so in bodo še nadalje imeli pomemben vpliv na uresničevanje razvojne strategije Impola in jih ne bo mogoče kar tako pozabiti.

Kot direktorja za kadre so vas zaposleni dobro sprejeli in vas imajo v zelo lepem spominu. Kako vam je uspelo ohranjati dobre odnose med vodstvom, zaposlenimi in sindikatom?

Preživeli smo nekaj kriznih obdobj in izšli iz njih močnejši. Trudil sem se, da smo ostali trdno povezani z okoljem, iz katerega prihajajo ključni kadri. Vrata tovarne so bila odprta za mlade strokovnjake in strokovno usposobljene delavce. Uspeli smo tudi zgraditi trden most dobrega in zgledega sodelovanja med upravo, sindikati in svetom delavcev, zlasti na področju socialnega dialoga.

Katerim izzivom pri delu z zaposlenimi ste posvečali največ pozornosti?

V času do upokojitve sem skrbel za korektno in dobre odnose z zaposlenimi in vsemi deležniki na vseh ravneh. Pri delu z zaposlenimi sem namenjal posebno skrb usposabljanju in izobraževanju zaposlenih.

Po upokojitvi leta 2008 ste bili vse do letošnjega leta tudi član nadzornega sveta, kar pomeni, da ste bili dobro seznanjeni s poslovanjem skupine. Kako ste zadovoljni z delom, ki ga je vodstvo opravilo v zadnjih sedmih letih?

Impol je danes prenovljena tovarna, je še močnejša, kot to kaže njena zunanost. V njej je več kot tisoč zaposlenih na lokaciji v Slovenski Bistrici in več kot 700 zaposlenih v Sevojnem v Srbiji. Tu so zaposleni najboljši delavci, vodenje je odlično. Želim si, da bi takšni ostali tudi v prihodnje.

Adi Žunec je dolga leta skrbel za strategijo razvoja zaposlenih

“S ponosom lahko povem, da sem bil soavtor prve kolektivne pogodbe za dejavnost kovinskih materialov v Sloveniji in avtor Kodeksa kadrovskih delavcev Republike Slovenije, za kar sem prejel Zlato plaketo kadrovskih delavcev Slovenije.»

V Impolu so bila vrata vedno odprta za nove, mlade strokovnjake in strokovno usposobljene delavce

Impol je danes eno najuspešnejših slovenskih podjetij. Kaj so bili po vašem mnenju glavni dejavniki, ki so pripomogli k njegovemu uspehu?

Impol je danes tako prenovljen, da je pripravljen za izzive in spopad z najzahtevnejšo konkurenco. Na 190 let starih koreninah raste sodobna in tehnološko razvita tovarna pod Pohorjem, ki daje in bo še vrsto let dajala kruh več tisoč prebivalcem okolja, v katerem deluje. Impol je z gledna tovarna z odličnim vodenjem in odličnimi zaposlenimi, na kar sem ponosen. Še posebej sem zadovoljen, da sem imel priložnost delati v njej. Ob jubileju iskreno čestitam vsem zaposlenim in upokojenim delavcem.

Livarna in anekdote zaposlenih

SPOMINI RAJKA ŠAFHALTERJA, NEKDANJEGA DIREKTORJA IMPOLA LLT

Rajko Šafhalter je oče sodobne Impolove livarne. Pod njegovim vodstvom se je zgradila nova, tehnološko dobro opremljena livarna, s katero so nadomestili staro, ki je stala ob potoku v današnjih skladiščih in stružnem centru. Med njegove pomembne dosežke sodi tudi uspešno zaključena naložba v povečanje livnih kapacitet.

Uredila: Urška Kukovič Rajšp

V skupini Impol je delal 39 let, od tega več kot dve desetletji kot vodja livarne. Začel je kot pripravnik v valjarni, nato pa nadaljeval kot samostojni raziskovalec v TPP (tehnološka priprava proizvodnje) in leta 1978 postal vodja priprave proizvodnje v TOZD Livarna, to delo pa opravljal do leta 1988. Tisto leto je vodenje Impola prevzela prisilna uprava, ki je podjetje vodila približno leto dni, Šafhalter pa je kot strokovnjak za livarno sodeloval pri reševanju Impola in po končanem delu prisilne uprave svojo kariero nadaljeval kot direktor poslovne enote livarna. Nekdanji direktor Impola LLT se je upokojil januarja leta 2015.

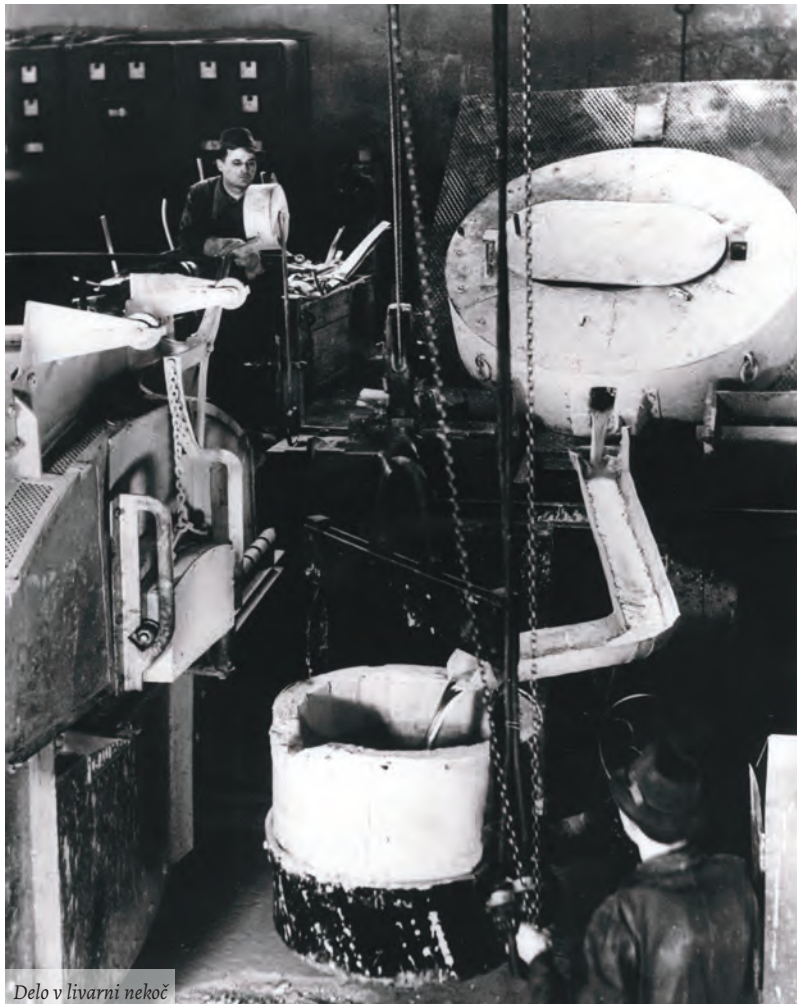
V skupini Impol ste delali 39 let, od tega kar več kot dve desetletji kot vodja livarne. Vam je v spominu ostala kakšna anekdota o delu v Impolu?

»V livarni je bilo že od nekdaj vroče, zato je bilo treba zaradi dehidracije nadomestiti izgubljeno tekočino. V tistih časih še ni bilo avtomatov za brezalkoholne napitke, zato se je bilo možno odžejati le z vodo ali mlekom, ki je bilo na razpolago v vrčih. Prav tako je veljalo pravilo, da »dec«, ki da kaj nase, ne bo pil vode, saj še za v čevlji ni dobra, mleko pa pijejo tako samo dojenčki. To je bil tudi glavni vzrok, da se je pil »špricar« ali pivo. Glede na to, da je imel vsak svojo »gorco«, kar

je bilo v tistih časih nujno – skoraj bolj kot hiša –, je bilo potrebno ves letni pridelek popiti. Nekateri so ob dobrih letinah imeli toliko vina, da so si v firmi organizirali pravi bife in tako je bilo tudi v livarni, v starem delu ob potoku. Pred začetkom delovnega dne je bilo ob mrzlih dneh v tem »bifeju« možno dobiti tudi kakšen šilček žganega. Seveda so bile posledice tega tudi zelo pogoste delovne nezgode, nekatere tudi zelo težke. Statistika iz časov stare livarne kaže, da se je zgodilo takrat na leto od 20 do 30 nesreč, kar je od 3- do 4-krat več v primerjavi z današnjim časom. Vodstvo livarne je poskušalo na vse možne načine to razvado odpraviti, zato so bile izvedene razne akcije, kot so alkotesti, racije pri vratarjih, pregledi garderobnih omar in delovnih prostorov itd. Seveda so bile glede te negativne razvade izjeme v pozitivnem in negativnem smislu v posameznih izmenah in tudi med ljudmi. Že dolgo časa je bila ena od izmen livarne znana po tem, da so radi pogledali globoko v kozarec tudi med delovnim časom, zato smo naredili alkotest cele izmene. Rezultat je bil porazen, saj od sedemnajstih zaposlenih le dvema test ni pozelenel. Med opitimi je bil tudi izmenski delovodja. Drug tak primer je bil v skupini, ki je skrbela za transport. Ob raciji delovnega prostora se je našlo v omarah okoli 500 litrskih steklenic, ki v tovarno zagotovo niso bile prinesene prazne.

Z učinkovitimi akcijami in nenehnim obveščanjem o

Poleg strokovnosti in zelo dobrega poznavanja dela v livarni sta ga odlikovali tudi predanost in srčen odnos do zaposlenih. Pomemben del njegove zapuščine so tudi dobri odnosi na delovnem mestu ter odlična vodstvena ekipa, ki ga je nadomestila. Vso svojo kariero je kot inženir in direktor posvetil doseganju dobrih rezultatov livarne in zaposlenim, njegove dosežke pa najbolj zgovorno kažejo številke: bistveno povečanje proizvodnih kapacitet in kakovosti dela. A tokrat ne bodo govorile številke. Ob 190-letnici je na delo v livarni pogledal še z druge strani – skozi prizmo anekdot nekdanjih zaposlenih.

Delo v livarni nekoč

negativnem vplivu alkohola na delovno koncentracijo se je danes ta razvada močno zmanjšala, kar kaže tudi statistika nezgod.«

“Včasih, ko livne naprave še niso bile opremljene z merilnimi inštrumenti in avtomatiko, je bil livar alfa in omega livarskega znanja. Svoje izkušnje, ki jih je pridobival leta in leta, je skrbno čuval, saj se je tehnologija gradila predvsem na izkušnjah.”

Delo v livarni je zelo zahtevno. Kako so si zaposleni včasih, ko tehnologija še ni bila na tej ravni kot danes, lajšali delovne napore?

»Livarna je bila zaradi svoje specifičnosti vedno malo drugačna od drugih obratov, saj so tukaj že od nekdaj potekala najtežja dela v posebej zahtevnih delovnih pogojih. Zato so si posamezni zaposleni

izmišljali razne »štose«, da so lažje preživeli delovni dan. Ena od glavnih specifičnosti livarne so bile eksplozije taline. Dostikrat so bile resnične, včasih pa tudi narejene. Glede na to, da so se v livarni dogajale kar pogosto, so se zaposleni na njih navadili in so se vsaj v večini primerov znali pred njimi zaščititi. Drugače pa

je bilo to za občasne obiskovalce, za katere so bile dokaj stresne. V najstarejšem delu livarne, ob potoku, so bile manjše peči, na katerih je delal po en talivec. Najbolj primerna za takšne »štose« je bila 1,5-tonska peč ob steni, ki je mejila na potok ob tovarni. Če je prišla na ogled kakšna skupina ljudi, je izmena navadno zadolžila talivca na tej peči, da simulira eksplozijo tako, da je košček žareče žlindre vrgel skozi okno v hladen potok. Pri tem je nastal izredno močan pok, ki je med obiskovalci povzročil pravo paniko in so ti kot obsedeni zbežali iz prostora, zaposleni pa so se ob gromkem smejanju neizmerno zabavali.

V zvezi z ekskurzijami in obiski v obratu livarne še ena anekdota. Vsak novinec, ki je prišel na obisk v obrat livarne, je zaradi nevarnosti eksplozije stal dokaj oddaljen od talilno-livnih naprav in običajno osredotočil svoje zanimanje na gledanje tekoče taline, ki se je pretakala po žlebovih. Seveda je pri tem pozabil nase in takrat je bil eden od zaposlenih v obratu zadolžen za to, da mu s kaolinom pobarva zadnji del čevljev. Kaolin je bil tekočina bele barve, s katerim se je – zaradi izolacijskih lastnosti in neoprijemanja – premazovalo kovinske žlebove za prenos taline. Ko je obiskovalec z belimi petami odhajal iz livarne, je pri delavcih požel salvo smeha. Za premaz čevljev s kaolinom so bili najbolj na udaru predvsem »preveč pametni« inženirji.«

Danes so tehnološki postopki v livarni natančno določeni in vodeni ob pomoči sodobne tehnične opreme. Kako je delo potekalo pred desetletji, ko takšna oprema še ni bila na voljo?

»Včasih, ko livne naprave še niso bile opremljene z merilnimi inštrumenti in avtomatiko, je bil livar alfa in omega livarskega znanja. Svoje izkušnje, ki jih je pridobival leta in leta, je skrbno čuval, saj se je tehnologija gradila predvsem na izkušnjah, hkrati pa je s tem postal tudi vse bolj pomemben. Eden takšnih strokovnjakov je bil posebno cenjen, imel pa je slabo lastnost, da nobenega svojih dognanj ni prenesel na druge, zato tudi pri sodelavcih ni bil najbolj priljubljen. Ta izkušeni livar je imel pri litju poseben obred. Ob pričetku litja, ki je najtežja livarska operacija in jo v livarni imenujemo nastavljanje, je imel na glavi klobuk oziroma nekakšno klobučevinasto pokrivalo, saj takrat še niso imeli čelad. Ko so vsi drogovi »stekli«, si je snel klobuk in ga dal na stransko polico, da si je malo prezračil glavo ter pokadil cigareto. Čez nekaj minut si ga je ponovno poveznil na glavo, kjer je ostal do konca litja. In tako so se livničarji domislili, da so po pričetku litja, ko je naš livar snel klobuk, notranji rob hitro premazali z močnim lepilom. Po pokajeni cigareti si je livar poveznil klobuk nazaj na glavo in ker je litje trajalo od 40 do 50 minut, se je lepilo, ki je bilo na robu klobuka, dobro osušilo in se čvrsto oprijelo lasišča. Po koncu litja je livar želel odložiti klobuk, kar pa mu tudi po nekaj poizkusih ni uspelo. Seveda so mu morali postriči lasišče, ki se je dotikalo klobuka, do golega in lahko si predstavljate, kako je izgledal ubogi livar: kot »svetnik.«

Katero delo v livarni je nekdanj veljajo za najbolj naporno?

»Čiščenje kanalnih talilnih peči je bilo v livarni eno najtežjih opravil, saj je bilo treba s posebno šablono očistiti kanal tako, da se je s težkim kladivom, ki je imelo 10 kilogramov, nabijalo na drog, na katerem je bila na drugem koncu pritrjena šablona. To sta počela talivec in pomočnik; eden je držal drog s šablono, drugi pa je nabijal s kladivom po drogu. Ker je bilo to delo zelo težko, sta se pri delu izmenjevala. Nekoč je eden od talivcev vihtel kladivo, pomočnik, bosanski delavec, pa je držal drog. Ker se je proti koncu nabijanja talivec utrudil, mu je kladivo zdrsnilo in udarilo drugega delavca v področje glave in vratu. Zaradi močnega udarca se je delavec, ki je držal drog, zgrudil po tleh. Kazalo je, da je nezavesten, zato se je delavec s kladivom ustrašil, da ga je ubil. Vendar je nekaj trenutkov za tem na tleh ležeči delavec vstal, malo zmigal z glavo in rekel talivcu: »Daj meni taj čekič, vidim, da nisi dovoljno jak za taj posao,« in brez problemov sta nadaljevala z delom.

Livarna danes - najnovejša in najsodobnejša peč

Delo v livarni je bilo od nekdanj eno najnevarnejših v skupini Impol, zato morajo biti tam zaposleni še posebej previdni

Iz življenja v livarni ...

RAJKO ŠAFHALTER PRIPOVEDUJE

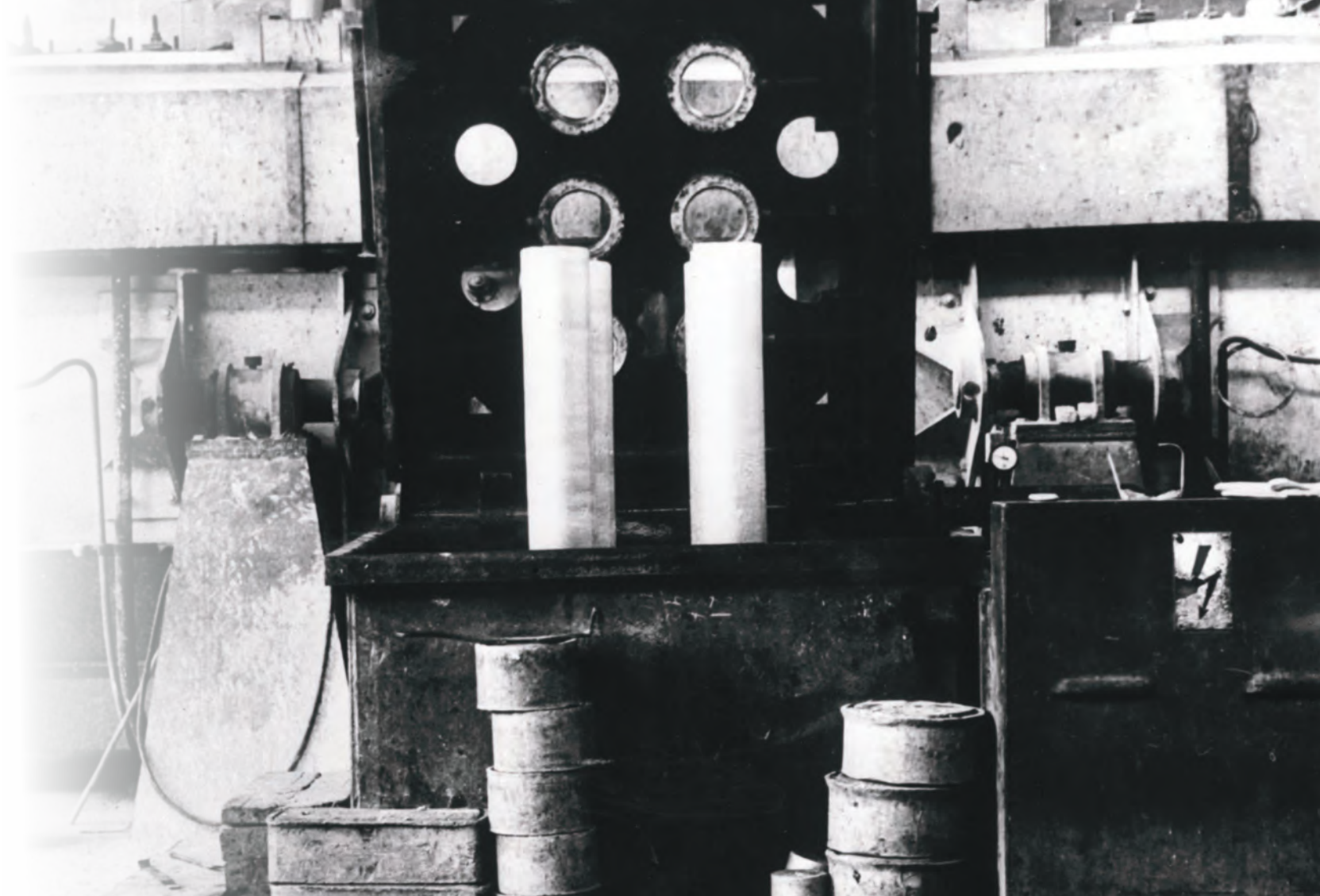
Sindikalni izleti

V rajnki Jugoslaviji so bili sindikalni izleti poleg dela v firmah in ustanovah sestavni del življenja. Sindikalni izlet je bil enkrat letno, sestavljen iz dveh delov, in sicer iz strokovnega dela, ko se je obiskalo določeno tovarno ali ustanovo, in zabavnega dela, ko so se delavci v druženju razvedrili po napornem delu. Seveda je bil razvedrilni del sestavljen iz jedače in pijače ob prijetnem druženju. Nič drugače ni bilo v nekdanjem Impolu in seveda tudi ne v livarni. Če se spomnim tistega časa, je bila to zelo koristna stvar, vsaj kar se tiče strokovnega dela, saj so delavci spoznali sorodno tehnologijo, pogovarjali so se z delavci drugih podjetij in tako izmenjali razne izkušnje in poglede. Delavci livarne so bili v glavnem ljudje s Pohorja, ki so si le redko privoščili dopust ali kakšno potovanje, saj jih je doma čakalo delo v gozdovih, hlevih, na polju ... in sindikalni izlet je bil edina priložnost, da so si vsaj malo oddahnili. Cilj takšnih sindikalnih izletov je bil tudi, da so se izmene medsebojno družile in na takšen način pripomogle k izboljšanju delovnega vzdušja med letom. Seveda tako je bilo vse skupaj zamišljeno. Vendar žal ni vedno tako izpadlo. Kar se tiče strokovnega dela, je bilo vse v redu, ko pa je prišlo do zabavnega dela, se je poleg hrane tudi precej popilo in se je v nasprotju z željami vodstva včasih vse skupaj sprevrglo v očitanje zamer med letom, kreganje, na koncu pa je včasih prišlo tudi do pretepa. Seveda je takšen zaključek povzročil nasprotno od pričakovanega izboljšanja medsebojnih odnosov. Vodstvo livarne je skupaj s sindikatom vsako leto kar v strahu organiziralo sindikalni izlet, da se ne bi zgodil zopet kakšen incident, ki bi še poslabšal vzdušje v livarni. Po tuhtanju in razmišljanju je vodstvo prišlo do genialne ideje, in sicer so bile na sindikalni izlet poleg delavcev livarne povabljene tudi njihove soproge, ki so se izleta z veseljem udeležile, saj jim je bil to tako rekoč dopust, ki so ga le redko imele. To je bil res zadetek v polno, saj je v takšnem okolju vse potekalo na zelo kulturnem nivoju in tisti največji »razboriteži« so bili ob prisotnosti svojih žena mirni in poslušni kot »bubice«, bi lahko rekel. To nam je tudi dalo misliti, kdo nosi hlače doma pri naših delavcih, zato je poznavanje tudi drugih družinskih članov delavcev livarne doprineslo marsikatero korist. Ugotovili smo, da so se po takšnih skupnih sindikalnih

izletih medsebojni delovni odnosi zelo izboljšali. In od takrat dalje so potekali livniški sindikalni izleti v dobesedno družinskem druženju.

V zvezi s sindikalnimi izleti še ena zanimivost. Le malokdo dandanes ve, kateri obrat v nekdanjem Impolu si je privoščil v zgodovini Impola najbolj razkošen sindikalni izlet. Ne boste se zmotili, če boste rekli livarna, ki je bila in mislim, da še vedno je, v našem podjetju neka specifika. Zgodilo se je kmalu po organiziranosti v TOZD-e.

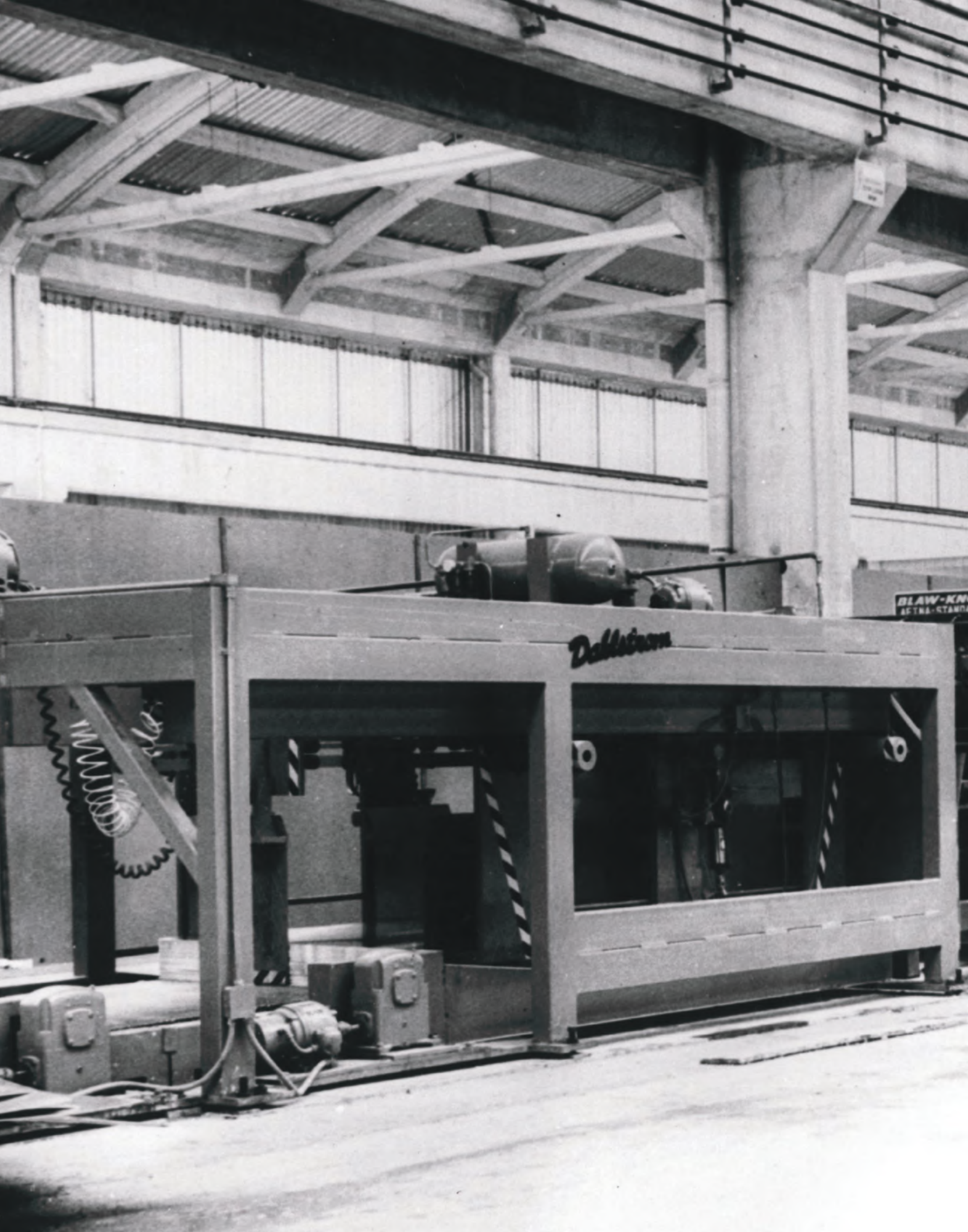
TOZD Livarna je imela najrazkošnejši sindikalni izlet v zgodovini Impola, in sicer avionski čarterski prevoz v Črno goro in nazaj ter tridnevni ogled vseh znamenitosti Črne gore. Izlet se je pričel v Titogradu (današnji Podgorici) z ogledom KAT (današnji KAP), saj je bila ta tovarna ena najsodobnejših podjetij v Jugoslaviji. To je bil strokovni del izleta. Izlet se je nadaljeval v Budvi, Sveten Stefanu, na Cetinju z Lovčenom in se zaključil v Igalu, nekdanjem kraju ene od Titovih številnih rezidenc. Seveda vse brezplačno. Da pa je sploh prišlo do takšnega razkošnega izleta, se je treba zahvaliti TOZD-ovski organiziranosti, saj je ob velikem ostanku dohodka lahko TOZD Livarna z njim tudi po zakoniti poti razpolagal in DS TOZD Livarna se je odločil, da bo del tega ostanka namenil tudi za ta »strokovni« sindikalni izlet, saj so se člani DS TOZD Livarne odločili, da je bolje organizirati takšen izlet in s tem izkoristiti vsaj del dobička v korist tistih, ki so ga ustvarili, kot pa da bi nam ga vzeli in v celoti razdelili med ostale TOZD v Impolu. Seveda je ta izlet povzročil v ostalem delu Impola ogromno kritike in negotovanja in mislim, da je na osnovi tega bil na najvišjem nivoju podjetja sprejet sklep, da se sindikalni izleti lahko organizirajo le v manjših okvirih, torej potovanja do enega dneva. Glede na to, da se zgodovina ponavlja in ima današnja PE Livarna vsako leto precej ostanka dohodka, s katerim pa danes razpolaga direktor, verjetno ne bi bilo mogoče organizirati podobnega strokovnega izleta, saj bi verjetno vodstvo zopet potegnilo iz arhiva sklep, ki to prepoveduje.

Mladi delavci in vojaške obveznosti

Nekoč, ko so bili še v livarni izredno težki delovni pogoji in je bil beneficiran delovni staž, so lahko na teh delovnih mestih delali le delavci, ki so bili starejši od 21 let. Vendar je bilo v livarni zaposlenih tudi nekaj mlajših delavcev, ki pa so lahko delali le na ne beneficiranih delih, se pravi na žagah, transportu in v skladiščih. Eden takšnih je bil tudi Skrbinek Poldi (ime je izmišljeno). Bil je mlad fant pri osemnajstih, ki še ni odslužil »vojaščine«. Po nekaj mesecih dela je dobil poziv za v vojsko, in sicer na skrajni jug Jugoslavije, za Strumico v Makedoniji. To je bila za našega Poldka velika preizkušnja, saj do takrat ni bil še nikjer drugje kot do Maribora. Makedonija pa je bila tako neznansko daleč, pa še drug jezik so tam govorili. Ubogega Poldka je bilo tega kar malo strah, saj se bo brez svoje domačije na Pohorju temu težko privadil. Vendar svoj dolg državi je bilo treba odslužiti. Vojaški staž je takrat trajal 18 mesecev, v katerih je bilo vključenih tudi 14 dni dopusta, ki si ga lahko koristil med služenjem staža ali na koncu. No

in tako se je naš Poldi poslovil od nas in odšel v daljno Makedonijo. Minevali so meseci in meseci, pa Poldeta ni in ni bilo na dopust. Sodelavci so povedali, da bo zaradi dolgega potovanja iz Makedonije koristil dopust na koncu služenja, saj bi polovico dopusta moral izrabiti za potovanje domov in nazaj. Minilo je tudi teh dolgih 18 mesecev in Poldi se je končno vrnil domov. Avtobusno postajališče za Pohorje je bilo pred tovarno Impol in ker Poldi ni vedel, kdaj pelje avtobus, je šel do impolskega vratarja, da ga vpraša za vozni red. Glede na to, da je bil tako dolgo od doma med tujimi ljudmi, ki so tudi govorili drug jezik, je na svoj materni skoraj pozabil, razen nekaj »pohorskih besed«, ki se niso dale prevesti! In vpraša impolskega vratarja: »Kad polazi avtobus nah Tijj?« Vratar ga začudeno pogleda in mu odgovori: »Čuj, pa nisi ti Skrbinekov?« Poldi pa nazaj »Jesam!« In tako se je naš Poldi vrnil v livarno in se kaj kmalu zopet naučil »po naše«, pa še en tuj jezik je obvladal!

Dallstrom

BLAW-KNOX
EXTRA-STARTER

**DANAŠNJE
VODSTVO**

Impol je dal velik pečat mojemu življenju

Jernej Čokl je v Impol prinesel široko znanje, voljo in predvsem zavzetost za doseganje čim boljših rezultatov. Njegovo delo so zaznamovale sposobnosti vizonarskega razmišljanja, iskanja poslovnih priložnosti in usmerjenost k nenehnim izboljšavam in rasti. Znal je poiskati najboljše rešitve in povezati znanje zaposlenih na način, ki je obrodil izjemne rezultate. Predvsem je tudi skozi svoje delo z ljudmi izkazoval spoštovanje, tolerantnost in pošten odnos. Jernej Čokl je zaslužen za to, da je Impol danes eno najuspešnejših slovenskih podjetij, kar se ne zrcali samo v finančnih kazalnikih, temveč tudi v odnosu do njegovih najpomembnejših deležnikov – zaposlenih.

Tekst: Nina Potočnik

Kako se je začela vaša poklicna pot?

Po osnovni šoli sem se odločil za nadaljevanje šolanja na II. gimnaziji, ki je v tistem času veljala za najboljšo gimnazijo v Mariboru. Proti koncu šolanja smo se morali odločiti, kaj bomo dalje študirali. Moja prva želja je bila medicina, vendar je na žalost takrat bil ta študij "rezerviran" za otroke iz primernih družin, torej večini težko dostopen. Ker sem izhajal iz enostarševske družine, saj mi je oče umrl, ko sem bil star komaj 9 let, sem precej izkusil življenje v pomanjkanju. Zato sem si predvsem želel, da bom lahko zagotovil sebi in svoji družini finančno varnost in sem iskal poklic, ki bi to omogočal. Med mojimi sošolci iz gimnazije je bil tudi Zdenko Maček, katerega brat Viktor je takrat že delal v Impolu. Takrat mi je Zdenko dejal: "Veš, moj brat je metalurg in dela v Impolu. Prejšnji teden se je peljal v Avstrijo in si tam kupil tri nove pare nogavic. On mora imeti dosti denarja. Kaj če bi tudi midva študirala metalurgijo?"

In tako ste se odločili za metalurgijo?

Nekako tako je bilo. Zdaj se seveda zdi smešno, saj takrat kot dijak pravzaprav nisem imel pojma, kaj metalurgija sploh pomeni. Spomnim se še, kako sem se vozil v Ljubljano na vpis v fakulteto in sem celo pot v mislih ponavljal "metalurgija, metalurgija", saj me je bilo strah, da bom do vpisa to pozabil. In strah se je dejansko uresničil, saj sem na Fakulteti za naravoslovje in teh-

nologijo, kjer sem se vpisoval, vpisovalcu najprej rekel "smer kemija", a sem se hitro popravil. No, pomanjkanje znanja o metalurgiji sem kmalu nadoknadil in kasneje sem bil celo med najuspešnejšimi študenti.

Za študij v Ljubljani ste verjetno potrebovali tudi precej sredstev. Kako ste si ga lahko privoščili?

Živel sem pri daljnih sorodnikih in sem v zameno za sobo pomagal pri različnih hišnih opravilih. Prav tako sem imel srečo, da sem bil Impolov štipendist in sem imel dokaj solidno štipendijo, s katero sem si lahko pokrtil ostale stroške.

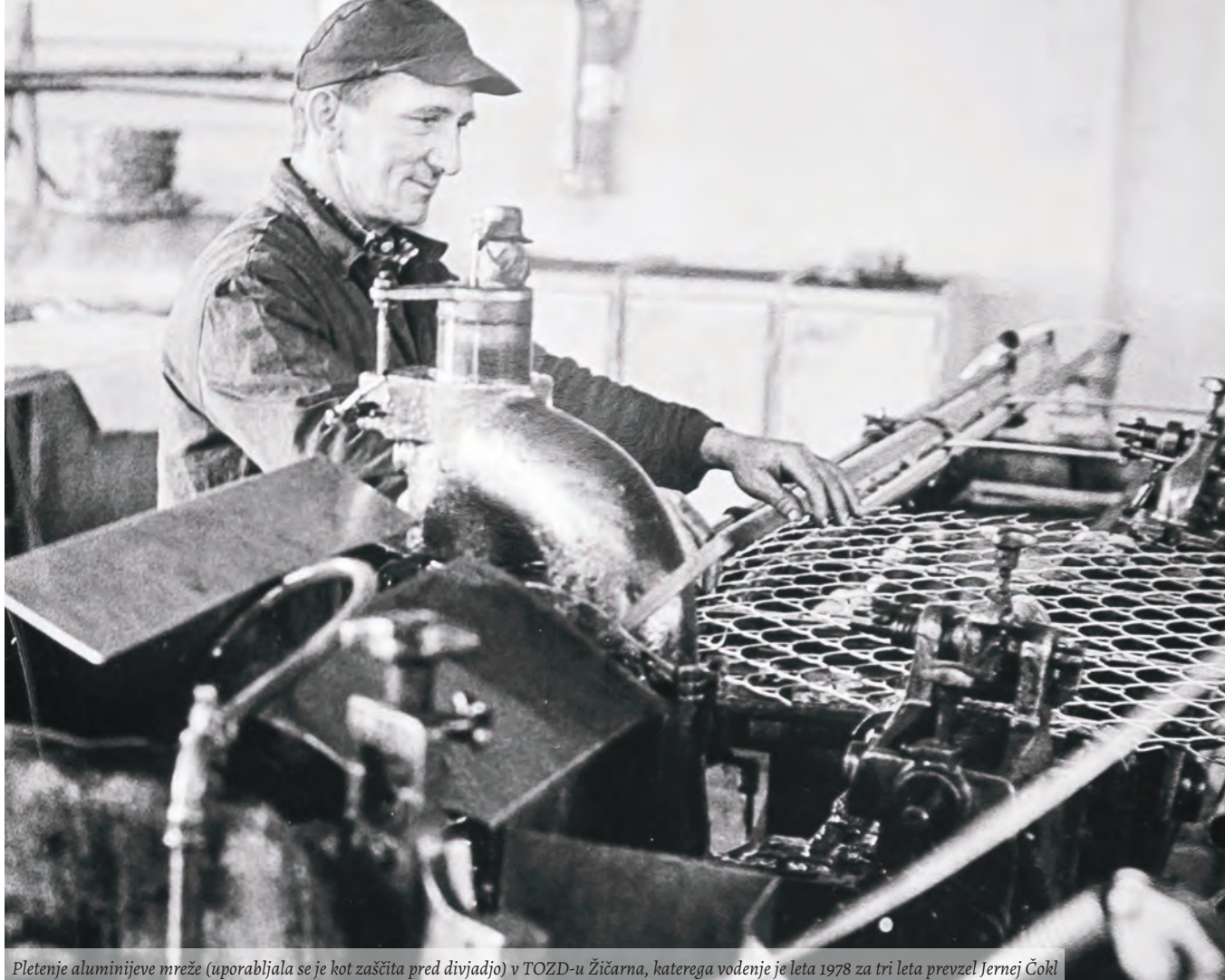
Ob koncu študija ste celo odpotovali v tujino. Kako to, da se vam je ponudila ta priložnost?

Res je, ko sem bil absolvent, sem imel priložnost opravljati prakso na Norveškem, kjer sem se tudi podrobneje seznanil s področjem elektrolize in z aluminijem. Praksa je bila tudi plačana, in sicer po norveških merilih, tako da sem v tistem času kot absolvent toliko zaslužil, da sem si ob vrnitvi domov lahko kupil avto, kar je bilo v tistih časih skoraj nemogoče.

Kako se je pričela vaša kariera v Impolu?

Ker sem bil Impolov štipendist, sem tudi diplomsko nalogo opravljal na temo aluminija. Delati sem začel po opravljeni diplomi leta 1973 kot pripravnik v žičnem

 Po bolj zaostrenih in nerožnatih razmerah v devetdesetih so v Impolu pogumno zastavili razvojno strategijo za naprej. Pomembno je bilo, da so v času oteženega financiranja znali vzpostaviti mehanizme, ki so omogočali nemoteno poslovanje in tudi nadaljnji razvoj. Pri tem je pomembno vlogo odigrala tudi odločitev za ustanovitev podjetja Upi-mol 2000, s čimer so reševali težave s financiranjem proizvodnje.

Pletenje aluminijeve mreže (uporabljala se je kot zaščita pred divjadjo) v TOZD-u Žičarna, katerega vodenje je leta 1978 za tri leta prevzel Jernej Čokl

oddelku. Pravzaprav sem imel kar srečo, da sem hitro dobil svoj stol in mizo. Takratni vodja žičarne je bil Mihael Spindler, s katerim sva se dobro ujela in mi je že po dveh letih opravljanja dela tehnologa zaupal vodenje tehnološke skupine za TOZD Žičarna. Ko se je leta 1978 zaposlil na drugem delovnem mestu, sem postal vodja TOZD-a Žičarna in to delo opravljal naslednja tri leta.

Leta 1992 smo v Impolu potrebovali nekoga, ki bo znal krmariti v tem razburkanem morju. Takrat so me imenovali na mesto Zvezdana Žlebnika. Tega sicer nisem ne pričakoval niti si nisem tega želel. A rekel sem si, da se bom z izzivom soočil. In sem se.

Vam je ta čas ostal v lepem spominu?

Pravzaprav je bilo to precej zahtevno obdobje za mene. Ustvaril sem si družino in začel graditi hišo. Kljub temu da sem imel ugledno delovno mesto, morate vedeti, da so bile plače takrat izredno nizke. Zato sem v popoldanskem času tudi poučeval matematiko na srednji šoli in tako prišel

do denarja, ki sem ga potreboval za gradnjo. Pravzaprav še sam ne vem, kako sem zmož. Vsak dan sem bil osem ur v službi, trikrat na teden sem še po štiri ure učil, preostali čas pa gradil hišo, kjer sem glavnino dela opravil sam. K sreči hiša še danes stoji (smeh). Stresno je bilo tudi opravljanje dela v žičarni, saj smo bili edini program, ki je bil pretežno izvozno usmerjen, česar se na splošno ni cenilo in vse, kar smo naredili, ni bilo nič kaj vredno.

Ste kdaj razmišljali o menjavi zaposlitve?

V osemdesetih sem se srečal z direktorjem TAM-a, s katerim sva se takoj ujela. Ponudil mi je delovno mesto direktorja za plane in analize in me precej nagovarjal, da se jim pridružim. Sprva me je zamikalo, nato sem začel razmišljati, da sem sam vendarle metalurg in nisem želel povsem zapustiti svojega področja.

Kako ste preživeli osemdeseta leta?

Leta 1981 sem zasedel delovno mesto direktorja za proizvodnjo in razvoj, zato sem tudi od blizu opazoval, kaj se je dogajalo v Impolu. Kriza je bila v celotni Jugoslaviji in začela se je odražati tudi v tovarni. Preveč nereda, nizka produktivnost, prevelika moč samoupravljanja in preveč vpletanja politike je naredilo svoje. Nismo bili več konkurenčni. Tako se je leta 1987 pripetila velika stavka in leta 1988 je bila po samomoru takratnega generalnega direktorja Viktorja Mačka v Impol pripeljana prisilna uprava, katere predsednik je bil Zvezdan Žlebnik. V Impol sta tako prišla tudi Adi Žunec in Janko Žerjav.

Sami ste ob prisilni upravi ohranili svoj položaj. Kako to?

No, nekoga so pa vendarle morali obdržati, saj zunanji niso vedeli ničesar o Impolu. Tako sva med vodilnimi ostala Vlado Leskovar in jaz.

Leta 1992 je bil Zvezdan Žlebnik odstavljen s položaja. Kako je do tega prišlo?

Stvari niso potekale v pravi smeri. Časi so bili težki, po osamosvojitvi Slovenije smo izgubili glavni del trga, saj smo bili v veliki meri vezani na Jugoslavijo. Potrebovali

smo nekoga, ki bo znal krmariti v tem razburkanem morju. To je zaznal tudi delavski svet, ki ni podprl letnega načrta in s tem tudi ni podprl vodstva. Takrat so me imenovali na njegovo mesto. Tega sicer nisem ne pričakoval niti si nisem tega želel. A rekel sem si, da se bom z izzivom soočil. In sem se.

S kakšnimi težavami ste se soočili v devetdesetih?

Da razmere niso bile rožnate, so se zavedali vsi. Spomnim se, kako nam je leta 1993 Sklad za razvoj napovedal, da bomo obratovali še maksimalno pol leta. Da bi ohranili Impol, smo najprej morali izpeljati reorganizacijo in iz Impola izločiti vse dele, ki niso veljali za ključno dejavnost. Veliko ljudi se je takrat tudi predčasno upokojilo, saj sistem ni prenesel toliko zaposlenih. Predvsem smo morali poiskati trg, pri čemer je svoje delo odlično opravil Janko Žerjav. Za zagotavljanje likvidnosti je skrbel Vlado Leskovar. Zaradi nihanja vrednosti valute smo bili precej izpostavljeni. Valutna nihanja smo premostili predvsem s predelavami, kar je bilo za nas sicer manj dobičkonosno, a veliko bolj varno. Pomembno je bilo, da smo pravi čas pridobili standard kakovosti in da smo znali tudi dejansko izboljšati kakovost izdelkov, ki je ustrezala zahtevam evropskega trga. V devetdesetih nam vsekakor ni bilo lahko, ves čas je potekala borba za preživetje.

Kaj so glavni razlogi, da je Impol uspel?

Ko smo devetdeseta preživeli, smo zastavili razvojno strategijo za naprej. Pomembno je bilo, da smo v času oteženega financiranja znali vzpostaviti mehanizme, ki so nam omogočali nemoteno poslovanje in tudi nadaljnji razvoj. Pri tem je pomembno vlogo odigrala tudi odločitev za ustanovitev podjetja Upimol 2000, s čimer smo reševali težave s financiranjem proizvodnje.

Kaj so bile najpomembnejše naložbe v prvih desetih letih 21. stoletja?

V celoti smo obnovili valjarništvo. Slednje je bila precej zahtevna odločitev, saj nismo vedeli, ali bo dala zelene rezultate. Če se takrat ne bi odločili za tovrstni vložek, bi skoraj 500 ljudi lahko izgubilo zaposlitev. Naložba ni bila idealna, vendar je bila nujno potrebna. V tem času smo tudi v celoti obnovili stiskalništvo in s tem omogočili, da je stiskalništvo danes v določenih segmentih številka ena na trgu. Po letu 2010 smo zagnali novo linijo za stiskanje Alumobil, postavili novo linijo za barvanje trakov v Impol Sevalu in povečali livne kapacitete.

Kako bi ocenili današnji položaj Impola na trgu aluminijevih polizdelkov?

Položaj Impola je na področju stiskalništva zelo dober. Na področju palic za kovanje smo celo vodilni. Manj ugodno so pozicionirani profili, kjer moramo konkurenčno prednost okrepite, kar bomo dosegli predvsem z dodatno ponudbo na področju finalizacije izdelkov. Na področju valjarništva imajo folije relativno dober položaj na trgu, čeprav smo še vedno majhen proizvajalec. Uveljavili smo se na področju pločevin, prav tako povečujemo obseg prodaje barvanih izdelkov. Valjarništvo je v količinskem obsegu premajhno, kar bo

treba v prihodnje spremeniti. Veliko razvojnih možnosti imamo tudi na področju rondelic, medtem ko odkovki ostajajo nišni izdelek, ki ga bomo nadalje nadgrajevali predvsem v smeri povečevanja kakovosti.

Zakaj je bilo sodelovanje med člani uprave vsa ta leta tako složno in navsezadnje uspešno?

Spoštovali smo drug drugega in verjeli v posameznikovo znanje. Vsak je bil strokovnjak za svoje področje in v to nihče ni dvomil. Znali smo soočiti svoja mnenja, drug drugemu prisluhniti in sprejeti tehtne odločitve.

Kaj vam pomeni Impol?

Glede na to, da sem del te tovarne že 42 let, je Impol vsekakor odigral pomembno vlogo v mojem življenju. Impol mi je dal priložnosti razvoja in rasti ter dokazovanja svojih sposobnosti. Upam si trditi, da sem mu sam tudi marsikaj vrnil.

Kaj Impol potrebuje, da bo še dalje ostal uspešno podjetje?

Pametno vizijo, strategijo in ekipo, ki bo realizirala zastavljene plane.

“Glede na to, da sem del te tovarne že 42 let, je Impol vsekakor odigral pomembno vlogo v mojem življenju. Impol mi je dal priložnosti razvoja in rasti ter dokazovanja svojih sposobnosti.”

Zagon nove linije za stiskanje Alumobil po letu 2010 je potencial Impola še povečal

Impol mi pomeni to, kar kmetu pomeni njegova kmetija

ŽE ZELO MLAD JE PREVZEL ŠTEVILNE ODGOVORNOSTI POSLOVANJA

Vlado Leskovar je skoraj od začetka svoje kariere eden izmed vodilnih zaposlenih v Impolu. S svojim angažiranjem in strateško usmerjenostjo v prihodnost je Impolu omogočil ohranjanje likvidnosti, znal je poiskati ustrezne finančne vire, ki so bili nujni za razvoj podjetja, in ohraniti Impol v rokah zaposlenih. Je zaslužen za rast in razvoj podjetja, ohranjanje stabilnosti poslovanja in za gradnjo pripadnosti zaposlenih. Slednje je dosegel z odličnim razumevanjem zahtev poslovnega sveta, ki jih je znal uskladiti s posebnostmi lokalnega okolja in potrebami zaposlenih.

Tekst: Nina Potočnik

Kaj vas je poneslo v svet financ?

Bil sem dijak II. gimnazije Maribor in sem srednjo šolo zaključil z odliko. V tistem času so se napovedovale ustavne spremembe, za katere je Jugoslavija potrebovala tudi dobre finančnike, saj je bilo na finančnem področju izredno pomanjkanje kadrov. Delno je k temu prispevala tudi stroga politika, saj so mnogi finančniki zaradi manjših računovodskih napak dobili kazen ali pa celo šli v zapor. Država je razpisala republiške štipendije za študij ekonomije in zato sem se zanj odločil.

Kdaj ste se prvič srečali z Impolom?

Že v gimnaziji, saj sem tam opravljal obvezno delovno prakso in tudi počitniško delo. Zares sem začel delati v Impolu leta 1974. Najprej sem zaključil študij prve stopnje, za drugo stopnjo mi je manjkalo še izpit in diploma. Takrat so me sprejeli na opravljanje pripravništva, in sicer v oddelku organizacije in AOP (avtomatske obdelave podatkov). Med mojimi prvimi nalogami je bila priprava analitske ocene delovnih mest, česar sva se lotila z Janezom Erkerjem. Mene so vključili v projekt, ker sem ravno opravil izpit iz organizacije poslovanja in so predvidevali, da to področje dobro poznam. Zadeva vsekakor ni bila enostavna, saj nismo imeli nobenih pametnih pripomočkov. Moj edini pripomoček za delo je bil računski strojček. Kljub

temu sva zadevo izpeljala. Zanimivo, še danes so ocene delovnih mest postavljene na tistih temeljih.

V letu 1976 ste služili vojaški rok. Kako je bilo leta 1977, ko ste se vrnili?

V času moje odsotnosti so v Impolu ustanovili 13 TOZD-ov. Ko sem se vrnil, me je čakal skoraj neverjeten sprejem v sestavi direktorja družbe Jožeta Kavklerja, vodje AOP Fanike Moškotevc in vršilca dolžnosti vodje računovodstva Jože Kovač. Povedali so mi, da imajo težave z organizacijo TOZD-ov, saj niso imeli ustrezno razdeljenega premoženja in ne sprejetih potrebnih ustanovnih aktov. Julija sem tako dobil nalogo, da moram zadeve urediti do konca leta, sicer bi Impol dobil precejšnjo kazen.

Kako ste se lotili izziva?

Udeležil sem se seminarja o organiziranju TOZD-ov v Dubrovniku, nato pa sem se intenzivno lotil dela. Spomnim se, kako me je še takrat moj sosed v pisarni narisal in mojo karikaturo objavil v Metalurgu. V manj kot štirih mesecih sem uredil vse potrebno in tudi izpeljal zborni na vseh TOZD-ih. Prav zanimivo je bilo, kako se na zborih nihče ni želel poglobiti v finančne zadeve, saj se je glavnina razprav vrtela predvsem okrog kakovosti malice. Kakorkoli, naloga je bila zaključena do 20. oktobra 1977.

● *Vlado Leskovar se je z Impolom srečal že v gimnaziji, ko je tukaj opravljal obvezno delovno prakso in tudi počitniško delo. Zares pa je v Impolu začel delati leta 1974. Najprej je zaključil študij prve stopnje, za drugo stopnjo mu je manjkalo še izpit in diploma. Takrat so ga sprejeli na opravljanje pripravništva, in sicer v oddelku organizacije in AOP (avtomatske obdelave podatkov). Med njegovimi prvimi nalogami je bila priprava analitske ocene delovnih mest.*

Kako je vaš uspeh sprejelo takratno vodstvo?

Takoj po opravljenem delu sta me k sebi poklicala direktor Jože Kavkler in vodja kadrovsko-splošnega sektorja Alojz Korez. Najprej sem se bal, da je kaj narobe. Povedala sta mi, da imajo velike težave z iskanjem novega finančnega direktorja. Imeli so že šest razpisov, na katere se ni prijavil nihče. Tudi sedanji vršilec dolžnosti direktorja tega dela ni želel več opravljati. In tako sta mi ponudila to delovno mesto, čeprav sem bil takrat star šele 26 let. Časa za odločitev sem imel samo dva dni. Odločitev ni bila enostavna, saj je bila ta funkcija zelo izpostavljena, mnoge v drugih podjetjih so zaradi domnevnega napačnega dela tudi zaprli. Kljub temu sem se odločil, da bom izziv sprejel. Na tem delovnem mestu sem ostal 38 let, do 1. januarja 2015, ko sem postal podpredsednik upravnega odbora.

Ste ob delu finančnega direktorja opravljali tudi kakšne druge funkcije?

Ko sem postal finančni direktor, sem dobil veliko zunanjih funkcij. Bil sem član in podpredsednik Upravnega odbora Mariborske banke. Prav tako sem dobil družbeno politično funkcijo člana upravnega odbora za samoupravljanje interesne skupnosti za telesno kulturo. Želeli so me tudi zvabiti v partijo, vendar sem se tega uspešno ubranil. Leta 1986 sem bil na občinski skupščini izvoljen za člana izvršnega odbora, v letih 1990-1991 pa sem nepoklicno opravljal celo funkcijo župana občine Slovenska Bistrica.

Kakšno je bilo vzdušje v Impolu konec osemdesetih?

Leta 1987 so v Jugoslaviji začele prihajati na plan hude težave. Zaradi vse bolj vidnih razprtij med republikami se je začel krčiti notranji trg. Prav tako so bile izredne težave s pridobivanjem surovine. Ravno v tem času je v bistriški občini šolanje zaključilo okrog 400 otrok, ki so potrebovali možnost opravljanja vajeništva in so bili zaradi pritiskov politike sprejeti v Impol. Slednje je povečalo stroške za plače. Imeli smo velike težave z likvidnostjo in morali smo pričeti s strogim varčevanjem. Prihajalo je tudi do vse večjih trenj zaradi plač. Inflacija je bila visoka, plače so se povečevale počasneje.

Trenja so se začela tudi med vodji posameznih TOZD-ov. Obenem je bila produktivnost zelo nizka. Po grobih ocenah je bilo zaradi političnega udejstvovanja vsak dan na delu odsotnih 400 ljudi. Pritisk na vodstvo je bil izjemen.

Sod je počil konec leta 1987, ko so se delavci odločili za stavko. Kakšni so vaši spomini na tisti dan?

Stavka je stekla spontano. Ljudje so šli na cesto in se

skupinsko odpravili proti občini, saj je takrat politika kreirala vse. Sam sem se hitro usedel v avto in odpeljal do občine, kjer razen župana ni bilo nikogar. Ko sem župana seznanil z dogodki, ga je obšla slabost in so ga odpeljali z rešilnim avtom. Ker na občini ni bilo sogovornika, so se ljudje vrnili v tovarno. Tam jih je med drugim nagovoril tudi takratni direktor Uniala Ivan Gerjevič, ki je razburjene ljudi uspešno umiril. Stavka je izzvenela in naslednjo soboto so ljudje prostovoljno nadoknadili izgubljen dan.

Je stavka sprožila tudi kaj sprememb?

Bila je povod za ukrepanje. Uvedla se je prisilna uprava, kar je pomenilo, da so se vsem delavskim upravnim odborom za eno leto zamrznila pooblastila in se v celoti prenesla na upravo. V prisilno upravo so bili imenovani Zvezdan Žlebnik, Janko Žerjav in Adi Žunec, ki so prišli od zunaj. Prav tako sva se upravi priključila Jernej Čokl in jaz, ki sva dobro poznala poslovanje Impola. Naš prvi ukrep je bil ukinitvev TOZD-ov in vzpostavitev novitega podjetja. Nato smo nadaljevali z reorganizacijo Impola v smeri izločevanja nejedrnih dejavnosti. Začeli smo s širitvijo trga in iskali možnosti, kako prodreti v tujino. V ta namen smo leta 1990 ustanovili podjetje IAC in si povečali možnosti izvoza v ZDA. Leta 1989 smo kupili še Štatenberg, in sicer predvsem zaradi takratnih določil za potrebna vlaganja v manj razvita območja.

Kako ste po osamosvojitvi ohranjali likvidnost Impola?

Impol je bil v veliki meri odvisen od aluminija iz Kidričevega, ki je leta 1992 zaradi visokih dolgov šel v SRD, kar je posledično pomenilo, da mora v SRD tudi Impol. Prehod v SRD je pomenil izstop iz družbenega premoženja na definiranega lastnika. Družbena last je postala državna lastnina. SRD nam je poslal skupino za presojo Impola, ki je ocenila, da ne bomo preživeli več kot eno leto. K sreči smo hitro ugotovili, da moramo za naše nove lastnike pripravljati svoje programe in jih prepričati, da so naši predlogi najboljši. Tako smo počasi, a vztrajno izboljševali naš položaj na trgu.

Leta 1992 je iz uprave odšel Zvezdan Žlebnik. Zakaj?

Do takrat je Impol že zaključil fazo čiščenja in je bilo treba preiti iz sanacijske v razvojno strategijo. Za zunanjega poznavalca brez ustreznega tehničnega znanja je bila to prezahtevna naloga, kar je povzročalo veliko nezadovoljstvo v tehničnem delu podjetja. Zato tudi ni dobil ustrezne podpore.

Leta 1997 je Impol pričel s procesom lastninjenja. Kako je to potekalo?

Leta 1995 je bil sprejet Zakon o lastninjenju podjetij v lasti SRD-a. V letih 1990-1992 so zaposleni prejeli nižje plače in so v zameno dobili priznanice, s čimer so prišli do 24 odstotkov deleža Impola, dodatne tri odstotke pa so pridobili z vloženimi certifikati, ki jih je izdala Republika Slovenija.

Vsi zaposleni so se potem v skladu z zakonom in s sklepom SRD-a odločili, da vse tako pridobljene delnice vložijo na družbo pooblaščenko Impol 2000 d.d. in za ta svoj vložek v obliki delnic Impola d.d. pridobijo delnice Impola 2000 d.d. in ta je s tem postala pomembna

“Ko sem postal finančni direktor, sem dobil veliko zunanjih funkcij. Bil sem član in podpredsednik Upravnega odbora Mariborske banke. Prav tako sem dobil družbeno politično funkcijo člana upravnega odbora za samoupravljanje interesne skupnosti za telesno kulturo. Želeli so me tudi zvabiti v partijo, vendar sem se tega uspešno ubranil.”

lastnica Impola d.d., sama pa je bila v lasti skoraj 2.200 zaposlenih v Impolu. Istočasno z vložitvijo delnic Impola d.d. v Impol 2000 d.d. pa se je na Impol 2000 d.d. prenesla tudi pravica, da se za gotovino od SRD odkupi še skoraj enaka količina delnic Impola d.d. Seveda pa je za to bilo potrebno imeti denar (po sedanjih vrednostih okrog 6,5 mio €). Tega je družba Impol 2000 pridobila tako, da si ga izposodila pri bankah, tem pa je zastavila vse tiste delnice Impola d.d., ki so jih vanjo predhodno že vložil zaposleni. Impol 2000 d.d. je tako postala več kot 50% lastnica družbe Impol d.d.

Zgodba z odkupom preostalega dela delnic Impola d.d., ki še niso bile v lasti Impola 2000 d.d. pa se je nato ponovila leta 2007 še enkrat, saj je Impol 2000 d.d. takrat na enak način odkupila še preostale delnice Impola d.d. (tokrat za 45 mio €) in tako postala njen lastnik skoraj v celoto.

Impol, d. d., pa je z dobrim poslovanjem ustvarjala zadostne denarne tokove tako, da je lahko pravočasno in v celoti vrnila vsa izposojena sredstva.

Impol je bil lastninjen v dobro vseh, šlo je za 100-odstotni delavski nakup. Vodstvo Impola je vedno težilo k temu, da bi podjetje bilo čim več vredno in ne, da bi ga razvrednotili. Zato smo tudi vse odločitve sprejemali s pogledom v prihodnost in skušali narediti vse v naših močeh, da bi bil vsak naslednji dan boljši.

V svoji karieri ste morali sprejeti številne težke odločitve. Katere izmed njih so vam najbolj ostale v spominu?

Ena izmed težjih odločitev, v katerih sem sodeloval, je bila postavitev prisilne uprave in kasneje tudi menjava

Žlebnika. Vsekakor ni bil enostaven prehod v SRD. Ogromno energije, časa in truda je zahtevala izpeljava postopka lastninjenja Impola. Težke so bile tudi vse odločitve za nove naložbe – npr. posodobitev stiskalništva in valjarništva, nakup Impol Sevala ipd. Prav tako je zahtevno postavljanje strategije, oblikovanje novih programov ipd.

Uprava, ki je bila postavljena leta 1988, je Impol vodila 26 let. Kako vam je uspelo, da ste se skupaj obdržali tako dolgo in ohranili dobro sodelovanje?

Srečo smo imeli, da smo bili na kupu takšni ljudje, ki smo delovali konstruktivno. Vsi ukrepi, ki smo jih sprejemali, so morali biti soglasno potrjeni. Veljalo je pravilo, da če je eden proti, potem je nekaj narobe. Naše razprave so bile vedno vroče, razgrete, a hkrati tudi strokovne in brez osebnih konfliktov.

Kaj vam pomeni Impol?

Kmetijo. Pričakuje se, da se bo do Impola vsak obnašal tako, kot se kmet obnaša do svoje kmetije. Nanjo nikoli ne moreš pozabiti. Enako tudi Impol nikoli ne gre iz mojih misli.

“Vodstvo Impola je vedno težilo k temu, da bi podjetje bilo čim več vredno in ne, da bi ga razvrednotili. Zato smo tudi vse odločitve sprejemali s pogledom v prihodnost in skušali narediti vse v naših močeh, da bi bil vsak naslednji dan boljši.”

Ena izmed pomembnih naložb je bila tudi naložba v povečanje livniških kapacitet

Ponosen sem, da sem del Impola

Poliglot, strateg, analitik, prodajalec in popotnik, ki je zaznamoval zgodovino Impola s svojim znanjem s področja marketinga in z entuziazmom do dela z ljudmi. V 90-ih je Impolu odprl tržno pot v države Zahoda, na novo je postavil celovito prodajno mrežo in strateško zasnoval prodajno politiko. Premišljenost njegovega dela, usmerjenost v stabilnost in obvladovanje tveganj Impolu omogočajo mirno plutje tudi v nevihtnih vodah.

Tekst: Nina Potočnik

Kaj je vplivalo na vašo odločitev za študij ekonomije?

Odraščal sem v dvojezični družini. Moja babica je bila italijanskega rodu in je govorila samo italijansko. Tako so me različni jeziki pritegnili že v otroštvu. Obenem sem po naravi družaben in zelo rad delam z ljudmi. Prav tako sem že kot najstnik rad potoval. Zato sem se že po osnovni šoli odločil za družboslovno gimnazijo (I. gimnazija Maribor), nato pa sem nadaljeval s študijem ekonomije, za katerega sem menil, da je najbolj primeren zame glede na moja znanja in interese.

V skupini Impol mnogi občudujejo vaše znanje različnih jezikov. Koliko jezikov znate in kje ste se jih naučili?

Govorim italijansko, angleško, nemško, švedsko in francosko. Angleščine in nemščine sem se naučil že v času šolanja, po maturi in v obdobjih študijskih počitnic pa sem delal v tujini. V Angliji sem delal v gostinstvu, na Švedskem pa sem fizično delal v raznih tovarnah na strojih na normo. Rad sem hodil po svetu in sem si znal poiskati možnosti za odhod v tujino. To obdobje mi je dalo poseben pečat mojemu življenju.

Kje se je začela vaša kariera?

Po končanem študiju sem se zaposlil v Mariborski livarni. Po enem letu pripravništva sem postal vodja prodaje in to funkcijo opravljal osem let. Nato sem

sprejel nov izziv in se zaposlil v Metalni, kjer sem se ukvarjal z mednarodnim trženjem. Tam sem tudi imel priložnost dodatnega izobraževanja, saj so me za tri mesece napotili v ZDA (Cleveland), kjer je Gospodarska zbornica Slovenije organizirala usposabljanja za mlade menedžerje s področja prodaje, marketinga in financ.

Kaj vas je pripeljalo v Impol?

Leta 1988 me je poklical Zvezdan Žlebnič in me povabil v prisilno upravo. Za odločitev sem imel le nekaj dni časa. Na ponudbo sem pristal, ker me je tovrstno delo veselilo in ker je bila nekakšna kombinacija služb, ki sem jih do takrat opravljal. Impol sem že delno poznal, saj smo delovali na podobnih trgih in prodajali enakim kupcem. Spomnim se še prvega dneva, ko nas je šofer pripeljal v Impol, kjer sta nas pričakala Jernej Čokl in Vlado Leskovar. Imeli smo prvi sestanek, kjer smo se spoznali in se dogovorili, kdo bo odgovoren za katero področje.

Katere so bile vaše naloge in kaj so bili prvi izzivi?

Meni so zaupali prodajo, nabavo, izvoz, uvoz in raziskavo tržišča. Prvi izziv je bil organizirati te funkcije tako, da bomo imeli pregled nad podatki, torej sistemsko urediti način poročanja. Potem sem se začel ukvarjati s planiranjem prodaje, z iskanjem trga, s širjenjem tržišč in pridobivanjem novih kupcev.

Leta 1988 ga je poklical Zvezdan Žlebnič in ga povabil v prisilno upravo Impola. Za odločitev je imel Janko Žerjav le nekaj dni časa. Na ponudbo je pristal, ker ga je tovrstno delo veselilo in ker je bila nekakšna kombinacija služb, ki jih je do takrat opravljal. Impol je namreč že delno poznal, saj je deloval na podobnih trgih in prodajal enakim kupcem kot njegovo takratno podjetje Metalna.

“Vedno smo stremeli k temu, da je prodaja čim bolj razpršena, da se ne naslonimo preveč na enega kupca in se s tem izpostavimo tveganjem. Vedno smo delali z velikim številom kupcev, razpršenih po različnih državah. Prav tako smo ohranjali raznolik prodajni program in razpršenost prodaje med trgovce in končne kupce.”

Kako je Impol občutil osamosvojitve Slovenije?

Po osamosvojitvi je Impol v glavnem izgubil celotno tržišče, na katerem so vladale drugačne zakonitosti kot

na zahodu, saj je bilo v Jugoslaviji težje dovolj proizvesti kot pa dovolj prodati, kajti ves čas je primanjkovalo blaga in surovine. Uvoz je bil predrag, močno omejen in delno tudi prepovedan, medtem ko je izvoz pomenil delni kontakt s svetom, pridobivanje deviz in omogočanje uvoza. Cene so bile na domačem tržišču precej višje od izvoznih. Zato je izguba domačega trga zahtevala popolno preobrazbo v načinu

poslovanja, za kar sta bila nujna tudi dvig kakovosti in znižanje stroškov.

Kako ste osvojili nove trge?

Najprej smo prekinili pogodbo z nemškim podjetjem Zollern, ki je imel ekskluzivo za Impolove izdelke na nemškem trgu. Prav tako smo uredili odnose z edinim dobaviteljem aluminija – današnjim Talumom in se tudi tukaj znebili ekskluzive. To so bile ogromne spremembe, ki so nam odvezale roke in nam omogočale potrebno samostojnost in neodvisnost. Tako smo razširili svojo prodajno mrežo in vzpostavili poslovne odnose z agenti in s kupci, ki so bili razporejeni po celotni Evropi. Prevladoval je trgovski program, delno smo delali tudi za industrijske kupce (rondele, folija, rondelice).

Kako ste obvladovali devizna tveganja?

Tečajne razlike, ki so nastajale zaradi padca domače valute, so se pokrivalo z večanjem izvoza in s sledenjem inflaciji na domačem trgu. S tem smo tečajne razlike minimizirali.

Težave so se pojavljale tudi z likvidnostjo. Kako ste jih reševali?

Uvedli smo predelave, ki so bile zasnovane tako, da so nam kupci kupili surovino, nam pa plačali predelovalno maržo. Zaradi težav z bankami in s financiranjem v tistem času brez predelav ne bi preživeli. Na tem poslovnem modelu je temeljilo naše poslovanje skoraj vsa devetdeseta leta.

Zakaj se je Impolova prodaja začela usmerjati tudi v končne kupce?

Vedeli smo, da je treba zgraditi dolgoročne odnose s kupci, zato smo se začeli usmerjati v industrijo. Delež industrijskih kupcev je z leti začel naraščati.

Strateška zasnova prodaje se je v preteklosti večkrat izkazala. Navsezadnje je skupina Impol brez večjih posledic preživela tudi krizo iz leta 2009, zaradi katere so trpela mnoga podjetja. Kaj je skrivnost tega uspeha?

Vedno smo stremeli k temu, da je prodaja čim bolj razpršena, da se ne naslonimo preveč na enega kupca in se s tem izpostavimo tveganjem. Vedno smo delali z velikim številom kupcev, razpršenih po različnih državah. Prav tako smo ohranjali raznolik prodajni program in razpršenost prodaje med trgovce in končne kupce. Še vedno ne moremo mimo tega, da je Nemčija za nas najpomembnejši trg in prodaja se je na tem trgu konstantno povečevala.

Impol Seval je bila strateška naložba, saj Seval pomeni dopolnitev Impolovega programa valjarništva

Pomembno je, da je Impol ohranjal raznolik prodajni program in razpršenost prodaje med trgovce in končne kupce

Ima Impol na trgu močno konkurenco?

V devetdesetih se je konkurenca zelo okrepila. Iz vzhodnega bloka (Poljska, Bolgarija, Romunija, Češka, Turčija, Srbija, Hrvaška) so namreč na trg prihajala številna konkurenčna podjetja, ki jih prej ni bilo. Pri tem je treba omeniti, da je med vsemi temi novimi igralci na zahodnem trgu Impol edino podjetje, ki je ostalo neodvisno in v slovenski lasti. Številna podjetja so namreč prevzele multinacionalke. Impol je v primerjavi s konkurenco v zadnjih letih precej napredoval in se približuje najboljšim na tem področju, kar nam priznavajo tudi drugi.

So obstajale tudi težnje po prevzemu Impola s strani multinacionalk?

Določeni veliki igralci na trgu so se zanimali za nas. Dobili smo ponudbe od Alcoe, Rusala in Constelliuma, vendar nihče nikoli ni želel celotnega Impola. Impol je namreč razdeljen na dva dela – valjarništvo in stiskalništvo in kot tak ni tako zanimiv za prevzeme. Če zraven upoštevamo še livarno, ugotavljamo, da je Impol nedeljiv. Vedno je bilo več zanimanja za tiste dele, kjer ima Impol manj konkurence na trgu (npr. stiskalništvo trdih zlitin).

Zakaj ste se odločili za nakup Impol Sevala?

Impol Seval je bila strateška naložba, saj Seval pomeni dopolnitev Impolovega programa valjarništva. Z nakupom smo pridobili kapacitete za proizvodnjo pločevin večjih formatov in s tem izpopolnili naš asortiman izdelkov. Tudi stanje opreme v Sevalu je bilo na visokem nivoju, kar je omogočilo uspešno nadaljevanje poslovanja. Edina zastarela oprema je bila linija za barvanje, ki smo jo v celoti menjali in postavili novo. Linija že daje dobre poslovne rezultate. Sam sem vedno bil in tudi bom ostal zagovornik strateških naložb, in sicer takšnih, ki pomenijo naložbo v programe, komplementarne in sorodne Impolovemu. Ne podpiram pa portfeljskih naložb, ker menim, da so preveč tvegane.

Kaj so ključni dejavniki, da je Impol uspel premostiti vse ovire v preteklosti?

Pravočasno smo se preoblikovali in začeli z mednarodnim trženjem. Spoznali smo konkurenco in se ji znali približati, predvsem z znižanjem stroškov poslovanja in s tehnološkim napredkom. Izvajali smo premišljene naložbe, ki so dale dobre rezultate. Ohranili smo tudi široko ponudbo izdelkov in ustrezno razpršili tržna tveganja.

Kaj je bilo po vašem mnenju ključno za dolgotrajno uspešno sodelovanje članov uprave?

Nihče od nas ni bil kimavec. Med samo smo precej različni in te razlike smo znali tudi ceniti. Prav tako nihče od nas ni gledal samo nase in na svoje interese, temveč smo se borili za to, da podjetje dolgoročno dobro posluje in ima zadovoljne zaposlene.

Kaj je glavni cilj za prihodnost?

Povečati dodano vrednost po zaposlenem in se približati najboljšim v tem poslu.

Kaj vam Impol pomeni?

Veliko. Impolu namenim največ svojega časa, ne samo v delovnem času, pogosto ga nesem tudi domov. Delo, ki ga opravljam, je način življenja in se precej razlikuje od običajnih del od 7. do 15. ure. Impol je tudi reden predmet pogovorov s prijatelji in znanci v Slovenski Bistrici in doma v Mariboru. Sem ponosen, da sem del sistema, ki dobro dela in če bi se še enkrat odločal za novo pot, bi verjetno izbral enako, kot sem.

“Določeni veliki igralci na trgu so se zanimali za nas. Dobili smo ponudbe od Alcoe, Rusala in Constelliuma, vendar nihče nikoli ni želel celotnega Impola.”

Impol ni samo služba, je del mene

OD TEHNOLOGA V VALJARNI DO GLAVNEGA IZVRŠNEGA DIREKTORJA IMPOLA

Edvard Slaček je s svojim mirnim in preudarnim načinom dela, ki ga je zaznamovalo široko tehnično znanje in iskanje priložnosti za izboljšave, pomembno prispeval k razvoju procesov v skupini Impol. Vso svojo kariero si je prizadeval za napredek, nad svojimi idejami je ljudi navdušil s pomočjo tehtnih argumentov. S sposobnostmi povezovanja in spodbujanja timskega dela tudi danes gradi konstruktivno podjetniško kulturo in člane vodstvenega tima premišljeno usmerja k doseganju čim boljših rezultatov.

Tekst: Nina Potočnik

Zakaj ste se odločili za študij metalurgije?

Odločitev za študij metalurgije sem na nek način sprejel že v ranih letih v osnovni šoli. Po razredih je namreč Mariborska livarna razdeljevala okrožnice, v katerih je razpisala štipendije za Metalurško-tehniško šolo v Ljubljani. Prijavil sem se in bil eden izmed štirih izbranih učencev. Po končani srednji šoli sem se odločil za nadaljevanje šolanja. Odločitev za metalurgijo je bila nekako logična, saj sem že imel predhodno znanje.

Kdaj ste prvič slišali za Impol?

Leta 1967 sem se prvič resneje srečal z Impolom, saj smo imeli pri predmetu splošna metalurgija organizirano ekskurzijo in smo si ogledali Impol. Ta je bil takrat v velikem razcvetu, saj so se povečevale proizvodne kapacitete, dobavljala se je nova oprema. Spomnim se, da takrat še v prvem delu ni bilo ograje.

Kako to, da ste kot štipendist Mariborske livarne pristali v Impolu?

Sam sicer sprva nisem razmišljal o tem, da bi delal kje drugje. Mariborska livarna je v tistem času veljala za dobro podjetje, pravzaprav je bila eno boljših mariborskih podjetij. Ko sem delal diplomlo, je Impol iskal kader. Ker sem delal tudi diplomlo s področja aluminija, me je na fakulteti obiskal Ladislav Kovačič in mi ponudil zaposlitev v Impolu. K temu me je nagovarjal tudi profesor

Smolej in pustil sem se pogovoriti. Tako je Impol vrnil mojo štipendijo Mariborski livarni in s tem je nastal tudi manjši spor, saj so se Mariborčani razburili, da Impol drugim prevzema kadre. Tudi takrat metalurgov ni bilo dovolj. V naši generaciji nas je zaključilo študij približno 22, s čimer smo bili ena najmočnejših generacij tistega časa. Običajno je razred metalurgov obiskovalo okrog 15 študentov.

Kako se je začela vaša karierna pot v skupini Impol?

Pripravnništvo sem začel opravljati 21. marca 1977, maja sem se nato odpravil v vojsko in se vrnil aprila leta 1978. Začel sem kot tehnolog v valjarni, kasneje sem postal vodja tehnološke skupine. Leta 1985 so me imenovali za vodjo TOZD-a valjarna. Ko je bila leta 1988 imenovana prisilna uprava, sem bil razrešen s funkcije in prestavljen na delovno mesto vodje tehnološkega razvoja. Kasneje sem postal direktor vodenja sistemov in kako-vosti ter tehnične podpore. Po reorganizaciji družb so me imenovali za direktorja Impola, d. o. o. Z letošnjim letom sem postal glavni izvršni direktor.

Kaj vam je bilo do sedaj najtežje in pri čem ste najbolj uživali?

Tehnologija je področje, kjer so cilji jasni in rezultati hitro vidni, zato je lažje meriti učinke svojega dela. Težje je pri delu z ljudmi, kjer je rezultate dela bistveno

 Edvard Slaček se je z Impolom prvič srečal leta 1967, ko so imeli pri predmetu splošna metalurgija organizirano ekskurzijo in so si ogledali Impol.

težje vrednotiti. Oboje rad opravljam. Najtežji trenutki so bili trenutki, ki so bili tudi prelomni za Impol: uvedba prisilne uprave in tudi izguba jugoslovanskega trga. Takrat je bila tudi težnja po tem, da se ukine valjarna, za kar sem vesel, da ni uspelo.

Ste sodelovali pri kakšnih večjih naložbah?

V času mojega vodenja valjarne v drugi polovici osemdesetih se ni veliko vlagalo. Nabavili smo dve rabljeni valjarni Bistral 1 in Bistral 2, prav tako smo kupili na težno ravnalni stroj. Slednjega sva z Jožefom Pleterskim iskala po ZDA, na koncu smo ga sestavili iz različnih delov. Kot direktor tehnične podpore sem sodeloval pri modernizaciji stiskalnic na projektih MODST1 in MODST2 na indirektni stiskalnici in 28-MN stiskalnici za profilarno ter 55-MN stiskalnici za cevarno.

“V času mojega vodenja valjarne v drugi polovici osemdesetih se ni veliko vlagalo. Nabavili smo dve rabljeni valjarni Bistral 1 in Bistral 2, prav tako smo kupili natezno ravnalni stroj. Slednjega sva z Jožefom Pleterskim iskala po ZDA, na koncu smo ga sestavili iz različnih delov.”

Vrsto let ste bili tudi odgovorni za vodenje sistemov kakovosti. Kaj so bili največji dosežki na tem področju?

Za Impol je bilo zelo pomembno, da smo leta 1992 pridobili standard ISO 9001, ki so se mu kasneje pridružili še standardi ISO 14001, OHSAS 18001 in ISO TS 16949. S tem smo pripomogli h gradnji ugleda znamke Impol, ki je bil potreben za nastop na zahodnih trgih. Dvignili

smo kakovost izdelkov, prav tako smo dvignili zavest ljudi, s čimer smo prispevali k temu, da so se napake prej odkrivala in da se je kakovost izboljševala. Kljub temu še danes prepogosto pride do izraza, da imamo kakovost zgolj zaradi kakovosti. Morali bomo še dodatno dvigniti zavest in kulturo ter prispevati k temu, da bo postala sestaven del našega življenja v podjetju. Prav tako imamo še izzive na področju pridobivanja standardov. Eden izmed njih je standard za delo v letalski industriji.

Ukvarjali ste se tudi s področjem informatike. Kdaj ste s tem pričeli?

S tem sem se pričel ukvarjati že v času, ko sem bil vodja tehničnega sektorja v valjarni. S Talumom smo takrat imeli skupni IBM-ov računalnik, ki se je uporabljal za potrebe nabave in financ. V valjarni smo takrat prvi nabavili MDS računalnik, ki je že imel osem terminalov, kar je omogočalo izgradnjo mreže v TOZD-u valjarna. Takrat smo razvili lasten informacijski sistem, ki je bil predhodnik PIS-a. Danes se PIS seveda nenehno razvija in posodablja. Dodatno smo v zadnjih letih zgradili številne module. Trenutno menim, da je naš največji izziv izgradnja informacijskega sistema, ki nam bo omogočil fino planiranje – terminiranje, s čimer bomo prišli do realne slike izkoriščenosti kapacitet in prepoznavanja ozkih grl v proizvodnji.

Vas je imenovanje za glavnega izvršnega direktorja presenetilo? Kako je hoditi v čevljih glavnega izvršnega direktorja? Je velik izziv?

Me je. Pričakoval sem, da bodo izbrali nekoga mlajšega. Odločil sem se, da bom sprejel ponujeno delovno

Pogled na Impol nekoč

In pogled na Impol danes - 2012

mesto in naslednja tri leta opravljal to funkcijo. Samega delovnega mesta ne bi opisal kot izredno velik izziv, saj imam ves čas podporo nekdanje uprave oziroma sedanjih svetovalcev. Prehod z dvotirnega na enotirni sistem poteka postopoma, spremembe se ne odvijajo čez noč, kar je pravilno. S tem preprečujemo nepotrebne pretrse in omogočamo, da poslovanje normalno poteka dalje.

Katere poslovne cilje boste v prihodnosti zasledovali?

Na področju valjarništvja želimo povečati stopnjo samooskrbe z vhodnimi materiali. Razvijali bomo nove programe in uvajali nove tehnologije v stiskalništvju. Prav tako bi želel izboljšati organizacijsko kulturo v smeri timskega dela in usmerjenosti v cilje ter uspeh.

Kaj je po vašem mnenju ključnega pomena za dosedanjji uspeh skupine Impol?

Pomembna prelomnica je bila uvedba prisilne uprave v letu 1988, ki sprva sicer ni bila pozitivno sprejeta, vendar je za Impol prinesla odločilne spremembe. Uspela je poenotiti zaposlene v Impolu, dvigniti pripadnost in jih usmeriti v delovanje za skupni cilj. Pripadnost zaposlenih je tudi danes na zavidljivi ravni, glede česar je Impol posebnost v slovenskem prostoru.

Kaj so glavni izzivi, ki jih prinaša prihodnost?

Aluminij bo še dalje kovina prihodnosti, saj je skladen z okoljevarstvenimi trendi, ki narekujejo čim manjšo porabo energije, čim lažje avtomobile in čim manjše obremenjevanje okolja z odpadki. Izziv bodo pomenili

novi materiali, ki se razvijajo skladno z omenjenimi globalnimi smernicami in bodo presejali uporabne lastnosti današnjih zlitin.

Kakšen pomen ima Impol za vas?

Pomeni mi veliko. Ni samo služba, je del mene, saj je z mano v mislih 24 ur na dan. Tudi sam sem del Impola.

“Pomembna prelomnica je bila uvedba prisilne uprave v letu 1988, ki sprva sicer ni bila pozitivno sprejeta, vendar je za Impol prinesla odločilne spremembe.”

Številke so mi blizu

Z NATANČNOSTJO IN S PREDANOSTJO IRENA ŠELA MED DRUGIM SKRBI ZA ZAGOTAVLJANJE SREDSTEV ZA RAZVOJ IMPOLA

Irena Šela je eden izmed stebrov finančnega poslovanja skupine Impol že več kot 20 let. Med sodelavci je prepoznana kot strokovna, marljiva, zanesljiva in vztrajna, zato se vedno odlično izkaže pri izpeljavi in zaključevanju zahtevnih projektov. K dobrim delovnim rezultatom s svojim zgledom pritegne tudi druge sodelavce in kot izvršna direktorica ustvarja pozitivno vzdušje med zaposlenimi.

Tekst: Nina Potočnik

Zakaj ste se odločili za študij ekonomije?

Že z odločitvijo za srednjo ekonomsko šolo sem si zastavila pot v študij ekonomije. V svojem delu uživam, kar pomeni, da je bila odločitev prava.

Kdaj ste prvič slišali za Impol?

O Impolu sem prvič slišala v osnovni šoli, z njim pa sem se neposredno srečala v srednji šoli, ko sem opravljala prakso v takratnem oddelku plana in analiz.

Kako se je začela vaša karierna pot?

Svojo pot sem začela v Impolu v finančni službi leta 1993. Ko se je uprava Impola v letu 1994 odločila za večjo reorganizacijo in izločila podporne dejavnosti in dejavnosti, ki niso neposredno metalurške, so bile med njimi tudi finance. Takrat sem se zaposlila v podjetju Simfin. Tudi v tem času sem bila neposredno povezana z Impolom. Od leta 2000 sem ponovno zaposlena v Impolu.

Kateri so bili po vaši oceni v tem času, ko ste del skupine Impol, najbolj prelomni trenutki za razvoj skupine Impol?

Mislím, da je bil ključen trenutek leto 1998, ko so skladno z Zakonom o lastninskem preoblikovanju podjetij zaposleni dobili možnost postati lastniki delnic Impola 2000, d. d., Impol 2000, d. d., pa je postal lastnik Impola, d. o. o., in s tem tudi ostalih podjetij v skupini

Impol. Za nadaljnji razvoj in rast skupine Impol je bila izredno pomembna odločitev za nakup Valjaonice aluminija v Sevojnem in hkrati naložba v valjarništvo. Naslednji prelomni trenutek je bilo leto 2007, ko je Impol 2000 odkupil še preostale deleže Impola, d. o. o., od državnih in bančnih skladov in tako postal večinski lastnik. Sedaj smo na novem prelomnem trenutku, to je vstop v program TLM Šibenik. S tem bi zagotovili ustrezno surovinsko osnovo za valjarništvo v Sloveniji in pridobili možnost dodatnega povečanja obsega prodaje na tuje trge.

Danes ste izvršna direktorica za finance in informatiko. Kaj so vaše glavne zadolžitve?

Moje glavne zadolžitve so sodelovanje z upravnim odborom, informiranje upravnega odbora, komunikacija in sodelovanje s sodelavci in predstavniki zaposlenih. K temu spada tudi skrb za pravočasno zagotavljanje sredstev za razvoj skupine Impol, zagotavljanje plačilne sposobnosti, prispevanje k donosnosti in neodvisnosti poslovanja, zmanjševanju finančnih tveganj, skrb za vzdrževanje ustrezne kapitalske strukture, skrb za zagotavljanje ustrezne informacijske podpore.

Katere poslovne cilje boste v prihodnosti zasledovali?

V prihodnosti nas čaka velik razvoj valjarništva tako na področju osvajanja novih trgov, novih izdelkov

 Za Impol je Irena Šela prvič slišala v osnovni šoli, z njim pa se je neposredno srečala v srednji šoli, ko je opravljala prakso v takratnem oddelku plana in analiz.

Irena Šela je poudarila, da nas v prihodnosti čaka velik razvoj valjarništvu tako na področju osvajanja novih trgov, novih izdelkov kot priprave ustreznih surovinskih osnov

“Zadnja kriza je pokazala, da je prednost Impola v raznovrstnosti izdelkov, ki jih lahko ponudi partnerjem.”

kot priprave ustreznih surovinskih osnov. Prav tako se bomo ukvarjali z vključevanjem novih tehnologij v stiskalništvo in s širitvijo trga na področju rondelic in tudi kovanih izdelkov. V podporo tega so in bodo

postavljeni tudi cilji na področju financiranja. Vsi v skupini Impol bomo morali usmeriti energijo v izvajanje teh nalog in ustvarjanje pravih denarnih tokov, ki bodo omogočili pridobivanje ustreznih virov finan-

ciranja in ustvarjanje zaupanja pri kupcih, dobaviteljih in drugih poslovnih partnerjih.

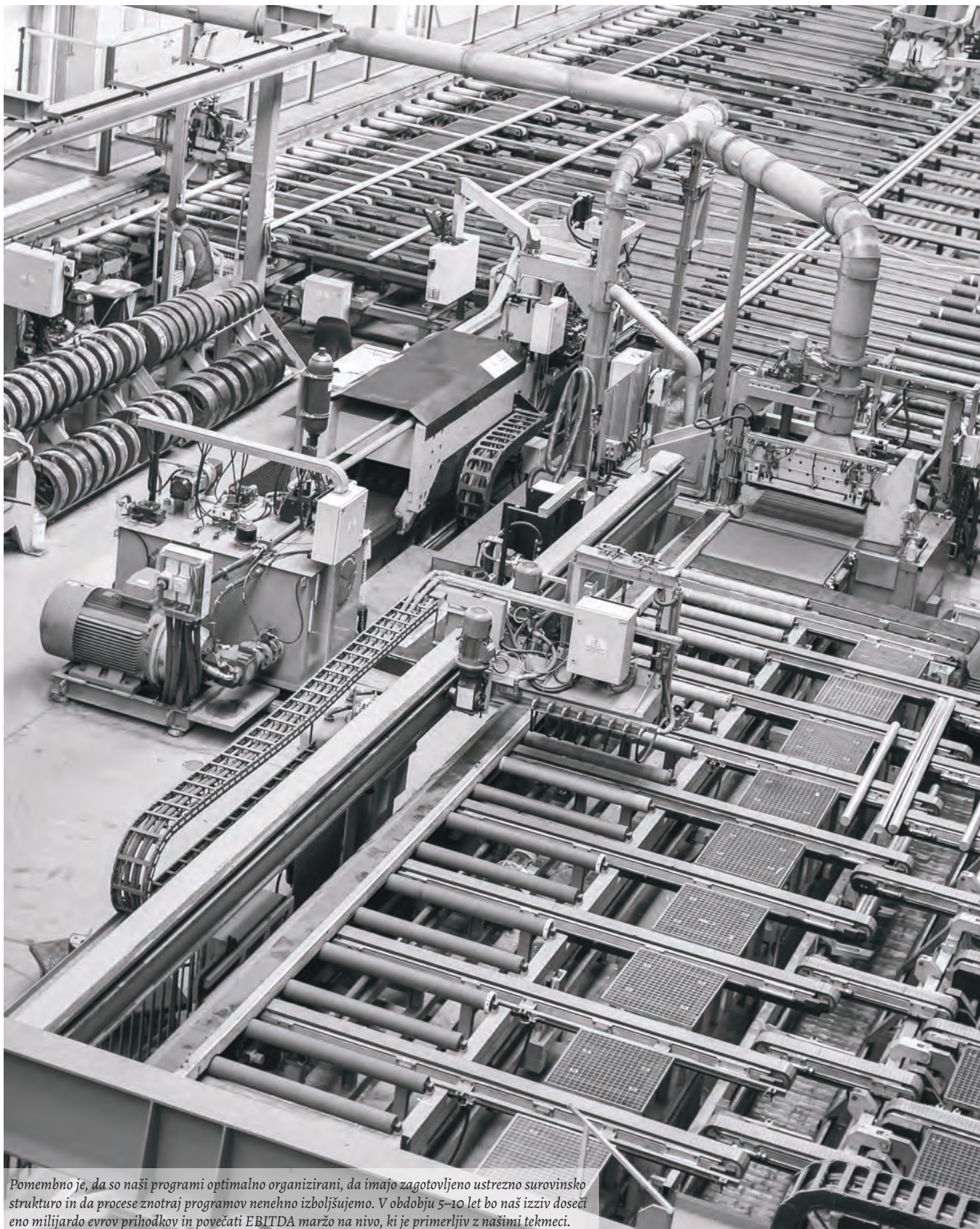
Kaj so glavne prednosti skupine Impol?

Zadnja kriza je pokazala, da je prednost Impola v raznovrstnosti izdelkov, ki jih lahko ponudi partnerjem. Slednje namreč pomeni določeno varnost za skupino, kajti ko se na enem programu zmanjša povpraševanje, je drugi program tisti, ki vleče voz naprej. Seveda pa je pomembno, da imamo vse programe optimalno organizirane, da imajo zagotovljeno ustrezno surovinsko strukturo in da procese znotraj programov nenehno izboljšujemo.

Kaj so glavni izzivi, ki jih prinaša prihodnost?

Če začnem s številkami, kar mi je blizu in mogoče malo kot izziv vsem nam, potem bi rekla, da je naš izziv v

obdobju 5–10 let doseči eno milijardo evrov prihodkov in povečati EBITDA maržo na nivo, ki je primerljiv z našimi tekmeci, torej med 12–15 odstotki. Glavni izziv skupine je tako rast prodaje in prodaja novih izdelkov oziroma izdelkov na osnovi tehnologij, ki jih do sedaj v skupini nismo uporabljali. Če želimo temu cilju slediti, bomo morali nenehno izpopolnjevati svoja znanja, sodelovati med sabo, si izmenjevati znanje, prepoznati priložnosti na trgu in slediti trendom, ki jih prinaša aluminij. Prav tako še lahko izboljšamo svoje pozicioniranje na trgu. Če lahko za program palic za kovanje rečemo, da smo prvi v Evropi, potem vemo, da moramo razvijati tudi druge programe in nenehno imeti mislih, kaj lahko naredimo, da postanemo pomemben igralec na različnih področjih.

Pomembno je, da so naši programi optimalno organizirani, da imajo zagotovljeno ustrezno surovinsko strukturo in da procese znotraj programov nenehno izboljšujemo. V obdobju 5–10 let bo naš izziv doseči eno milijardo evrov prihodkov in povečati EBITDA maržo na nivo, ki je primerljiv z našimi tekmeci.

**IMPOL
JE PUSTIL
PEČAT**

DANES PRI NAPREDKU IMPOLA SODELUJEJO

● *Pripravili smo kratek pregled vodilnih delavcev, ki danes krojijo usodo Impola. Vsakega izmed njih se je Impol dotaknil na svoj način in vsak je Impolu prispeval delček sebe.*

Aleš Brumec

Datum rojstva:

25. 05. 1978

Izobrazba:

Dipl. ekonomist

Funkcija (DM):

Vodja PP profili

Odgovoren/na sem za:

Vodenje, koordiniranje, organiziranje proizvodnega procesa profili.

Impol mi pomeni ...

Več kot le vir dohodka. Gre za zelo uspešno podjetje, od katerega živi in deluje skoraj celotna Slovenska Bistrica z okolico. Zaposleni v Impolu se zavedamo, da je v današnjem času zelo malo podjetij, ki lahko svojim zaposlenim zagotavljajo dobre pogoje dela ter reden in nadpovprečen nivo osebnih dohodkov. Vedno pogosteje opažam, da zaposleni v Impolu s ponosom povemo, da smo zaposleni prav tukaj in smo del tega uspešnega podjetja.

V prihodnosti bo Impol:

Glede na sedanji trg in trend povpraševanja po aluminijevih izdelkih se Impolu kaže zelo obetavna prihodnost. Če omenim še uspešno realizirane in planirane prihodnje naložbe ter vsakoletno rast realizacije, lahko brez težav rečem, da je in bo Impol eden od ključnih evropskih proizvajalcev aluminijevih polizdelkov oziroma kmalu tudi izdelkov. Za slovensko gospodarstvo pa bo Impol predstavljal enega glavnih paradnih konjev v segmentu velikih podjetij.

Alojz Kegl

Datum rojstva:

26. 05. 1953

Izobrazba:

Univ. dipl. inž.

metalurgije

Funkcija (DM):

Vodja PP RRT

Odgovoren/na sem za:

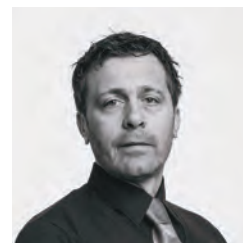
Kompletno organizacijo in proizvodnjo v PP RRT.

Impol mi pomeni ...

Preprosto rečeno: moj drugi dom, saj sem z Impolom povezan od leta 1968 (vajenec, tehnolog, vodja tehnologije, vodja PP).

V prihodnosti bo Impol:

Pomemben proizvajalec aluminijevih polizdelkov v Evropi; še naprej gonilna sila občine; s svojim razvojem predstavljal varnost zaposlenih v okolju Slovenske Bistrice.

Andrej Kolmanič

Datum rojstva:

02. 06. 1975

Izobrazba:

Spec. dipl. inž. strojništva

Funkcija (DM):

Direktor Impola LLT

Odgovoren/na sem za:

Poslovanje družbe.

Impol mi pomeni ...

Privilegij, izziv, priložnost ter hkrati odgovornost.

Daje mi možnost osebne rasti, razvoja ter dokazovanja. Impol mi v danem trenutku pomeni preživetje in način življenja.

V prihodnosti bo Impol:

Vsaj obdržal ugled in ime, ki ga ima med kupci, dobavitelji, naložbeniki ter zaposlenimi oziroma iskalcji zaposlitve. Glede meni poznane strategije se bo še bolj utrdil kot izredno pomemben dobavitelj avtomobilski industriji ter se počasi integriral v letalsko industrijo. Z gotovostjo pa lahko trdim, da bo imel eno najboljših livarn aluminijevih zlitin v Evropi.

Barbara H. Pigac

Datum rojstva:

31. 10. 1967

Izobrazba:

Univ. dipl. inž. kemijske tehnologije

Funkcija (DM):

Vodja sistema kakovosti in sistema ravnanja z okoljem
Odgovoren/na sem za:
Koordinacijo sistema kakovosti in vodenje sistema ravnanja z okoljem v skupini Impol. Izvajam strokovne naloge s področja varstva okolja. V družbi Impol R in R sem odgovorna za izdajo certifikatov.

Impol mi pomeni ...

Impol je dober zaposlovalac. Omogoča nam strokovni napredek na našem področju delovanja. Delo v Impolu je zanimivo in polno vedno novih izzivov, ki smo jim kos s timskim pristopom. Nenazadnje Impol meni in moji družini zagotavlja tudi socialno varnost.

V prihodnosti bo Impol:

Verjamem, da bo Impol še naprej odlikovalo stabilno poslovanje. Impol ima jasne cilje in strategijo postati eden izmed vodilnih predelovalcev aluminija v Evropi in ob tem ohraniti visok nivo kakovosti na vseh področjih delovanja. Sledili bomo visokim standardom varstva okolja in si prizadevali za ohranjanje zdravja zaposlenih in njihov vsestranski razvoj.

Barbara Kapun

Datum rojstva:

01. 02. 1986

Izobrazba:

Univ. dipl. ekon.; mag. ekon. in posl. ved

Funkcija (DM):

Vodja financiranja

Odgovoren/na sem za:

V prvi vrsti za področje financiranja, kjer je zajeto dogovarjanje in usklajevanje odnosov z bankami in drugimi financerji v povezavi z zagotavljanjem kratkoročnih in dolgoročnih virov financiranja ter pripravo raznih finančnih analiz. Prav tako pa tudi za izvajanje dela na projektih v povezavi z informatiko, kamor sem imenovana.

Impol mi pomeni ...

Podjetje, katero mi omogoča, da sodelujem pri ustvarjanju "uspešne zgodbe", pri čemer se spopadam z vedno novimi izzivi, kar rezultira v tem, da se skupaj s tem okoljem in zaradi ljudi v njem tudi nenehno razvijam.

V prihodnosti bo Impol:

Rasel in se razvijal na dobro zasnovanih temeljih, kar bo omogočalo vsem deležnikom, da skupaj z njim gradijo tudi svojo prihodnost.

Bojan Gril

Datum rojstva:

10. 06. 1975

Izobrazba:

Dipl. ekonomist

Funkcija (DM):

Član upravnega odbora

Odgovoren/na sem za:

V upravnem odboru predlagam in podpiram predloge, ki so pomembni za nadaljnji razvoj in širitev podjetja, hkrati pa ohranjajo pravice zaposlenih. Moja naloga je, da sem v nenehnem stiku z zaposlenimi in njihovimi predstavniki: sindikati, sveti delavcev. Pobude, predloge in ostalo moram najprej dobro preveriti in preučiti, nato pa jih predstaviti upravnemu odboru in izvršnima direktorjema.

Impol mi pomeni ...

Impol je strateškega pomena za občino Slovenska Bistrica in njene prebivalce. Varnost: z nenehnimi vlaganji se podjetje uspešno prilagaja vedno večjim zahtevam trga in ohranja delovna mesta. Zanesljivost: z lojalnostjo zaposlenih uspešno in pravočasno sledimo zahtevam kupcev. Razvoj: z vlaganjem v izobraževanje in razvoj podjetja se Impol uspešno razvija in sledi spremembam na trgu.

V prihodnosti bo Impol:

Impol bo uspešno srednje veliko mednarodno podjetje. Vlagal bo v razvoj in napredek podjetja. V največji možni meri se bo širil na obstoječih lokacijah, s čimer bo ščitil interese zaposlenih in lokalnega okolja. Razvijal bo programe, ki prinašajo večjo dodano vrednost in tako ohranjajo delovna mesta.

Bojan Kropf

Datum rojstva:

30. 01. 1975

Izobrazba:

Univ. dipl. inž. strojništva

Funkcija (DM):

Direktor za raziskave, razvoj in konstrukcije

Odgovoren/na sem za:

Sodelovanje pri pripravi novih razvojnih strategij skupine Impol za področje valjarništva. Sodelovanje pri raziskavah novih tehnologij valjarništva za namene avtomobilske industrije.

Sodelovanje pri projektu surovinske samooskrbe skupine Impol s TVT.

Sodelovanje pri strategiji razvoja Impol Sevala.

Sodelovanje s strokovnim timom v Impol Sevalu pri pripravi projektov.

Sodelovanje s strokovnim timom v skupini Impol pri procesu širitve.

Upravljanje MFE Impol.

Impol mi pomeni ...

Tradicijo, ki se je razvila v visokotehnološko podjetje, z vizionarskimi koncepti nadaljnega razvoja.

V prihodnosti bo Impol:

Na področju valjarništva postal nišni dobavitelj za avtomobilsko industrijo.

Branko Tomazin

Datum rojstva:

26. 09. 1963

Izobrazba:

Univ. dipl. ekonomist

Funkcija (DM):

Vodja planiranja in logistike, Impol FT

Odgovoren/na sem za:

Čim bolj pretočno razporejanje/potrjevanje naročil v valjarništvu, proizvodna procesa RRT in FTT ter usklajevanje pravočasne surovinske oskrbe za izdelavo potrjenih naročil. Naše delo v veliki meri poteka kot koordinacija med nabavo, prodajo in proizvodnjo. Je dinamično in zanimivo.

Impol mi pomeni ...

Veliko, uspešno podjetje, ki je zelo pomembno tako za lokalno skupnost, kot tudi za regijo/državo. Je kot drugi dom, saj v njem že skoraj tri desetletja preživim tretjino časa in je moja prva zaposlitev.

V prihodnosti bo Impol:

Glede na trende v različnih panogah industrij pridobival še večjo veljavo v Evropi in tudi izven nje.

Brigita Juhart

Datum rojstva:

10. 10. 1962

Izobrazba:

Univ. dipl. organizator dela

Funkcija (DM):

Direktorica za kadre

Odgovoren/na sem za:

Pripravo kadrovske strategije in letnega plana razvoja kadrov, pripravo letnega plana usposabljanj in organiziranje usposabljanj, objavo prostih delovnih mest in vodenje postopkov izbire kadrov, pripravo splošnih aktov in opisov delovnih mest skladno z zakonskimi zahtevami, sodelovanje s sindikati in sveti delavcev, organizacijo reševanja delovnih sporov ter kontrolo delovnega časa in stroškov dela.

Impol mi pomeni ...

Drugi dom, saj sem v Impolu zaposlena 30 let. Zadnjih 15 let sem odgovorna za kadre, prej pa sem se soočala z izzivi na različnih področjih (organizacija dela, planiranje proizvodnje, koordiniranje nabave surovin, vzpostavljanje in vzdrževanje sistemov kakovosti). Danes Impol ne bi bil to, kar je, če ne bi bil usmerjen v razvoj. Zaposleni delo opravljajo odgovorno in so Impolu zelo pripadni. Vesela sem, da lahko delam s takšnimi sodelavci.

V prihodnosti bo Impol:

V kolikor bomo tudi v prihodnje znaten del sredstev namenjali v razvoj in znali motivirati zaposlene za doseganje ciljev, zapisanih v naši strategiji, bomo v družbi zmagovalcev.

Budimir Bulatović

Datum rojstva:

24. 10. 1956

Izobrazba:

Dipl. inž. metalurgije

Funkcija (DM):

Izvršni direktor za tehnično poslovanje, Impol Seval

Odgovoren/na sem za:

Poslovanje družbe skladno z zakonom. Izvajanje sklepov nadzornega sveta. Delo in odločanje izvršnega odbora skladno z zakonom in s sklepi nadzornega sveta.

Delovanje delov družbe, ki se nanašajo na tehnične dejavnosti (tehnologija, proizvodnja, vzdrževanje, kakovost, razvoj in naložbe, infrastrukturo).

Sistem vodenja in implementiranja kakovosti.

Impol mi pomeni ...

Razvoj, varnost, tehnološki napredek, napredovanje in strokovni razvoj, dobro poslovno okolje, prihodnost.

V prihodnosti bo Impol:

Absolutno največji in najpomembnejši predelovalec aluminija v tej regiji. Svetovno uveljavljeno podjetje. Družbeno odgovorno podjetje, ki skrbi za zaposlene, varovanje okolja ...

Damijan Stramšak

Datum rojstva:

06. 05. 1974

Izobrazba:

Univ. dipl. ekonomist

Funkcija (DM):

Vodja termiskega trgovanja

Odgovoren/na sem za:

Sklepanje termiskih poslov (hedžing) pri Londonski borzi barvnih kovin (LME), pazim, da podjetje ni izpostavljeno, bdim nad vnosom in izpolnjevanjem pogodbenih obveznosti. Zadnje čase pomagam pri prenovi informacijskih sistemov za področje prodaje, že vrsto let pa skrbim za sejemске nastope Impola.

Impol mi pomeni ...

Tudi ponos in tradicijo, v družini sem namreč predstavnik že tretje generacije, ki mu Impol daje delo, kruh, varnost, prijatelje ...

V prihodnosti bo Impol:

Upam, da tudi v prihodnosti ostane Impol močno in stabilno podjetje, ki bo v svetu pomenilo zanesljivega, spoštovanega partnerja, doma pa predstavljalo močan steber, ki zagotavlja varno zaposlitev, skrbi za okolje in lokalno skupnost.

Dominik Strmšek

Datum rojstva:

11. 11. 1973

Izobrazba:

Univ. dipl. inž. strojništva

Funkcija (DM):

Direktor Impol Infrastrukture

Odgovoren/na sem za:

Vse.

Impol mi pomeni ...

Družbo, tovarno, ki je plod trdega dela, iznajdljivosti, inovativnosti in predanosti vseh nas. Želim si, da bi tako ostalo tudi v prihodnje.

V prihodnosti bo Impol:

Ostal skupina slovenskih družb v slovenski lasti.

Franci Tomazini

Datum rojstva:

14. 09. 1958

Izobrazba:

Dipl. inž. elektrotehnike

Funkcija (DM):

Vodja vzdrževanja v Impolu LLT

Odgovoren/na sem za:

Odgovoren sem za vodenje vzdrževanja v družbi Impol LLT. Vzdrževanje je podporni proces proizvodnega procesa. Naša naloga je, da zagotovimo čim večjo obratovalno sposobnost naprav in opreme. V ta namen izvajamo preventivne posege, v primeru okvar pa s hitrim ukrepanjem poskrbimo, da so zastoji čim krajši. Pomembni področji sta tudi obvladovanje stroškov in skrb, da naprave obratujejo skladno z okoljevarstvenim dovoljenjem.

Impol mi pomeni ...

Glede na to, da je moja družina že desetletja tesno povezana z Impolom, lahko rečem, da mi podjetje ne pomeni samo mesta, kjer lahko kreativno delujem s sodelavci, ampak tudi zagotovitev eksistence meni in moji družini.

V prihodnosti bo Impol:

Sami lahko vidimo, kako se je naše mesto razvilo v zadnjih nekaj letih. Prepričan sem, da ima veliko zaslug za to prav Impol, saj sta se vzporedno razvijala tako naše podjetje, kot tudi mesto. Impol torej vidim kot podjetje, ki ne bo le pomemben igralec na področju predelave aluminija, ampak bo tudi še desetletja pomemben dejavnik v razvoju Slovenske Bistrice in regije.

Gregor Žerjav

Datum rojstva:

28. 01. 1977

Izobrazba:

Univ. dipl. ekonomist

Funkcija (DM):

Vodja prodaje v Impolu FT

Odgovoren/na sem za:

Vodenje prodaje valjanih izdelkov na lokaciji v Slovenski Bistrici.

Impol mi pomeni ...

Impol mi predstavlja primerno okolje za pridobivanje in širjenje znanj z različnih področij ter omogoča spoznavanje aktivnosti v domačem in mednarodnem okolju.

V prihodnosti bo Impol:

V prihodnosti se bo Impol moral neprestano razvijati, izboljševati učinkovitost svojih procesov in kakovost svojih izdelkov, da bi zadovoljil vedno bolj kompleksne potrebe kupcev in obdržal svoje mesto na trgu, ki postaja vedno bolj globalen.

Janko Bolko

Datum rojstva:

08. 05. 1962

Izobrazba:

Inž. strojništva

Funkcija (DM):

Vodja PP FTT

Odgovoren/na sem za:

Vodenje, organizacijo in nadzor proizvodnega procesa folije in tanki trakovi skladno s predpisi in standardi družbe Impol FT ter za doseganje planov proizvodnje.

Impol mi pomeni ...

Zaupanja vredno podjetje, ki je s premišljeno strategijo razvoja postalo ugleden evropski dobavitelj aluminijevih polizdelkov ter zaželen in družbeno odgovoren delodajalec v Sloveniji.

V prihodnosti bo Impol:

Z večanjem proizvodnih kapacitet ter nenehnim razvojem svojih izdelkov in novih tehnologij postal vse bolj pomemben ponudnik aluminijevih polizdelkov tudi izven Evrope.

Jure Čretnik

Datum rojstva:

29. 07. 1979

Izobrazba:

Dipl. inž. strojništva

Funkcija (DM):

Vodja proizvodnega procesa v Impolu LLT

Odgovoren/na sem za:

Proizvodni proces.

Impol mi pomeni ...

Veliko, saj mi po eni strani zagotavlja redne prihodke, po drugi pa mi zagotavlja delo, ki ga z veseljem opravljam. Ob vsem tem pa mi na voljo ostaja dovolj prostega časa.

V prihodnosti bo Impol:

Glede na trenutni razvoj zagotovo eden pomembnejših predelovalcev aluminija v Evropi.

Marjan Čretnik

Datum rojstva:

20. 09. 1953

Izobrazba:

Inž. metalurgije

Funkcija (DM):

Vodja PP cevarna in vodja PP Alumobil

Odgovoren/na sem za:

Vodenje, organiziranje in nadziranje dela ter za izvajanje ukrepov za doseganje zastavljenih ciljev v PP cevarna in PP Alumobil.

Impol mi pomeni ...

Positivno okolje za zagotavljanje osebne eksistence in predvsem možnost za poklicno udejstvovanje.

V prihodnosti bo Impol:

Hitro rastoče podjetje za predelavo izdelkov iz aluminija in aluminijevih zlitin ter vodilni proizvajalec določenih izdelkov v Evropi (predvsem stiskane-ga programa za avtomobilsko industrijo). Stopnja dodelave in obdelave obstoječega proizvodnega programa se bo nenehno večala in s tem višala tudi dodana vrednost.

Že sedaj in tudi v prihodnosti bo Impol družbeno odgovorno podjetje, ki bo zagotavljalo visok standard in počutje zaposlenih ter izvajalo svoje dejavnosti do širšega okolja na prijazen in odgovoren način.

Marjana Lažeta

Datum rojstva:

21. 12. 1959

Izobrazba:

Univ. dipl. inž. metalurgije

Funkcija (DM):

Tehnična direktorica Impola FT

Odgovoren/na sem za:

Planiranje, organiziranje in vodenje procesnega inženiringa, vodenje zaposlenih, načrtovanje aplikativnih razvojnih nalog, koordinacijo in izvajanje projektov izboljšav, sodelovanje pri pripravi strategije družbe in pri naložbenih projektih, nadziranje kakovostnega prevzema surovin, reševanje reklamacij, izvajanje korektivnih in preventivnih ukrepov, obravnavanje koristnih predlogov in inovacij in za upoštevanje politike kakovosti, okoljske politike in politike PZV v procesih.

Impol mi pomeni ...

Prostor, kjer se lahko posameznik osebno izpopolnjuje in raste. Valjarništvo je del mojega življenja in vesela sem, da nam je uspelo ohraniti proizvodjo folij kot sestavni del Impolovega programa, kar je bil tudi moj osebni projekt.

V prihodnosti bo Impol:

Bo praznoval 200 let. Specializiral se bo po lokacijah in bo postal dobavitelj avtomobilski industriji tudi na področju valjarništva, obenem pa ohranjal in razvijal proizvodnjo folij za potrebe prehranske in farmacevtske industrije.

Marina Jelen

Datum rojstva:

16. 02. 1960

Izobrazba:

Univ. dipl. inž. metalurgije

Funkcija (DM):

Tehnična direktorica Impola LLT

Odgovoren/na sem za:

Za planiranje, obdelavo povpraševanj in pripravo planov litja. Delam na področju tehnologije za razvoj in izboljševanje obstoječih tehnoloških postopkov, tehnologij in izdelkov ter izdelkov za avtomobilsko industrijo. Skrbim za tehnično svetovanje in tehnološko reševanje reklamacij. Zadolžena sem za spremljanje razvojnih trendov in novih znanj ter za nadzor nad izvajanjem ukrepov za vodenje kakovosti, varovanje okolja ter zdravje in varnost.

Impol mi pomeni ...

V življenju vsakogar so pomembne najmanj tri stvari, in to so družina, služba in prijatelji. V svoji več kot 30-letni zaposlitvi v Impolu, kjer sem se po končanem študiju zaposlila kot štipendistka in tukaj ostala vse do danes, smo v krogu sodelavcev in sodelavk združevali prijetno s koristnim, to je s skupnim sodelovanjem in razumevanjem znotraj Impola in tudi izven.

V prihodnosti bo Impol:

Z usmerjenostjo k povečanju proizvodnih kapacitet, raznovrstnosti izdelkov in stremjenju k vedno boljši kakovosti in konkurenčnosti izdelkov bo tudi v prihodnosti med vodilnimi proizvajalci polizdelkov iz aluminija in aluminijevih zlitin.

Marta Baum

Datum rojstva:

26. 07. 1976

Izobrazba:

Dipl. inž. tekstilstva

Funkcija (DM):

Direktorica družbe Unidel

Odgovoren/na sem za:

Kot direktorica družbe sem v prvi vrsti odgovorna, da delam kot vesten in pošten gospodar.

Temu sledi odgovornost za razvoj podjetja in zaposlenih. Zavedam se, da zaposleni igrajo ključno vlogo pri doseganju ciljev in rezultatov naše družbe.

Impol mi pomeni ...

Na splošno velja, da zaposlitev v skupini Impol pomeni socialno varnost. Tega se zaposleni še kako zavedamo.

Meni osebno pa moje delo predstavlja izziv, saj sem vsakodnevno postavljena pred nove izzive in preizkušnje. Daje mi možnost učenja in razvijanja novih znanj, veliko kontakta z zaposlenimi in s strankami.

V prihodnosti bo Impol:

Skoraj ni več področja, kjer se ne bi uporabljal aluminij, zato sem prepričana, da bomo z že dokazano uspešnim timom zaposlenih skupino Impol peljali po že načrtani, uspešni poti. Podjetje Unidel pa bo v Sloveniji ostalo na vrhu najuspešnejših podjetij v svoji panogi.

Matej Žerjav

Datum rojstva:

21. 08. 1980

Izobrazba:

Univ. dipl. ekonomist

Funkcija (DM):

Vodja prodaje v Impolu 2000

Odgovoren/na sem za:

Vodenje prodaje polizdelkov, ki poteka preko trgovine.

Impol mi pomeni ...

Veliko.

V prihodnosti bo Impol:

Vsako podjetje, ki ima dobro zasnovano poslanstvo, dobro opredeljeno vizijo in sledi zastavljenim ciljem, stremi k temu, da jih doseže. In tako je tudi v Impolu. Prihodnost je težko napovedati, saj nanjo vplivajo tako notranji kot zunanji dejavniki. Vsi se zavedamo pomembnosti naših funkcij in trdega dela, ki nas pripelje do opredeljenih ciljev, zato ni dvoma, da se bo Impol v dobrih okoliščinah dobro razvijal.

Milan Cerar

Datum rojstva:

27. 10. 1955

Izobrazba:

Univ. dipl. ekonomist

Funkcija (DM):

Član upravnega odbora

Odgovoren/na sem za:

Izvajanje nadzora v okviru korporacijskega upravljanja skupine Impol in za sosprejemanje poslovnih odločitev, ki so vitalnega pomena za poslovanje skupine Impol.

Impol mi pomeni ...

Impol je zame dokaz, da se lahko s poštenim in trdim delom doseže preobrat v poslovanju in zagotovi dolgoročno stabilnost družbe.

V prihodnosti bo Impol:

Velika srednjeevropska korporacija s pomembnim tržnim deležem, ki pa bo ohranjala vse vrednote družbene odgovorne družbe in delovala v interesu vseh deležnikov.

Miro Slatinek

Datum rojstva:

03. 08. 1960

Izobrazba:

Univ. dipl. ekonomist

Funkcija (DM):

Direktor Impola PCP

Odgovoren/na sem za:

Poslovanje Impola PCP (zagotavljanje zadostne količine in optimalne strukture naročil, doseganje proizvodnih in prodajnih planov, doseganje rezultata poslovanja vsaj skladno s planom, zadovoljstvo zaposlenih ...).

Impol mi pomeni ...

Način življenja. Ker sem bil študent Impola, je bila moja prva zaposlitev leta 1984 v izvoznem oddelku. Nato sem preko dela v pripravni proizvodnje, prodaji in vodenju Impola PCP letos dopolnil 30 let delovne dobe v Impolu. Ponosen sem, da Impol predstavlja steber gospodarstva na bistrškem, v Podravju, pa tudi v celi Sloveniji in prepričan sem, da bo tako tudi v bodoče.

V prihodnosti bo Impol:

Še naprej rasel in postal še pomembnejši igralec na evropskem in svetovnem trgu aluminija, tako na področju stiskalništva kakor tudi na področju valjarništv. Da bi se ti cilji lahko uresničili, pa nas vse zaposlene čaka še veliko trdega dela.

Leopold Klančnik

Datum rojstva:

16. 09. 1956

Izobrazba:

Univ. dipl. inž. elektrotehnike

Funkcija (DM):

Vodja carinskih postopkov

Odgovoren/na sem za:

Zastopanje družbe pri carinskih organih v okviru carinske problematike; organizacijo izvajanja carinskih postopkov skladno s prejetimi carinskimi dovoljenji, odločbami in zakonodajo; koordinacijo potreb po surovini in zalogah; koordinacijo, razvoj in nadzor informacijskih sistemov s področja strateškega planiranja in carine; planiranje in vodenje zunanjih presoj s področja sistema vodenja kakovosti, sistema vodenja ravnanja z okoljem ter sistema poklicnega zdravja in varnosti.

Impol mi pomeni ...

Veliko, saj mi v prvi vrsti nudi delo za življenjsko eksistenco moje družine. Mi pa s svojimi izzivi, z rastjo in s potrebami po nenehnem izboljševanju omogoča osebnostni razvoj in zadovoljstvo.

V prihodnosti bo Impol:

Še naprej uspešno, tehnološko razvito, inovativno, mednarodno prepoznavno in priznano podjetje, ki bo s svojo vizijo in strategijo neodvisen srednje velik predelovalec aluminija in bo v vsakem trenutku izpolnjeval svoje osnovne vrednote.

Miro Škrlič

Datum rojstva:

18. 04. 1953

Izobrazba:

Dipl. ekon. in inž. strojništva

Funkcija (DM):

Direktor Impol Aluminum Corporation

Odgovoren/na sem za:

Tridest let skrbim za prodajo Impolovih izdelkov v ZDA in Južni Ameriki.

Zadnje desetletje sem aktivno vključen v nakupe aluminijevih trakov na Kitajskem.

V tem času je iz malega in svetu skoraj neznanega proizvajalca aluminijevih polizdelkov Impol postalo na vseh celinah prepoznavno ime.

Impol mi pomeni ...

Precej. Impolu in kupcem so bili v preteklih treh desetletjih v veliki meri podrejeni osebni in družinski plani.

V prihodnosti bo Impol:

Upam in želim si, da bo solidna in uspešna slovenska firma. To pa bo ostala samo, če bomo mi in naši nasledniki znali prisluhniti kupcem, vlagali v ljudi in opremo ter delali in prodajali zahtevne izdelke z visoko dodano vrednostjo. Izziv bo poiskati, izdelati in prodati izdelke, ki jih ne more in ne zna vsak.

Mojca Gričnik

Datum rojstva:

14. 03. 1978

Izobrazba:

Dipl. ekonomistka

Funkcija (DM):

Direktorica Impol Stanovanj

Odgovoren/na sem za:

Področje nepremičnin: upravljanje večstanovanjskih stavb, oddajanje stanovanj in apartmajev v najem.

Impol mi pomeni ...

Dobro delovno okolje, kjer delavec še vedno "nekaj velja". Prav to je eden izmed razlogov za obstoj in uspeh Impola.

V prihodnosti bo Impol:

Eno najuspešnejših slovenskih podjetij, ki se bo zavzemalo tako za razvoj in dobre rezultate podjetja, kot za zadovoljstvo zaposlenih, ki so ključ do uspeha.

Mojca Kolmanič

Datum rojstva:

12. 04. 1976

Izobrazba:

Dipl. ekonomistka

Funkcija (DM):

Vodja nabave

Odgovoren/na sem za:

Nadzor procesa nabave surovin v sistemu Impol in ostalih materialov in storitev, analizo ponudb, pogajanja, izbor dobaviteljev, pripravo strateških nabavnih pogodb, nadzor nad nabavnimi pogodbami, izvajanje in kontrolo izvajanja mesečnega plana nabav surovin v sistemu Impol z vidika količine in nabavne premije, reševanje konfliktnih situacij z dobavitelji in naročniki v okviru sistema Impol, pripravo analiz in poročil idr.

Impol mi pomeni ...

IMPOL:

Izziv pri vsakodnevnih nalogah in projektih. Možnost za osebni razvoj in napredovanje v poslovnem svetu. Priložnost za sodelovanje z različnimi podjetji in ljudmi.

Okno v svet aluminija. Ljudi, s katerimi delam in so na nek način moja druga družina.

V prihodnosti bo Impol:

Uspešno, inovativno, fleksibilno podjetje, prepoznavno po celem svetu. Podjetje, ki se spopada z izzivi na trgu, raste in se modernizira, podjetje z jasno začrtano strategijo. Hkrati pa tudi skrbi za zaposlene z dobrimi delovnimi pogoji, varnostjo in s poštenim odnosom.

Nina Potočnik

Datum rojstva:

13. 06. 1984

Izobrazba:

Univ. dipl. komunikologinja

Funkcija (DM):

Direktorica družbe Kadring

Odgovoren/na sem za:

Zagotavljanje razvoja in stabilnega poslovanja družbe Kadring, razvoj kompetenc zaposlenih, sodelovanje v projektih razvoja kadrov v skupini Impol, razvoj metod dela s kadri in upravljanje odnosov z javnostmi v skupini Impol.

Impol mi pomeni ...

Pestro delovno okolje, polno zanimivih ljudi, ki s svojo predanostjo, zavzetostjo in motiviranostjo do dela dosegajo odlične delovne rezultate. Lepo je delati v podjetju, ki razume zaposlene in ki je usmerjeno v prihodnost.

V prihodnosti bo Impol:

Nagrabil svoj proizvodni program, povečal delež izdelkov z višjo dodano vrednostjo in še izboljšal zavzetost in pripadnost zaposlenih, ki bodo skladno z rastjo podjetja imeli dovolj priložnosti za karierni razvoj in dokazovanje svojega znanja. Povečal bo poudarek na povezovanju in timskem delu in ohranil status dobrega delodajalca.

Ninko Tešić

Datum rojstva:

08. 11. 1958

Izobrazba:

Dipl. ekonomist

Funkcija (DM):

Generalni direktor Impol Sevala

Odgovoren/na sem za:

Strateško poslovanje družbe in druge aktivnosti družbe skladno z zakonom in sklepi nadzornega sveta, skrb za zakonitost poslovanja družbe, sem zakoniti zastopnik družbe, odgovoren za delo in odločitve v izvršilnem odboru itd.

Impol mi pomeni ...

Impol Seval in skupina Impol mi pomenita veliko več kot le zaposlitev in eksistenco. Tukaj sem se izkazal kot človek in kot strokovnjak, se veliko naučil in se veselim vsakega novega delovnega dne.

V prihodnosti bo Impol:

Srednje velik predelovalec aluminija, dobro pozicioniran na evropskem in svetovnem trgu, poznan po svojih kakovostnih izdelkih, storitvah in kompetentnih ter zadovoljnih zaposlenih.

Petra Pristavnik

Datum rojstva:

16. 12. 1971

Izobrazba:

Mag. ekonomije

Funkcija (DM):

Vodja prodaje stiskanih izdelkov v Impolu PCP

Odgovoren/na sem za:

Prodajo stiskanih izdelkov industrijskim kupcem.

Impol mi pomeni ...

V srednji šoli mi je Impol dodelil štipendijo. Od takrat sem na nek način povezana z Impolom. Impol ima zelo dobro ime pri industrijskih kupcih, za to pa sta potrebna trud in delo celotne ekipe. Zelo sem vesela in ponosna, da sem lahko del te ekipe.

V prihodnosti bo Impol:

Veliko je želja in načrtov. Odpirajo se nove priložnosti na profilarni, kjer osvajamo izdelke z višjo dodano vrednostjo. Projekt litih palic nam bo še razširil ponudbo izdelkov in okrepil naš položaj na segmentu palic za kovanje. Za uspeh pa so potrebni tudi kupci, ki nas s svojimi željami in kritikami delajo vedno boljše.

Peter Mlakar

Datum rojstva:

24. 07. 1977

Izobrazba:

Dipl. inž. strojništva

Funkcija (DM):

Vodja vzdrževanja in proizvodnje v Stampalu SB

Odgovoren/na sem za:

Že iz naziva funkcije lahko rečem, da sem v prvi vrsti odgovoren za tehnične resurse v proizvodnem procesu. Da kupci prejmejo zelene količine na določen rok, pa zahteva posebno odgovornost.

Impol mi pomeni ...

V prvi vrsti mi pomeni prostor, kjer lahko delam, udeležam svoje potencialne. Sama drža oziroma stabilnost Impola pa mi dajejo nekaj več sigurnosti v primerjavi z drugimi podjetji. A se zavedam, da je lahko že jutri drugače. Najbolj ranljivi smo ravno takrat, ko mislimo, da nas nič ne more presenetiti.

V prihodnosti bo Impol:

Ne znam napovedati prihodnosti Impola. Imam le željo, da ostane uspešno podjetje na robu Slovenske Bistrice. Upam, da nam bo uspelo, čeprav na poslovanje tudi močno vplivajo zunanji dejavniki in ni vse v naših rokah. Da zaključim malo bolj optimistično, s trudom in poštenim delom se nam ni treba bati prihodnosti.

Peter Cvahte

Datum rojstva:

20. 07. 1970

Izobrazba:

Dr. tehničnih znanosti

Funkcija (DM):

Direktor tehnološkega razvoja

Odgovoren/na sem za:

Tehnološki razvoj v skupini Impol. Koordinacije raziskovalnih nalog in aplikativnega razvoja ter projektov, ki jih izvajamo v razvoju z zunanjimi inštitucijami. Sodelovanje z univerzami in izvajanje diplom za področja, ki so zanimiva skupini. Pripravo razvojnih projektov in prijave na razpise. Sem predstavnik kupcev za avtomobilsko industrijo. Vodim razvoj in koordinacijo izdelave novih izdelkov (procesov) (LLT, PCP in R in R), nudim tehnično podporo komercialnim in pri reševanju reklamacij.

Impol mi pomeni ...

Zelo lepo je delati v poklicu, ki si ga izbral za študij, ko lahko znanje, ki si ga pridobil, še nadgradiš pri svojem delu in pri tem sodeluješ pri zgodbi o uspehu, ki jo piše Impol. Impol je postal več kot služba, je sredina sodelavcev, kamor se z veseljem vračam.

V prihodnosti bo Impol:

Postal najboljše podjetje na področju aluminijevih zlitin in naprednih tehnologij predelovanja v srednjeevropskem, južnoevropskem, jadransko-sredozemskem in balkanskem prostoru. Predstavljal bo podporo najrazličnejšim industrijam. S svojim premišljenim in uravnoteženim razvojem bo finančno uravnoteženo slovensko podjetje.

Sanja Bosiljčić

Datum rojstva:

02. 09. 1971

Izobrazba:

Dipl. ekonomistka

Funkcija (DM):

Izvršna direktorica za ekonomsko poslovanje Impol Sevala

Odgovoren/na sem za:

Poslovanje družbe skladno z zakonom. Izvajanje sklepov nadzornega sveta družbe skladno z zakonom in s statutom. Delovanje celotne družbe v okviru gospodarskih dejavnosti (prodaja in nakup, transakcije, finančne in računovodske zadeve, pravne zadeve in človeški viri).

Impol mi pomeni ...

Impol mi je dal priložnost za delo, da se lahko učim, se izboljšam in sem del ekipe. Hiter razvoj, uvajanje novih tehnologij in varno prihodnost. Sodelovalen in profesionalen odnos z upoštevanjem raznolikosti med nami.

V prihodnosti bo Impol:

V prihodnosti vidim Impol kot zelo uspešno podjetje, ki bo ohranilo svoj položaj na svetovnem trgu.

Vidim ga kot družbo z nenehnim vlaganjem v razvoj na vseh področjih poslovanja ter z usposobljenimi in zadovoljnimi zaposlenimi.

Sonja Kremavc

Datum rojstva:

29. 07. 1952

Izobrazba:

Univ. dipl. ekonomistka

Funkcija (DM):

Direktorica Rondala

Odgovoren/na sem za:

Za vodenje družbe Rondal.

Stanka Kamenik

Datum rojstva:

25. 03. 1967

Izobrazba:

Univ. dipl. inž. metalurgije

Funkcija (DM):

Vodja planiranja in logistike v Impolu PCP

Odgovoren/na sem za:

Uravnoteženo surovinsko oskrbo treh proizvodnih procesov (PP profili, PP cevarna in PP Alu mobil), razporejanje naročil med procesi, potrjevanje naročil skladno z želenimi roki in možnostmi izdelave. Moje delo je dinamično in v največji meri poteka kot koordinacija med nabavo, proizvodnjo in prodajo.

Impol mi pomeni ...

Velik del mojega življenja. Nanj gledam kot na pomemben člen tako v lokalni skupnosti kot v širšem okolju.

V prihodnosti bo Impol:

Glejmo pozitivno: šel po poti razvoja kot eno uspešnejših podjetij v svoji panogi tako v Evropi kot v svetu.

Tadej Lozinšek

Datum rojstva:

19. 12. 1975

Izobrazba:

Mag. znanosti

Funkcija (DM):

Vodja vzdrževanja Impola PCP

Odgovoren/na sem za:

To, da stroji v Impolu PCP čim več časa proizvajajo kakovostne izdelke, torej za vodenje, planiranje in kontroliranje izvajanja nalog vzdrževanja, planiranje preventivnega vzdrževanja, letnih ciljev in kazalnikov za proces vzdrževanja ... z namenom, da so stroji čim več časa pripravljeni za obratovanje.

Usklajujem in pripravljam plane izobraževanja znotraj svoje ekipe, izvajam določena izobraževanja v svoji ekipi, ocenjujem delovno uspešnost svojih zaposlenih, predlagam napredovanja. Pomembna naloga je tudi sodelovanje na naložbenih projektih.

Impol mi pomeni ...

Podjetje, ki mi omogoča socialno varnost moje družine. Podjetje, v katerem lahko opravljam delo, ki me veseli in za katerega mislim, da ga dobro opravljam. Podjetje, v katerem se s svojim delom lahko razvijam in pridobivam nova znanja in izkušnje.

V prihodnosti bo Impol:

Dobro podjetje s svetlo prihodnostjo, ki bo znalo izkoristiti priložnosti na trgu in potencialne svojih strojev in predvsem zaposlenih.

Tadej Pliberšek

Datum rojstva:

24. 04. 1968

Izobrazba:

Dipl. inž. strojništva

Funkcija (DM):

Vodja proizvodnje Rondala

Odgovoren/na sem za:

Organizacijo in vodenje proizvodnega procesa, realizacijo mesečnih planov, kakovost izdelkov, doseganje rokov izdelav, brezhibno delovanje strojev in naprav, izvedbo naložbenih projektov, izdelavo novih orodij, usposabljanje delavcev ...

Impol mi pomeni ...

Podjetje, v katerem delam na delovnem mestu, kjer sem našel izziv za prispevek k razvoju podjetja, večanju konkurenčnosti, izboljšanju kakovosti izkoristka, produktivnosti, delovnega okolja, varnosti in medsebojnih odnosov.

V prihodnosti bo Impol:

Vz gledno podjetje, stabilno na trgu, kar mu zagotavlja konstantno vlaganje v razvoj podjetja in zaposlene, ki jim je zagotovljeno dobro delovno okolje, možnost izobraževanja, varnost in s tem tudi osebna rast.

Tanja Ahaj

Datum rojstva:

30. 01. 1969

Izobrazba:

Univ. dipl. ekon. spec.

Funkcija (DM):

Notranja revizorka

Odgovoren/na sem za:

Notranjo revizijo skupine Impol.

Impol mi pomeni ...

Poleg tega, da sem v Impolu zaposlena, sem na Impol ponosna, saj je eno redkih velikih podjetij, ki je v Sloveniji od osamosvojitve uspelo, ne samo preživeti, ampak konstantno povečevati obseg poslovanja, kar je odraz stabilnosti in pravilne usmerjenosti Impola v prihodnost.

V prihodnosti bo Impol:

Impol bo v prihodnosti še naprej uspešno, fleksibilno, inovativno in razvojno usmerjeno podjetje, s proizvodnjo in prodajo širokega spektra aluminijevih polizdelkov, s katerimi bo na trgu dosegal čim višjo čisto prodajno premijo. Zaposleni v Impolu bomo še naprej vlagali napore za doseg zastavljenih ciljev in si le-te optimistično nastavljali tudi v bodoče.

Tanja Brkljačič

Datum rojstva:

12. 08. 1965

Izobrazba:

Mag. ekonomije

Funkcija (DM):

Direktorica Impola, d. o. o.

Odgovoren/na sem za:

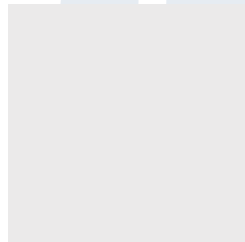
Nabavo surovin in naložbenih vlaganj, strateške prodajne pogodbe, obvladovanje tveganj gibanja borznih cen aluminija za celotno skupino Impol, koordiniranje mesečnega planiranja nabave, proizvodnje in prodaje ter zalog in odpreme za vsa podjetja, ki skupaj nastopamo na trgu pod blagovno znamko Impol.

Impol mi pomeni ...

V Impol sem prišla stara 25 let. Tukaj sem že četrto leto. Impol je rasel skupaj z mano in jaz z njim. Impol je del mene, del mojega življenja, zato mi zanj nikoli ni in mi nikdar ne bo vseeno.

V prihodnosti bo Impol:

Upam in želim, da bomo v Impolu sposobni razmišljati globalno, premostiti slovensko samovšečnost in vrtičkarstvo, ker nam bo potem uspelo zgraditi uspešno mednarodno korporacijo z letnim prometom milijarde evrov in dobičkom 50 milijonov evrov.

Teodor Korošec

Datum rojstva:

13. 03. 1960

Izobrazba:

Dipl. inž. metalurgije

Funkcija (DM):

Direktor Impol Servisa

Odgovoren/na sem za:

Celotno poslovanje Impol Servisa.

Impol mi pomeni ...

Varnost.

V prihodnosti bo Impol:

Dobičkonosno podjetje, poznano in priznано na mednarodnih trgih.

Tomaž Purg

Datum rojstva:

15. 04. 1972

Izobrazba:

Univ. dipl. inž. elektrotehnike

Funkcija (DM):

Vodja vzdrževanja v Impolu FT

Odgovoren/na sem za:

Delovanje strojev in naprav, izvajanje preventive, naložbe, projekte ter vodenje in skrb za dobre odnose zaupanih ljudi. Vse skupaj pa mora biti skladno z zakonodajo in s sprejetimi hišnimi pravili. Pomembno področje, ki ga je treba negovati, je tudi izobraževanje in usposabljanje sodelavcev.

Impol mi pomeni ...

Veliko. Gre za stabilno in varno podjetje, kjer lahko pri svojem delu vsakdo najde področja, v katerih je dober. Potem pa je samo vprašanje lastne motivacije, da to dalje razvija, se v njih pokaže in dokaže. Še največ pa mi pomeni to, da podjetje namenja veliko skrb za delavce, kar se kasneje tudi obrestuje.

V prihodnosti bo Impol:

Okrepil vlogo v svoji branži na evropskem in v svetovnem merilu.

Tomaž Smolar

Datum rojstva:

15. 08. 1965

Izobrazba:

Univ. dipl. inž. metalurgije, MBA

Funkcija (DM):

Direktor Impola FT

Odgovoren/na sem za:

Prodajo in proizvodnjo valjanih izdelkov in folij. Življenjski izziv.

V prihodnosti bo Impol:

Uspešno srednje veliko evropsko podjetje za servisiranje širokega trga aluminijevih izdelkov.

Urh Knuplež

Datum rojstva:

20. 04. 1975

Izobrazba:

Mag. strojništva

Funkcija (DM):

Direktor Stampala SB

Odgovoren/na sem za:

Poslovanje podjetja skladno s trenutno veljavno zakonodajo in s strani upravnega odbora sprejeta strategija za Stampal SB.

Impol mi pomeni ...

Glede na dejstvo, da sem s podjetjem Impol povezanih še iz študijskih let, ko sem prejemal štipendijo, ter da sem vso poklicno kariero preživel v skupini Impol, ima le-ta zame izreden pomen. Trdno sem prepričan, da bo tako ostalo tudi v prihodnje.

V prihodnosti bo Impol:

Postal pomemben regionalni povezovalac in proizvajalec aluminijevih polizdelkov, namenjenih predvsem industriji prevoznih sredstev, prehrabni industriji ter gradbeništvo.

Varužan Kevorkijan

Datum rojstva:

14. 02. 1957

Izobrazba:

Dr. znanosti

Funkcija (DM):

direktor Impola R in R

Odgovoren/na sem za:

Preizkušanje in certificiranje kakovosti izdelkov iz Impolovega proizvodnega programa ter vodenje družbe Impol R in R.

Impol mi pomeni ...

V skupini Impol sem od leta 1995. Gre za obdobje hitrega razvoja tovarne, podprtega z uvedbo novih tehnologij. Skozi projekte in aktivnosti, ki smo jih izvajali, smo začrtali pot nekaj novim proizvodnim tehnologijam ter izpeljati številne temeljne, aplikativne in industrijske raziskave. Impol bo za zmeraj ostal zapisan na moji poklicni poti kot eno ključnih razvojnih obdobj in ponosen sem, da sem tudi sam delček te zgodbe. Tukaj sem se tudi zelo veliko naučil. Za zaposlene in širše okolje je Impol zagotovo neprecenljiv.

V prihodnosti bo Impol:

Lahki materiali so ključnega pomena za nadaljnji razvoj sodobnega sveta. Med njimi so aluminijeve zlitine eden pionirjev tovrstnega industrijskega razvoja. Zato je nadomeščanje tradicionalnih materialov z aluminijevimi zlitinami zagotovo priložnost tudi za skupino Impol najmanj za nadaljnjih 190 let. Prihodnost skupine vidim v razvoju novih znanj, medsebojnem spoštovanju zaposlenih, timskem delu in internacionalizaciji.

Vukašin Dragojevič

Datum rojstva:

03. 03. 1956

Izobrazba:

Univ. dipl. inž. metalurgije

Funkcija (DM):

Tehnični direktor Impola PCP

Odgovoren/na sem za:

Tehnično tehnološke zadeve, servis kupcem in povezovanje med prodajo, tehnologijo in proizvodnjo.

Impol mi pomeni ...

Inštitucijo, kjer preživim večji del svojega življenja, se izobražujem in osebnostno rastem.

V prihodnosti bo Impol:

Družinsko podjetje, pomembno na evropskem in svetovnem trgu.

SKUPINA IMPOL

1.859
zaposlenih

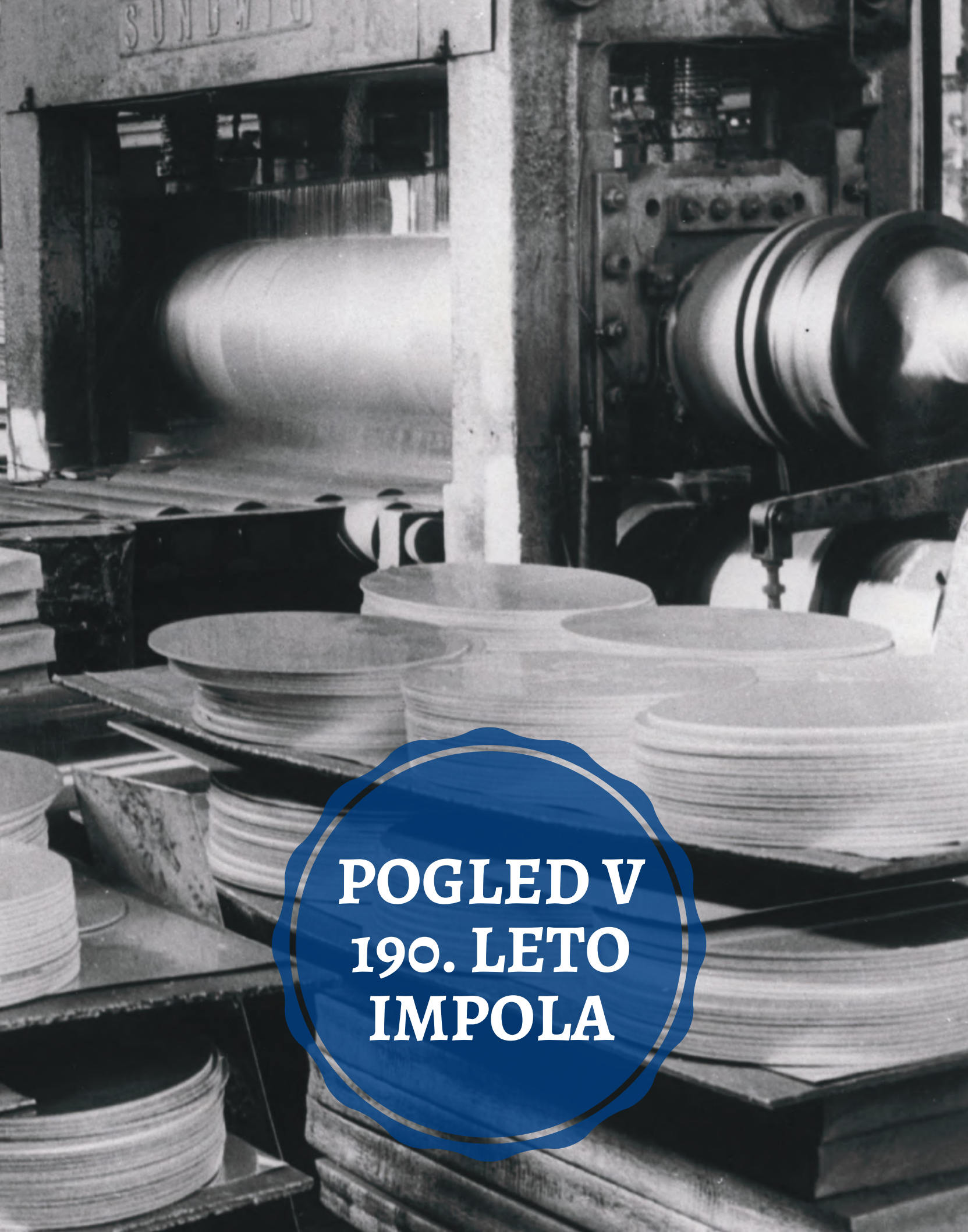
1.165
zaposlenih v Sloveniji

689
zaposlenih v Srbiji

3
zaposleni v ZDA

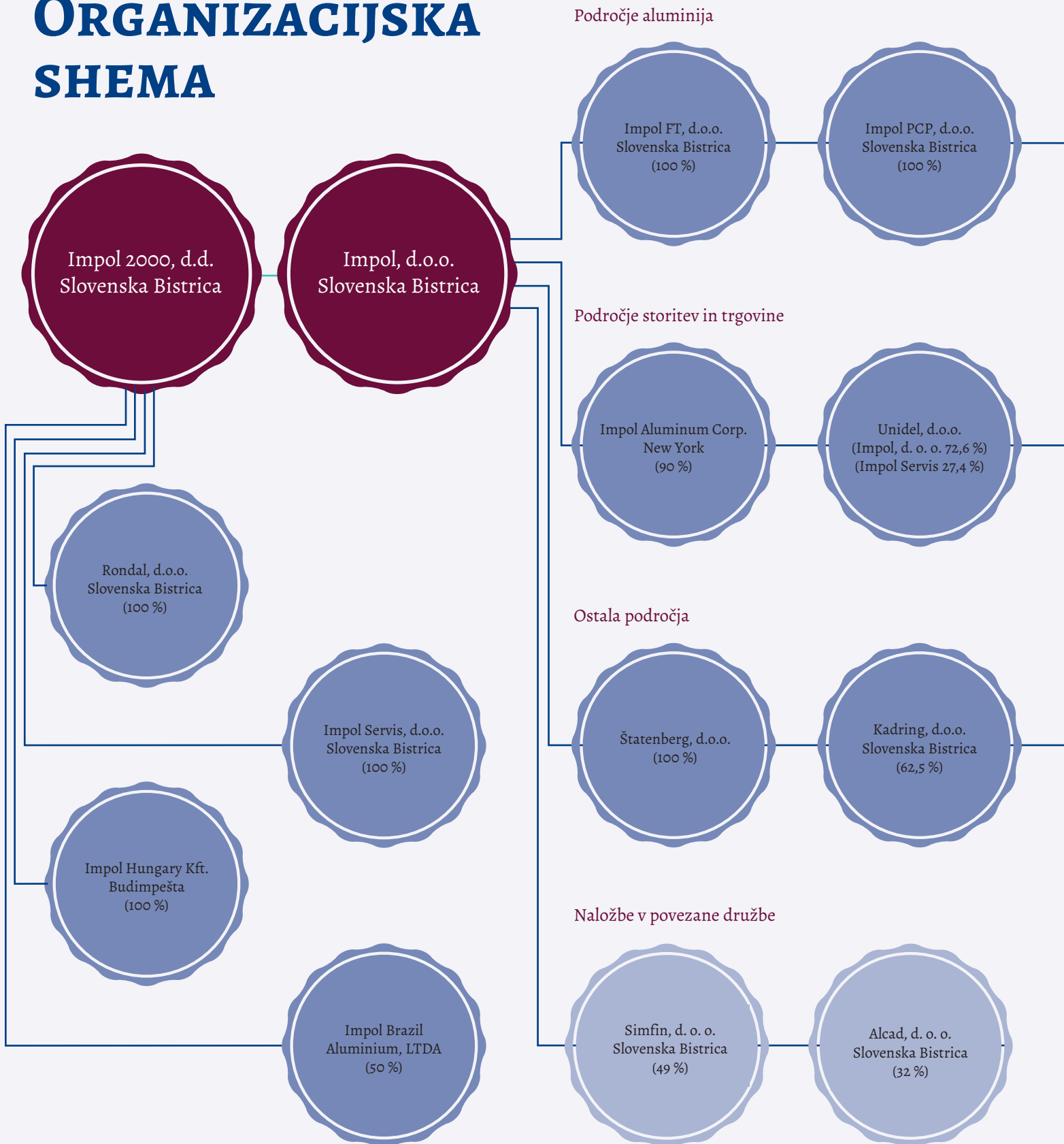
2
zaposlena na Madžarskem

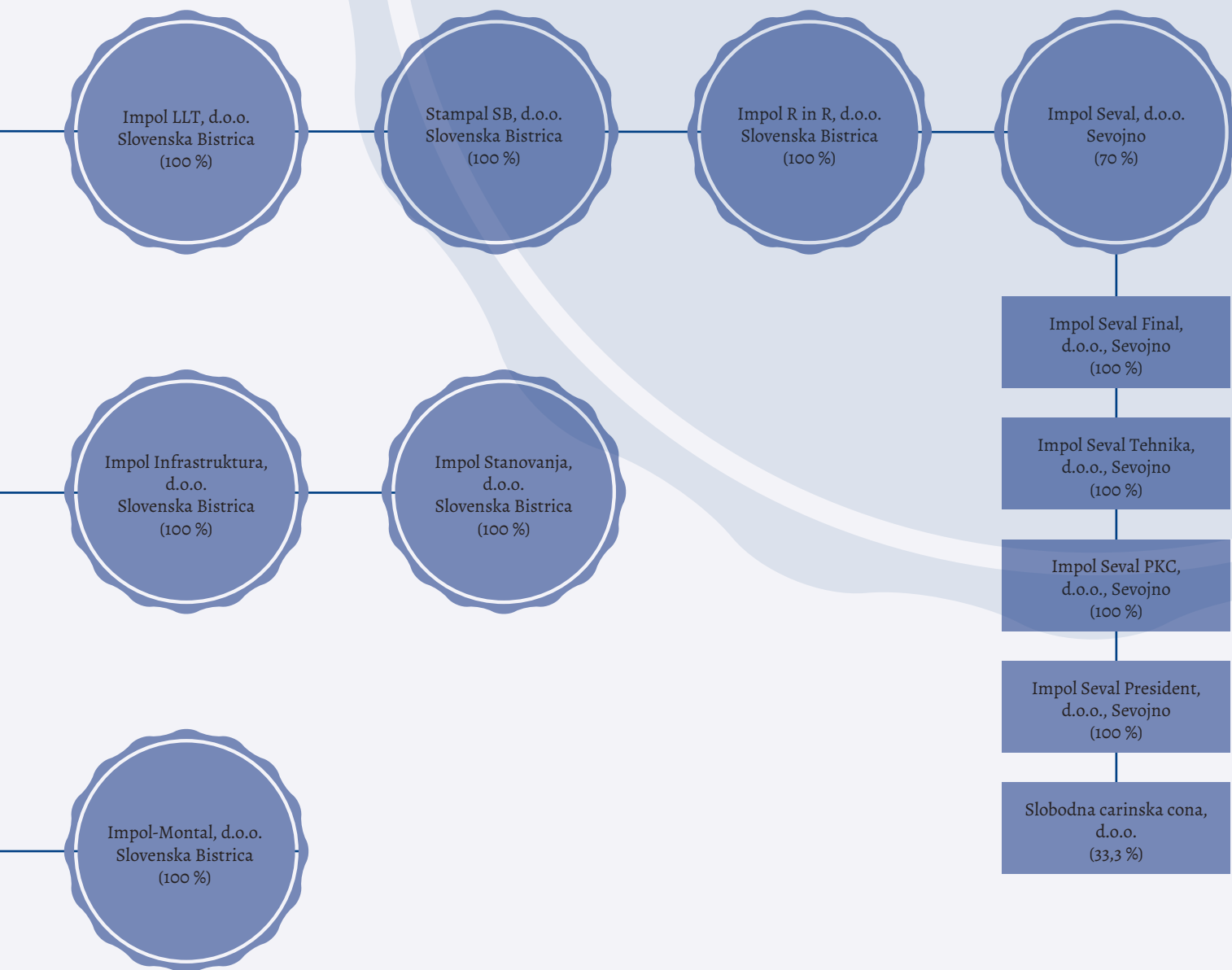

**POGLED V
190. LETO
IMPOLA**

ORGANIZACIJSKA SHEMA

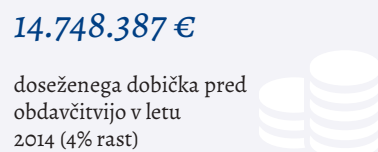
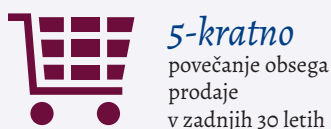
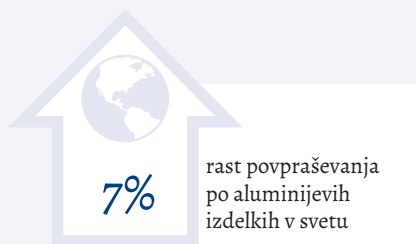

Organizacija

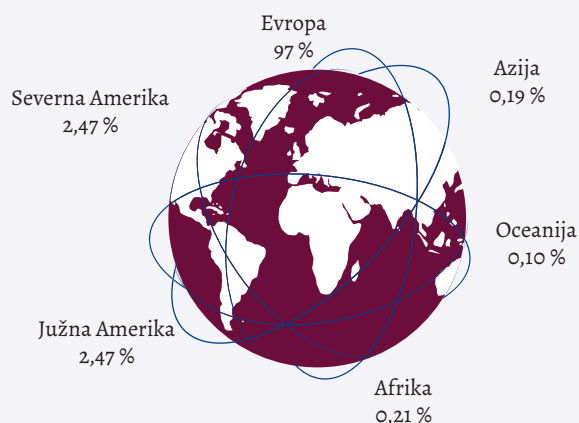
Skupina Impol deluje v okviru krovne družbe Impol 2000, d. d., ki ima neposredno odvisne družbe: Impol, d. o. o., Rondal, d. o. o., Impol Servis, d. o. o., in Impol Hungary Kft.

Impol, d. o. o., pa deluje s trinajstimi odvisnimi družbami, štirimi pododvisnimi družbami in z dvema pridruženima družbama.

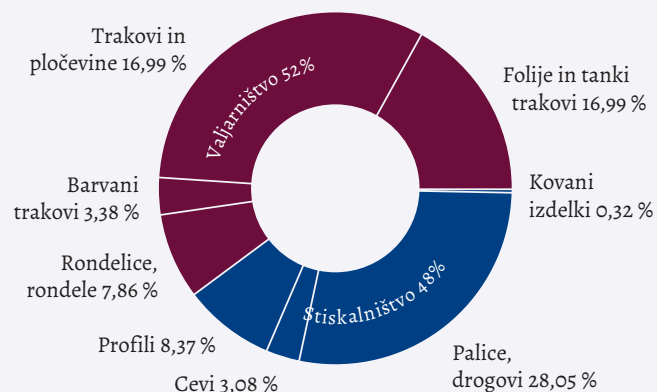
KAZALNIKI

Prodaja po kontinentih

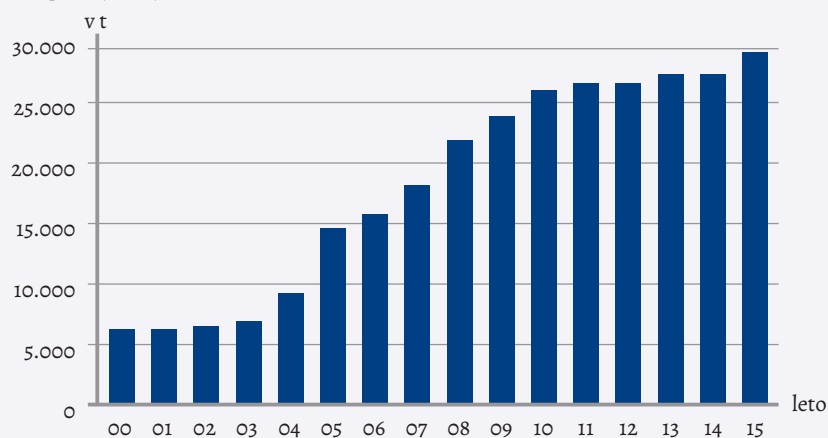
Prodajni program

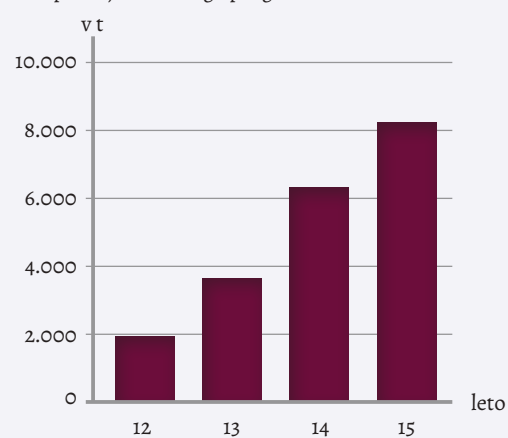
Valjarništvo

3,5-kratno povečanje tržnega deleža na evropskem trgu od 2002 do 2015.

Rast prodaje folij

Rast prodaje barvanega programa

Stiskalništvo

Številka ena v Evropi v tržnem deležu palic za kovanje, ki se uporabljajo za izdelavo komponent dinamično obremenjenih delov.

Številka ena v Evropi v tržnem deležu palic za izdelavo batov.

Med prvimi tremi v Evropi v tržnem deležu prodaje vlečenih palic.

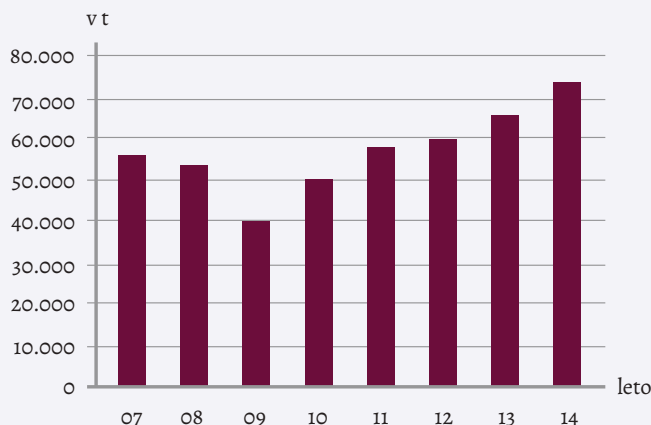
Nova proizvodna linija

Alumobil

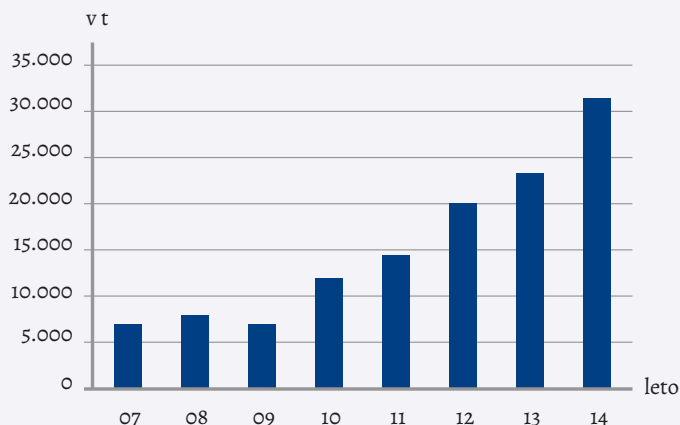
je v štirih letih od zagona (od 2011 do 2015) dosegla svoje nazivne kapacitete –

25.000 ton.

Rast obsega prodaje: stiskani izdelki

Rast obsega prodaje: palice za kovanje

Odkovki

71.064 €

je znašala dodana vrednost po zaposlenem v podjetju Stampal SB leta 2014.

Dodana vrednost po zaposlenem je v prvih sedmih mesecih leta 2015 porasla na

76.535 €.

+ 35 %

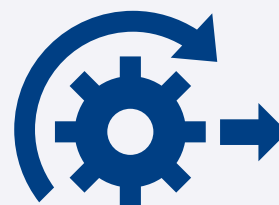
porast obsega prodaje odkovkov v zadnjih 5-ih letih.

Rondelice

nišni izdelki

Rondalov primat so rondelice, narejene iz specialnih zlitin. Z lastno livarno lahko odlije tudi manjše količine izdelkov in učinkovito zadovolji potrebe zahtevnih kupcev.

Novi razvojni cikel bo omogočil povečanje kapacitet in širitev asortimana izdelkov z višjo dodano vrednostjo.

Impol, d. o. o.: Upravljanje: Brkljačič Tanja, direktor; Gostenčnik Dejan, komercialist za terminsko trgovanje; Klančnik Leopold, vodja carinskih postopkov; Mesarič Milan, prof. predsednik sindikata KNSS; Stramšak Damijan, vodja terminskega trgovanja; **Strateška nabava in ter. trgovanje:** Ahaj Aleksander komercialist 2; Čerič Mojca, komercialist 1; Furman Alenka, komercialist 2; Kapun Tina, komercialist – administrator; Kolar Silva, organizator skladišča; Kolmanič Mojca, vodja nabave; Kunčič Lucija, komercialist – administrator; Mastinšek Brigita, komercialist – administrator; Motaln Anica, komercialist 1; Motaln Tomi, komercialist 2; Štukl Robert, komercialist 2; Turnšek Polonca, organizator nabave; Zemljak Majda, organizator nabave; **Impol FT, d. o. o.: PP RRT:** Ačko Ivan, rezalec; Ahej Matej, upravljevalce valjarne; Ahej Rado, metalurški delavec; Amon Bojan, metalurški delavec; Arbeiter Ivan, rezalec; Arbeiter Marko, končni kontrolor; Berdnik Brigita, izsekovalec; Brdnik Franc, metalurški delavec; Brdnik Matjaž, valjar; Črešnar Anton, metalurški delavec; Dedič Tomaž, metalurški delavec; Degiampietro Rok, metalurški delavec; Deteček Tomaz, upravljevalce peči; Dobnikar Miha, metalurški delavec; Dorkič Benjamin, metalurški delavec; Dušej Bojan, končni kontrolor; Frangež Leopold, rezalec; Gimboš Milan, metalurški delavec; Hajdinič Stanislav, metalurški delavec; Hren Roman, metalurški delavec; Jaušovec Dejan, metalurški delavec – voznik; Jelenko Božo, metalurški delavec; Jesih Slavko, metalurški delavec; Jesih Srečko, metalurški delavec; Juhart Branko, metalurški delavec; Jurič Rok, upravljevalce valjarne; Kamenik Aleš, metalurški delavec; Kapun Andreja, metalurški delavec; Kapun Hinko, valjar; Kaukler Franc, metalurški delavec; Kegl Alojz, vodja PP RRT; Kitek Tomaž, upravljevalce valjarne; Klajnšek Stanislav, metalurški delavec; Kolar Zlatko, delovodja; Kolenc Milan, metalurški delavec; Kores Branko, metalurški delavec; Korez Danijel, izsekovalec; Korošec Beno, ravnalec; Korošec Ivan, rezalec; Košir Alojz, izsekovalec; Kotnik Sebastjan, valjar; Kralj Tadej, rezalec; Kugl Matjaž, izsekovalec; Kunčič Silvo, terminer; Kurbus Robert, metalurški delavec; Lažeta Matic, metalurški delavec; Lešnik Jožica, metalurški delavec; Lipuš Danijel, rezalec; Macuh Albin, metalurški delavec; Matevžič Stojan, metalurški delavec; Mesarič Zlatko, rezalec; Mikolič Matjaž, valjar; Mohorko Robi, končni kontrolor; Motaln Ivan, izsekovalec; Novak Danilo, izsekovalec; Očko Simon, izsekovalec; Pavlič Angelca, izsekovalec; Perič Zoran, kontrolor analitik; Petrič Zlatka, izsekovalec; Petrovič Igor, ravnalec; Petrovič, Zlatko rezalec; Pliberšek Milan, metalurški delavec; Podlesnik Dušan, metalurški delavec; Podvršnik Sašo, izsekovalec; Polanc Gregor, delovodja; Polanc Milan, delovodja; Pristovnik Drago, metalurški delavec; Pušaver Rado, metalurški delavec – voznik; Pušnik Mirko, upravljevalce pakiranja; Radanovič Bojan, vodja pakiranja; Skerbiš Stefan, metalurški delavec – voznik; Skerbiš Vinko, metalurški delavec; Slatinjek Vida, metalurški delavec; Smogavec Boris, metalurški delavec; Sobotič Jernej, upravljevalce peči; Soršak Andrej, upravljevalce valjarne; Strmšek-Kangler Alen, metalurški delavec – voznik; Šega Jože, upravljevalce valjarne; Šoba Robert, metalurški delavec; Šparakl Stanislav, metalurški delavec; Spec Stanislav, metalurški delavec; Špes Herman, metalurški delavec; Špes Hinko, metalurški delavec; Špes Janko, metalurški delavec; Štefane Metod, koordinator procesa; Tičar Iztok, upravljevalce pakiranja; Timovšek Francišek, metalurški delavec; Timovšek Rudi, metalurški delavec; Trglec Aleš, valjar; Tropan Boštjan, ravnalec; Unterlehner Franc, metalurški delavec; Vagner Franc, upravljevalce peči; Veber Sonja, metalurški delavec; Vidmajer Denis, metalurški delavec – voznik; Vidmar Primož, metalurški delavec; Vrbeč Darko, metalurški delavec; Vrbeč Franc, izsekovalec; Vuk Peter, organizator proizvodnje; Založnik Kristijan, končni kontrolor; Zorko Matej, upravljevalce valjarne; Zorman Oto, valjar; Zaucer Gregor, upravljevalce valjarne; **PP FT:** Ačko Bojan, metalurški delavec; Ačko Davorin, rezalec; Ačko Vladimir, metalurški delavec – voznik; Amon Matjaž, upravljevalce valjarne; Amon Zvonko, organizator proizvodnje; Arh Matevž, rezalec; Arnuš Branko, organizator proizvodnje; Bedrač Janez, metalurški delavec; Berglez Leopold, končni kontrolor; Blažič Robert, upravljevalce zdvajalca; Bolko Janko, vodja PP FT; Bračun Ivan, rezalec; Brdnik Martin, rezalec; Capl Anica, vodja pakiranja; Čupkovič Matej, valjar; Dacinger Leon, upravljevalce peči; Dovnik Miran, upravljevalce valjarne; Durič Gregor, upravljevalce peči; Fermošek Stanko, upravljevalce valjarne; Fideršek Danijel, rezalec; Florjančič Marjan, metalurški delavec; Florjančič Matej, valjar; Fras Aleš, valjar; Frešer Edvard, metalurški delavec; Fridrih Matej, rezalec; Gajšt Boštjan, upravljevalce peči; Globovnik Jože, upravljevalce razdvajalca; Godec Zoran, upravljevalce valjarne; Gracej Dejan, rezalec; Gradič Bojan, rezalec; Hostej Danijel, upravljevalce valjarne; Jankovič Damjan, rezalec; Javernik Tilen, valjar; Jelenko Vinko; terminer-organizator; Jelič Sašo, valjar; Jereb Robert, upravljevalce valjarne; Jug Matej, upravljevalce zdvajalca; Juhart Aljaž, rezalec; Juhart Marko, upravljevalce razdvajalca; Juhart Rok, koordinator procesa; Juhart Tomaž, valjar; Jurič Igor, rezalec; Justinek Anton, upravljevalce valjarne; Justinek Janez, upravljevalce razdvajalca; Kac Vladimir, delovodja; Kaiser Boštjan, rezalec; Kangler Beno, delovodja; Kidrič Ignac, upravljevalce peči; Kolar Bojan, upravljevalce peči; Kolonjak Boris, upravljevalce valjarne; Koprivnik Robert, valjar; Kovač Anton, metalurški delavec; Krajnc Goran, končni kontrolor; Leskovar Žan, metalurški delavec; Lešnik Boris, upravljevalce valjarne; Lešnik Robert, metalurški delavec – voznik; Leva Peter, valjar; Lončarič Vladimir, upravljevalce valjarne; Lopan Uroš, metalurški delavec; Markovič Vojislav, metalurški delavec; Martinič Aleš, metalurški delavec; Motaln Ivan, metalurški delavec; Mušič Zmago, metalurški delavec – voznik; Obrul Matej, rezalec; Ozimič Gregor, upravljevalce zdvajalca; Papež Dušan, rezalec; Petrič Milena, metalurški delavec; Pirš Tadej, končni kontrolor; Pirš Uroš, upravljevalce razdvajalca; Pliberšek Uroš, rezalec; Podlesnik Marija, upravljevalce pakiranja; Polanc Drago, delovodja; Potočnik Boštjan, metalurški delavec; Premužič Milena, metalurški delavec; Prosenak Marijan, upravljevalce pakiranja; Prosenak Rok, metalurški delavec; Pučnik Jurij, valjar; Pušaver Jože, rezalec; Pušnik Sebastjan, metalurški delavec; Rak Božena, upravljevalce pakiranja; Rebernak Gregor, upravljevalce razdvajalca; Ritonja Igor, rezalec; Robar Filip, valjar; Rožič Srečko, upravljevalce; Sajko Robert, valjar; Samec Evgen, metalurški delavec; Skale Jožef, upravljevalce Robert, delovodja; Strašek Marjan, rezalec; Strehar Tomaž, upravljevalce valjarne; di, metalurški delavec; Španring Stanko, rezalec; Štern Božo, valjar; Štrel An-den, rezalec; Trdin Avgust, upravljevalce valjarne; Uršič Drago, metalurški de-upravljevalce razdvajalca; Vrentuš Andrej, metalurški delavec – voznik; tehnični direktor; Smolar Tomaz, direktor družbe; **Proces prodaje valjanih** Hohler Greta, komercialist 3; Hren Janez, odpremnik; Jurčič Renata, kom-nik; Pirš Jožef, odpremnik; Poš Nina, komercialist 1; Stern Mojca, ko-Vrbeč Branko - ml., odpremnik; Žerjav Gregor, vodja prodaje; **Procesni** Irena, procesni tehnolog 3; Bučar Boštjan, procesni tehnolog 3; Fridrih Boštjan, organizator skladišča; Kočever Leonida, procesni inženir; Kovašek Matjaž, procesni inženir; Mlakar Andreja, procesni inženir za olja in dišča; Skrbinek Robert, procesni inženir programa; Vešnik Ivan, procesni tehnolog 1; **Proces planiranja in logistike za valjane izdelke:** Brglez Mar-logistike; **Proces vzdrževanja:** Čoh Miran, tehnolog vzdrževanja 3; Damiš Franjo, vzdrževalec 1; Dovnik Stanislav, vzdrževalec 1; Flis Tomaž, vzdrževa-lec 1; Jereb Marjan, vzdrževalec specialist; Jurčič Mladen, vzdrževalec 1; Jus-ur vzdrževanja; Leskovar Andrej, tehnolog vzdrževanja 1; Leskovar Jožef, brusivzdrževalec 1; Motaln Aleš, tehnolog brušenja valjev; Motaln Janez, vodja PC brusivalec 1; Podpečan Rok, brusilec; Potočnik Damjan, brusilec; Purg Tomaž, vodja vzdrževa-tehnolog vzdrževanja 1; Rek Maksimiljan, vzdrževalec specialist; Repnik Marjan, vzdrževalec 1; vzdrževalec 1; Strmšnik Janej, tehnolog vzdrževanja 1; Stupan Zlatko, vzdrževalec specialist; Štefane Drago, brusilec; Šturm Sebastijan, vzdrževalec 1; Tarkuš Marjan, tehnolog vzdrževanja 1; Trdin Vinko, vzdrževalec specialist; Vešnik Sergej, tehnolog vzdrževanja 2; Vnuk Tomaž, tehnolog vzdrževanja 3; Vtič Marjan, vzdrževalec specialist; **Impol PCP, d. o. o.: PP Alumiobil:** Ačko Tadej, upravljevalce stiskalnice; Akstentijević Gregor, upravljevalce kombinirane linije; Auer Tadej, stiskalec; Brdnik Mitja, stiskalec; Budja Miran, metalurg 1; Capl Aleš, Metalurg 2; Črešnar Jožef, upravljevalce kombinirane linije; Fajfar Matej, upravljevalce kombinirane linije; Fajs Dejan, stiskalec; Kotnik Mihael, upravljevalce pakiranja; Murko Stanislav, metalurg 1; Pem Mihael, metalurg 1; Plajh Nejc, metalurg 1; Planinšek Dušan, metalurg 1; Podlesnik Simon, metalurg 1; Podlesnik Uroš, stiskalec; Predan Uroš, upravljevalce stiskalnice; Pregl Boštjan, upravljevalce kombinirane linije; Ribič Matej, metalurg 1; Rihtar Tilen, metalurg 2; Robnik Dejan, metalurg 2; Sagadin Rajko, metalurg 1; Smogavec Vlado, metalurški delavec; Sobotič Davorin, metalurg 2; Sternad Matjaž, vodja PC Alumiobil, Šparakl Dejan, upravljevalce stiskalnice; Štefane Matej, metalurški delavec; Šurbek Vid, metalurški delavec – voznik; Ternik Matjaž, upravljevalce stiskalnice; Tramšek Ziga, metalurg 2; Urlep Boris, metalurški delavec – voznik; Uršič Primož, metalurg 1; **Vodstvo družbe Impol PCP:** Dragojevič Vukašin, tehnični direktor; Slatinek Miro, direktor družbe; **Proizvodni proces prodaje:** Ajd Albin, metalurg 1; Babič Jože, stiskalec; Babulčič Evd, vodja PC 20-MN izstiskovalna linija; Berdnik Robert, metalurg 2; Bevč Marko, metalurg 2; Bevč Stanislav, metalurg 1; Blažič Matjaž, upravljevalce stiskalnice; Bohak Janez, upravljevalce stiskalnice; Bohak Polonija, metalurški delavec; Brdnik Denis, metalurg 1; Breznik Igor, upravljevalce stiskalnice; Brezovšek Zvonko, metalurški delavec; Brumec Aleš, vodja PP profili; Čelofiga Rene, metalurg 1; Čretnik Mihael, tehnolog za orodja; Deteček Simon, kontrolor analitik; Dovnik Tomaž, upravljevalce stiskalnice; Dovnik Zvonka, končni kontrolor; Durič Romi, metalurg 2; Erker Andrej, orodjar 1; Figek David, metalurški delavec; Frešer Ivan, metalurški delavec; Frešer Ivan, metalurg 1; Fridrih Miha, orodjar 2; Fridrih Milko, metalurški delavec; Fridrih Zmago, metalurg 2; Gjinaj Samson, metalurški delavec – voznik; Gjinaj Zef, metalurški delavec; Globovnik Franc, metalurg 2; Gošnjak Dejan, metalurški delavec – voznik; Gradič Miran, metalurg 1; Grahel Franc, metalurški delavec – voznik; Gregor Tomaž, orodjar 1; Gričnik Anton, metalurg 1; Gričnik Matej, stiskalec; Hojnik Dejan, metalurg 1; Horvat Anže, stiskalec; Horvat Matej, metalurški delavec – voznik; Horvat Vikica, metalurg 1; Hostej Branko, metalurg 2; Hrastnik Igor, metalurg 2; Hrastnik Jožefa, metalurški delavec; Hrovat Primož, metalurg 1; Janša Zvonko, vodja PC Pakiranje in skladiščenje; Janžič Anton, metalurški delavec; Janžič Simon, stiskalec; Javernik Majda, metalurški delavec; Jerot Simona, metalurški delavec; Jesenek Aleš, orodjar 2; Jevšinek Radko, orodjar 1; Juhart Kristian, metalurški delavec; Kaiser Aleksander, metalurg 1; Kamenik Miroslav, končni kontrolor; Kamenšek Sandi, stiskalec; Klokočovnik Roman, upravljevalce stiskalnice; Knez Mladen, metalurg 2; Koren Sandro, metalurg 1; Kos Nataša, metalurg 2; Koščak Andreja, metalurški delavec; Košič Srečko, metalurg 1; Košir David, metalurški delavec – voznik; Košir Dejan, terminer; Kovačič Gregor, metalurški delavec – voznik; Kresnik Robi, korektor orodja specialist; Kropf Damjan, metalurški delavec; Krošel Blaž, tehnolog konstrukter; Kusič Marko, orodjar 1; Lah Katja, metalurg 2; Lepej Aleš, stiskalec; Lepej Branko, upravljevalce stiskalnice; Leskovar Tomaž, metalurški delavec – voznik; Lešnik Martin, stiskalec; Lončarič Boris, metalurg 1; Lopan Urban, metalurg 1; Lorber Alojz, metalurg 1; Marčič Boštjan, stiskalec; Marguč Sonja, metalurški delavec; Marguč Tanja, terminer; Mencinger Jože, stiskalec; Merc Zoran, metalurg 1; Mok Robert, metalurg 1; Motaln Hinko, metalurg 1; Motaln Irena, metalurški delavec; Motaln Marija, končni kontrolor; Motaln Matjaž, stiskalec; Motaln Zeljko, upravljevalce pakiranja; Murko Vilko, metalurg 2; Navernik Matej, orodjar 1; Očko Gregor, metalurški delavec – voznik; Ozimič Marija, metalurški delavec; Ozimič Rok, orodjar 2; Pahič Robert, metalurg 2; Petrovič Stojan, upravljevalce stiskalnice; Pirš Boris, metalurg 2; Pišotek Igor, metalurg 1; Planinšek Jožica, metalurški delavec; Pliberšek Andrej, metalurški delavec; Pliberšek Boštjan, metalurški delavec; Pokržnik Helena, metalurški delavec; Polanc Aleš, upravljevalce stiskalnice; Potočnik Jožef, metalurg 2; Potočnik Rafko, metalurg 2; Povh Boštjan, metalurški delavec – voznik; Predikaka Mitja, vodja PC 12,5-MN izstiskovalna linija; Pulko Alen, metalurški delavec – voznik; Pulko Bojan, metalurg 1; Pulko Tilen, metalurški delavec; Pušaver Hinko, vodja PC 28-MN izstiskovalna linija; Pušaver Zlatka, metalurški delavec; Rafolt Ivan, metalurg 2; Ribič Anton, stiskalec; Rošker Anton, metalurški delavec; Rožič Marko, metalurški delavec; Senegačnik Davorin, korektor orodja specialist; Skerbiš Peter, metalurg 1; Smogavec Matjaž, metalurg 1; Šega Aleks, upravljevalce pakiranja; Šega Edvard, metalurški delavec; Šela Aleksander, stiskalec; Širec Anica, upravljevalce pakiranja; Škorjanec Srečko, metalurški delavec – voznik; Škrinjnar Maksimiljan, metalurški delavec; Tešanovič Ljubinko, metalurg 2; Tič Franc, metalurški delavec; Tomažič Boštjan, procesni inženir za orodja; Tomažič Branko, metalurg 1; Tomažič Matjaž, orodjar 2; Topolčnik Bojan, metalurg 1; Tramšek Andrej, orodjar 1; Tramšek Drago, orodjar 1; Trobant Drago, korektor orodja specialist; Trpin Marko, metalurg 1; Unterlehner Jože, procesni tehnolog za orodja; Urlep Anton, metalurg 1; Urlep Milan, upravljevalce stiskalnice; Veilguni Primož, metalurg 1; Vidmar Marija, upravljevalce stiskalnice; Vivod Silva, metalurški delavec; Vrbeč Mateja, metalurški delavec; Zafošnik Viktor, upravljevalce stiskalnice; Zupanec Boštjan, metalurg 2; Zupanič Anton, korektor orodja specialist; **Proces prodaje stiskanih izdelkov:** Brdnik Gregor, odpremnik; Erker-Topolčnik Bernarda, komercialist – administrator; Ferlež Anton, voznik; Gorenak Majda, komercialist-administrator; Gorenšek Rudi, organizator prodaje; Gosak Irma, skladiščnik gotovih izdelkov; Jug Marko, odpremnik; Kapun Gorazd, odpremnik; Kebert Nataša, komercialist 1; Klinc Janko, voznik; Knez Vid, voznik; Kolar Marko, odpremnik; Lampret Anita, organizator prodaje; Leva Boštjan, odpremnik; Leva Sašo, odpremnik; Leva Stanislav, voznik; Lončarič Milan, odpremnik; Motaln Mitja, vodja skladišča; Obrul Dejan, voznik; Papotnik Leonida, skladiščnik gotovih izdelkov; Papotnik Robi, voznik; Potočnik Darjan, voznik; Pristavnik Peter, vodja prodaje; Pušnik Amadeja, komercialist 2; Raner Aljaž, komercialist 1; Repolusk Luka, voznik; Skrbinek Andrej, odpremnik; Smogavec Mirko, skladiščnik gotovih izdelkov; Trdin Zdenka, organizator prodaje; Tržan Kristijan, odpremnik; Unterlehner Suzana, komercialist 1; Zemljak Marko, komercialist 2; Žunec Marko, komercialist 1; **Procesni inženiring za stiskane izdelke:** Goričan Tomislav, procesni tehnolog 2; Hajšek Vladka, procesni tehnolog 3; Kropec David, procesni tehnolog 2; Kučič Robert, procesni inženir programa; Kverh Ida, procesni inženir programa; Laznik Žiga, procesni tehnolog 1; Lužarič Ludvik, procesni tehnolog 2; Pogorevc Danijel, tehnolog za finalizacijo; Ravnak Metka, procesni inženir; Rošer Ervin, procesni inženir; Stegne Jure, procesni tehnolog 1; Sternad Anton, procesni tehnolog 3; Širec Zdravko, procesni tehnolog 3; Vrentuš Žilko, procesni tehnolog 2; **Proces planiranja in logistike stiskanih izdelkov:** Globovnik Ervin, planer; Kamenik Stanka, vodja planiranja in logistike; Korošec Anton, organizator skladišča; Krošel Peter, planer; Mernik Zlatko, skladiščnik 2; Pšeničnik Majdena, planer; Rebernak Uroš,

Impol Servis, d. o. o.: Hohnc Silva, tajnica fakturistka; Goričan Matej, blagovni manipulant; Juhart Marjan, organizator prodaje na terenu; Kidrič Zvonko, trgovski poslovodja; Korošec Teodor, direktor; Lorber Ervin, komercialist 3; Unterlehner Ivan, organizator odpreme; **Stampal, d. o. o.:** Bogue Bojan, kovač; Brdnik Majda, kontrolor gotovih izdelkov; Bučar Stanislav, obratovodja; Capl Irena, preoblikovalec kovin; Furjan Zan, preoblikovalec kovin; Jelen Vojko, preoblikovalec kovin; Jesenek Mirko, vzdrževalec strojev; Jošt Barbara, višji administrator; Jurič Dušan, vzdrževalec utopov; Kamenšek Davor, preoblikovalec kovin; Klinc Anton, kovač; Knupež Urh, direktor; Koropec Zvonko, vodja tehnologije; Koštomaj Sebastjan, kovač; Kotnik Roman, orodjar – specialist; Krhlanko Jože, kovač; Lah Peter, medfazni kontrolor; Leskovar Dušan, preoblikovalec kovin; Leskovar Franc, kovač; Leskovar Silvo, kovač; Lorber Gorazd, preoblikovalec kovin; Majal Marjan, kovač; Marenc Gregor, kovač; Mihelač Milena, preoblikovalec kovin; Mithans Bojana, preoblikovalec kovin; Mlakar Peter, vodja proizvodnje in vzdrževanja; Motaln Boris, kemijski tehnik; Obrovnik Silvo, kovač; Obrovnik Zlatko, preoblikovalec kovin; Podjavoršek Franc, komercialist za prodajo in nabavo; Pongrac Darinko, metalurški delavec; Predan Martin, vzdrževalec elektro naprav; Račić Matevž, tehnolog; Reje Moja, poslovni sekretar; Romih Igor, preoblikovalec kovin; Sajko Matjaž, preoblikovalec kovin; Suhoveršnik Jožica, višji kontrolor; Vantur Dominik, kovač; Veranič Breda, preoblikovalec kovin; Vindiš Rene, preoblikovalec kovin; Vrbeč Ivan, preoblikovalec kovin; **Impol Stanovanja, d. o. o.:** Gričnik Mojca, direktor; Lunežnik David, referent za stanovanjske zadeve; **Unidel, d. o. o.:** Baum Irena, organizator poslovanja; Baum Marta, direktor; Črešnar Sonja, vrtnar; Gosak Dušan, skladiščnik-odpremljenik; Gril Bojan, pomožni delavec; Horvat Uroš, komercialist-zastopnik 2; Jereb Barbara, komercialni zastopnik 1; Jereb Ida, šiviljica; Juhart Anton, dostavljavec blaga; Juhart Marko, pomožni delavec; Justinek Zdenka, disponent za PTT; Kirbiš Silva, šiviljica; Klasinc Natalija, komercialist-nabavnik 1; Klinc Karmen, komercialni zastopnik 1; Kremlj Marijan, vodja odpreme; Lenšek Božidar, telefonist; Lešnik Cvetko, pomožni delavec; Lončarič Anton, izsekovalec usnja; Lorber Nežika, pralec; Luževič Matej, komercialist na terenu; Paj Miroslava, likale; Plečko Klavdija, komercialni zastopnik 1; Pliberšek Jože, pomožni šiviljec; Pliberšek Metka, vodja pralnice; Pliberšek Stjepica, pomožni šiviljec; Pregl Kristina, komercialni zastopnik 1; Premužič Jože, disponent za PTT; Rihtar Biserka, šiviljica; Satler Peter, telefonist; Smogavec Marjana, šiviljica; Sinkovec Mojca, šivilja-krojačica; Šparakl Lijana, trgovski poslovodja; Šparakl Milan, pomožni delavec; Tolar Miran, arhivar; Tramšek Dragica, šivilja-krojačica; Turner Marjana, šivilja-krojačica; Zorko Stanislava, šiviljica; **Impol Seval:**

Uprava: Tešič Ninko, generalni direktor; Bulatović Budimir, izvršni direktor za tehničke poslove; Bosiljčić Sanja, izvršni direktor za ekonomske poslove; **Financijsko-računovodstveni poslovi:** Pjevič Đorđe, direktor finansijskih i računovodstvenih poslov; **Ljudski resursi i pravni poslovi:** Savič Gordana, direktor za ljudske resurse i pravne poslove; **Unutrašnji nadzor:** Tošašević Dragica, lice za unutrašnji nadzor poslovanja; **Poslovi planiranja proizvodnje:** Milanović Nenad, planer proizvodnje I; Radović Borko, planer proizvodnje II; **Sekretarsko-administrativni i uslužni poslovi:** Otašević Snežana, poslovni sekretar; Pavlovič Nataša, poslovni sekretar; Perišić Slobodan, vozač; Vesnić Violeta, administrativni tehničar pisarnice; Todorović Radomir, pomoćni radnik; Bojović Dragica, radnik na opštim poslovima; Zarić Ljubinka, radnik na opštim poslovima; Živković Mileša, radnik na opštim poslovima; **Sektor tehnologije, razvoja i investicije:** Dodok Radomir, direktor sektora tehnologije, razvoja i investicija; Filipović Dušica, šef odjeljenja tehnologije; Marić Mladenka, glavni tehnolog livenja i toplog valjanja; Medenica Duško, tehnolog livenja i toplog valjanja I; Sokić Mirjana, tehnolog livenja i toplog valjanja II; Vasiljić Mladen, glavni tehnolog hladnog valjanja; Ostojić Dragana, tehnolog hladnog valjanja I; Savič Slobodan, tehnolog hladnog valjanja I; Erić Slađana, tehnolog hladnog valjanja II; Obradović Jasmina, tehnolog hladnog valjanja II; Međedović Ljiljana, tehnolog za standardizaciju; Čurčić Dragan, tehnolog hemijske tehnologije I; Milović Branislava, šef odjeljenja tehnološkog razvoja; Milović Milivoje, inženjer investicionog razvoja; **Proizvodna jedinica Livnica:** Đenadija Zoran, direktor PJ livnica; Milović Andrija, šef proizvodnje PJ livnica; Smiljanić Darko, operativni tehnolog PJ livnica; Milović Dragoš, poslovoda proizvodnje PJ livnica; Nedović Radosav, poslovoda proizvodnje PJ livnica; Stanojčić Miladin, poslovoda proizvodnje PJ livnica; Stevanović Miloje, poslovoda proizvodnje PJ livnica; Ristić Nikola, metalurški radnik I; Bajić Dragoš, metalurški radnik II; Marjanović Budimir, metalurški radnik II; Milinković Blagoje, metalurški radnik II; Mladenović Dragan, metalurški radnik II; Stanić Borivoje, metalurški radnik II; Zarić Ivan, metalurški radnik II; Stojanović Aleksandar, metalurški radnik I; Rajčević Ivan, metalurški radnik II; Dumanjić Goran, topioničar I; Milutinović Nedeljko, topioničar I; Panić Milomir, topioničar I; Petković Novak, topioničar I; Ranković Miroslav, topioničar I; Čolić Zoran, topioničar I; Smiljanić Željko, topioničar I; Pavlović Zoran, topioničar I; Aćimović Dragan, topioničar II; Drobnyaković Pavle, topioničar II; Jokić Slobodan, topioničar ; Jovanović Dragan, topioničar II; Mijailović Milan, topioničar II; Nenadić Dragan, topioničar II; Poznanović Dobrovoje, topioničar II; Savić Ljubinko, topioničar II; Stanojčić Pavle, topioničar II; Terzić Radoš, topioničar II; Vasiljević Zoran, topioničar II; Aleksić Slobodan, topioničar II; Veselinović Bojan, topioničar II; Dimitrijević Vladimir, topioničar II; Lazić Vukašin, topioničar II; Smiljanić Nenad, topioničar II; Simić Strahinja, topioničar II; Brkić Branko, livac I; Gogić Perica, livac I; Jeremić Mile, livac I; Kukulj Ranko, livac I; Ostojić Boško, livac I; Rajčević Vladan, livac I; Debojvić Branko, livac I; Lazović Đorđe, livac I; Jokić Igor, livac II; Kulašević Novica, livac II; Lazarević Tihomir, livac II; Mirković Vladan, livac II; Supurović Željko, livac II; Bošnjaković Miodrag, livac II; Stanišić Žarko, livac II; Starčević Zvonimir, livac II; Vranić Pavle, livac II; Đoković Jovica, livac ; Vasiljević Marko, livac II; Nenadić Nikola, livac II; Tešić Ilija, livac II; Rogić Marko, livac II; Kulašević

Dejan, livac II; Matović Igor, livac II; Ljubojević Mihailo, livac III; Tomanović Predrag, livac III; Lazović Veljko, livac III; Radojičić Darko, livac III; Murdević Slobodan, termerin PJ livnica; rukovalac I-4/5 I; Rizović Nenad, rukovalac I-4/5 I; Antonijević Marko, rukovalac I-4/5 rukovalac I-4/5 II; Trebješanin Zoran, rukovalac I-4/5 II; Varničić Dragan, rukova-Martinović Radomir, vozač kрана u PJ livnica; Paunović Jakov, vozač kрана u PJ livnica; Jevtić Milan, vozač viljuškara u PJ livnica; Starčević Nastas, vozač vi-Miljko, vozač viljuškara u PJ livnica; Čatić Milan, vozač viljuškara u PJ livni-zač viljuškara u PJ livnica; Janković Darko, vozač viljuškara u PJ livnica; škara u PJ livnica; Andrić Vladimir, šef održavanja PJ livnica; Petrović To-vanja PJ livnica I; Aleksić Milovan, tehnolog održavanja PJ livnica II; mašinskog održavanja PJ livnica; Jevtić Dragan, radnik mašinskog održa-Nikitović Dragan, radnik mašinskog održavanja PJ livnica; Radojičić Go-kog održavanja PJ livnica; Marić Vladimir, radnik mašinskog održavanja ko, radnik elektro održavanja PJ livnica; Vukotić Dragan, radnik elektro Tanović Radomir, radnik elektro održavanja PJ livnica; Čolić Stojimir, Dušan, direktor PJ valjaonica; Matić Ivan, šef proizvodnje i hladne valjao-log PJ valjaonica II; Bratulić Vladan, operativni tehnolog PJ valjaonica; tivni tehnolog PJ valjaonica; Ristić Zoran, termerin PJ valjaonica I; Đajić Bo-ce; Dimitrijević Milenko, poslovoda hladne i tople valjaonice; Lučić Zoran, valjaonice; Bjelić Radosav, rukovalac peći za žarenje; Bučić-Mitrović Ljiljana, Predrag, rukovalac peći za žarenje; Milosavljević Dragomir, rukovalac peći za žare-nje; Stankić Zoran, rukovalac peći za žarenje; Vučković Dragoslav, rukovalac peći za žare-Glavonjić Milosav, rukovalac uljne i emulzione stanice; Ljubičić Radosav, rukovalac uljne i emu-uljne i emulzione stanice; Dedović Rade, rukovalac HVS PJ valjaonica I; Marjanović Mile, rukovalac HVS PJ valjaonica I; Milojević Milisav, rukovalac HVS PJ valjaonica I; Mirković Milovan, rukovalac HVS PJ valja-onica I; Stanojčić Željko, rukovalac HVS PJ valjaonica I; Tarabić Mićan, rukovalac HVS PJ valjaonica I; Babić Budimir, rukovalac HVS PJ valjaonica II; Janković Toma, rukovalac HVS PJ valjaonica II; Ječmenica Ra-domir, rukovalac HVS PJ valjaonica II; Ljubojević Vidokio, rukovalac HVS PJ valjaonica II; Selaković Zoran, rukovalac HVS PJ valjaonica II; Milović Oliver, rukovalac HVS PJ valjaonica II; Cvetić Marko, rukovalac HVS PJ valjaonica II; Glušević Dragan, rukovalac HVS PJ valjaonica II; Pantelić Milovan, rukovalac HVS PJ valjaonica III; Jović Nenad, rukovalac u proizvodnji I; Kuzeljević Radojica, rukovalac u proizvodnji I; Mandić Dragoslav, rukovalac u proizvodnji I; Milosavljević Miodrag, rukovalac u proizvodnji I; Milovanović Vidan, rukovalac u proizvodnji I; Nedić Milanko, rukovalac u proizvodnji I; Perišić Vidan, rukovalac u proizvodnji I; Rodaljević Luka, rukovalac u proizvodnji I; Tofolović Svetlan, rukovalac u proizvodnji I; Vidić Radomir, rukovalac u proizvodnji I; Popović Momo, rukovalac u proizvodnji II; Janković Željko, rukovalac u proizvodnji II; Janković Tihomir, rukovalac u proizvodnji II; Kovačević Radoš, rukovalac u proizvodnji II; Milić Milutin, rukovalac u pro-izvodnji II; Popović Momo, rukovalac u proizvodnji II; Ristović Milomir, rukovalac u proizvodnji II; Simović Vladan, rukovalac u proizvodnji II; Stanić Vladan, rukovalac u proizvodnji II; Tanović Borko, rukovalac u proizvodnji II; Čosić Velimir, rukovalac u proizvodnji II; Vukotić Slobodan, rukovalac u proizvodnji II; Stanić Dimitrije, rukovalac u proizvodnji II; Milovanović Goran, rukovalac u proizvodnji II; Janković Dejan, rukovalac u proizvodnji III; Bacetić Radomir, rukovalac u proizvodnji III; Damjanović Predrag, rukovalac u proizvodnji III; Drinčić Milija, rukovalac u proizvodnji III; Ivanović Dragoljub, rukovalac u proizvodnji III; Krejović Milan, rukovalac u proizvodnji III; Luković Milovan, rukovalac u proizvodnji III; Novaković Vitomir, rukovalac u proizvodnji III; Stanić Nataša, rukovalac u proizvodnji III; Obradović Slavoljub, ruko-valac u proizvodnji III; Pantelić Vladimir, rukovalac u proizvodnji III; Savić Milan, rukovalac u proizvodnji III; Todorović Mladen, rukovalac u proizvodnji III; Milinković Dejan, rukovalac u proizvodnji III; Jeremić Miloje, vozač kрана PJ valjaonica; Jeremić Mirjana, vozač kрана PJ valjaonica; Nikitović Mira, vozač kрана PJ valjaonica; Pavlović Radiša, vozač kрана PJ valjaonica; Tasić Žarko, vozač kрана PJ valjaonica; Vasić Vladan, vozač kрана PJ valjaonica; Vitorović Zoran, vozač kрана PJ valjaonica; Zorić Zoran, vozač kрана PJ valjaonica; Lazović Predrag, vozač kрана PJ valjaonica; Milojević Ivan, vozač kрана PJ valjaonica; Lazović Nenad, vozač kрана PJ valjaonica; Bojović Nikola, vozač, kрана PJ valjaonica; Vitorović Slobodan, vozač kрана PJ valjaonica; Kostić Vladimir, vozač kрана PJ valjaonica; Jeremić Branka, vozač viljuškara PJ valjaonica; Ljesečić Vladan, vozač viljuškara PJ valjaonica; Perić Milutin, vozač viljuškara PJ valjaonica; Zlatić Goran, vozač viljuškara PJ valjaonica; Zlatić Radojevo, vozač viljuškara PJ valjaonica; Đoković Dragan, vozač vilju-škara PJ valjaonica; Čolić Radovan, vozač viljuškara PJ valjaonica; Rogić Miloš, vozač viljuškara PJ valjaonica; Mandić Milijan, vozač viljuškara PJ valjaonica; Rodaljević Zlatan, vozač viljuškara PJ valjaonica; Panić Dejan, vozač viljuškara PJ valjaonica; Stojić Marija, vozač viljuškara PJ valjaonica; Antonijević Vidan, poslovoda na pakovanju gotovih proizvoda; Terzić Milijana, poslovoda na pakovanju gotovih proizvoda; Tejić Milan, tehnolog na pakovanju gotovih proizvoda; Burlić Vida, vagar na pakovanju gotovih proizvoda; Čolić Dušan, vagar na pakovanju gotovih proizvoda; Lazović Petar, vagar na pakovanju gotovih proizvoda; Mitrić Ivan, radnik na ambalaži i popravci stolarije; Vićović Đorđe, radnik na pakovanju gotovih proizvoda; Antonijević Branko, radnik na pakovanju gotovih proizvoda; Ilić Zora, radnik na pakovanju gotovih proizvoda; Jelišavčić Milena, radnik na pakovanju gotovih proizvoda; Jovičić Slavko, radnik na pakovanju gotovih proizvoda; Miličić Vida, radnik na pakovanju gotovih proizvoda; Milovanović Radojko, radnik na pakovanju gotovih proizvoda; Radović Radmila, radnik na pakovanju gotovih proizvoda; Ristović Milijan, radnik na pakovanju gotovih proizvoda; Starčević Kovička, radnik na pakovanju gotovih proizvoda; Starčević Vladan, radnik na pakova-nju gotovih proizvoda; Vasović Miloje, radnik na pakovanju gotovih proizvoda; Vukotić Slavica, radnik na pakovanju gotovih proizvoda; Čolić Milun, radnik na pakovanju gotovih proizvoda; Čolić Vladan, radnik na pakovanju gotovih proizvoda; Jovanović Radoš, radnik na pakovanju gotovih proizvoda; Starčević Radomir, radnik na pakovanju gotovih proizvoda; Stanić Verica, radnik na pakovanju gotovih proizvoda; Antonijević Milovan, radnik na pakovanju gotovih proizvoda; Jokić Snežana, radnik na pakovanju gotovih proizvoda; Radović Velibor, radnik na pakovanju gotovih proizvoda; Jovičić Nenad, radnik na pakovanju gotovih proizvoda; Selaković Vladimir, radnik na pakovanju gotovih proizvoda; Ječmenica Nenad, radnik na pakovanju gotovih proizvoda; Šunjevarić Dragica, radnik na pakovanju gotovih proizvoda; Stojković Željko, vođa tople valjaonice; Mandić Dragan, rukovalac TVS PJ valjaonica I; Mandić Goran, rukovalac TVS PJ valjaonica I; Milinković Miroslav, rukovalac TVS PJ valja-onica I; Vićović Stojan, rukovalac TVS PJ valjaonica I; Zečević Ljubinko, rukovalac TVS PJ valjaonica I; Gavrilović Đorđe, rukovalac TVS PJ valjaonica II; Mitrović Vladan, rukovalac TVS PJ valjaonica II; Petrović Dejan, rukovalac TVS PJ valjaonica II; Vukosavljević Dragan, rukovalac TVS PJ valjaonica II; Vasiljević Đorđe, rukovalac TVS PJ valjaonica III; Glišić Miodrag, rukovalac TVS PJ valjaonica III; Slović Miloš, rukovalac TVS PJ valjaonica III; Čubraković Predrag, rukovalac TVS PJ valjaonica III; Planić Mitar, rukovalac TVS PJ valjaonica III; Kašerić Milan, rukovalac TVS PJ valjaonica III; Civiarić Aleksandar, rukovalac peći za zagre-vanje blokova; Daničić Miodrag, rukovalac peći za zagrevanje blokova; Maksimović Radomir, rukovalac peći za zagrevanje blokova; Maksimović Vladimir, rukovalac peći za zagrevanje blokova; Vranić Mileta, ru-kovalac peći za zagrevanje blokova; Čeliković Bojan, rukovalac peći za zagrevanje blokova; Civiarić Vladimir, rukovalac peći za zagrevanje blokova; Perišić Vidoje, rukovalac peći za zagrevanje blokova; Tomić To-mislav, rukovalac peći za zagrevanje blokova; Mutavdžić Milenko, šef održavanja PJ valjaonica; Grujičić Dragan, tehnolog EO PJ valjaonica I; Šaponjić Dušan, tehnolog EO PJ valjaonica I; Lazić Dragan, tehnolog EO PJ valjaonica II; Sekulić Olga, tehnolog EO PJ valjaonica III; Čirković Gordana, tehnolog EO PJ valjaonica III; Kostić Ljubiša, tehnolog MO PJ valjaonica I; Živanović Stojanka, tehnolog MO PJ valjaonica I; Šišović Miloš, tehnolog MO PJ valjaonica I; Gajić Milutin, tehnolog MO PJ valjaonica II; Pavlović Dušan, tehnolog MO PJ valjaonica II; Sindić Ilija, tehnolog MO PJ valjaonica II; Matić Desa, tehnolog za brušenje i održava-

Med zaposlenimi v Sloveniji je največ kvalificiranih delavcev (35,3 %), sledijo zaposleni s srednješolsko izobrazbo (32,4 %), zaposlenih z drugimi stopnjami izobrazbe je bistveno manj.

nje alata PJ valjaonica II; Aćimović Slavica, tehnolog za brušenje i održavanje alata PJ valjaonica II; Tančević Ivan, tehnolog ulja i maziva i sistema podmazivanja; Đurđević Miloš, poslovođa elektro održavanja PJ valjaonica; Bošković Slobodan, radnik EO PJ valjaonica; Damjanović Boban, radnik EO PJ valjaonica; Lučić Vladan, radnik EO PJ valjaonica; Spasojević Zoran, radnik EO PJ valjaonica; Vasiljević Željko, radnik EO PJ valjaonica; Pešić Marko, radnik EO PJ valjaonica; Karaklić Marko, radnik EO PJ valjaonica; Radičević Bogdan, radnik EO PJ valjaonica; Savić Ivan, radnik EO PJ valjaonica; Tripković Darko, radnik EO PJ valjaonica; Lazarević Vladan, radnik EO PJ valjaonica; Marinković Predrag, radnik EO PJ valjaonica; Radojičić Marko, radnik EO PJ valjaonica; Čirjanjić Slavko, radnik EO PJ valjaonica; Čolić Stefan, radnik EO PJ valjaonica; Filipović Ivan, radnik EO PJ valjaonica; Đajić Radenko, poslovođa mašinskog održavanja PJ valjaonica; Brkić Milojko, radnik MO PJ valjaonica; Erić Dragan, radnik MO PJ valjaonica; Marković Nenad, radnik MO PJ valjaonica; Melentijević Miloje, radnik MO PJ valjaonica; Mutavdžić Milorad, radnik MO PJ valjaonica; Panović Slavoljub, radnik MO PJ valjaonica; Radojičić Slavko, radnik MO PJ valjaonica; Savičić Milija, radnik MO PJ valjaonica; Čirjanjić Dragiša, radnik MO PJ valjaonica; Miličić Stevo, radnik MO PJ valjaonica; Starčević Dragan, radnik MO PJ valjaonica; Brković Nikola, radnik MO PJ valjaonica; Panić Ivan, radnik MO PJ valjaonica; Radojičić Borko, radnik MO PJ valjaonica; Bondžulić Dragan, radnik MO PJ valjaonica; Đurić Ivan, radnik MO PJ valjaonica; Burlić Nikola, radnik na podmazivanju I; Milić Željko, radnik na podmazivanju I; Stevanović Dejan, radnik na podmazivanju II; Vermežović Nebojša, radnik na podmazivanju II; Knežević Miljko, brusač PJ valjaonica; Šuljagić Damjan, brusač PJ valjaonica; Čitić Mijodrag, brusač PJ valjaonica; Dimitrijević Milanko, brusač PJ valjaonica; Babić Miljko, alatničar PJ valjaonica; Gačić Mališa, alatničar PJ valjaonica; Đoković Slobodan, alatničar PJ valjaonica; **Proizvodna jedinica Linija za bojenje:** Jevtić Ljubomir, direktor PJ linija za bojenje; Čitić Aleksandar, šef linije za bojenje; Jovičević Milena, tehnolog linije za bojenje I; Milanović Gordana, tehnolog linije za bojenje II; Banović Dragan, tehnolog linije za bojenje II; Vidaković Jovana, tehnolog linije za bojenje II; Terzić Dragana, poslovođa linije za bojenje; Dimitrijević Marina, poslovođa linije za bojenje; Gavrilović Milovan, rukovalac odtalnice i namotalice linije za bojenje I; Vermežović Dragan, rukovalac odtalnice i namotalice linije za bojenje I; Andrić Nemanja, rukovalac odtalnice i namotalice linije za bojenje I; Vasiljević Prvoslav, rukovalac odtalnice i namotalice linije za bojenje II; Šunjevarić Vaso, rukovalac odtalnice i namotalice linije za bojenje II; Janković Miroslav, rukovalac odtalnice i namotalice linije za bojenje II; Arsenijević Željko, rukovalac odtalnice i namotalice linije za bojenje II; Smiljančić Milan, rukovalac u komori za bojenje I; Čosović Željko, rukovalac u komori za bojenje I; Rajevac Bojan, rukovalac u komori za bojenje I; Arsović Nemanja, rukovalac u komori za bojenje II; Tomić Milomir, rukovalac u komori za bojenje II; Matić Mitar, radnik na destilaciji otpadnih rastvora; **Sektor kvaliteta:** Jovanović Dragan, direktor sektora kvaliteta; Marković Dušica, tehnički saradnik sektora kvaliteta; Daničić Vesna, šef službe za sistem kvaliteta; Todorović Snežana, tehničar za sistem kvaliteta i mernu opremu; Luburić Saša, šef službe za kontrolu kvaliteta; Stevanović Milomir, inženjer za kontrolu kvaliteta; Arsenijević Dragan, kontrolor i analitičar meh. ispitivanja I; Arsović Dragoljub, kontrolor i analitičar meh. ispitivanja I; Mičević Biljana, kontrolor i analitičar meh. ispitivanja I; Maslač Nedeljko, kontrolor i analitičar meh. ispitivanja II; Ranković Marko, kontrolor i analitičar meh. ispitivanja II; Tomanović Bojan, kontrolor i analitičar meh. ispitivanja II; Mičić Vlade, kontrolor sirovina i odlivaka; Đokić Milan, kontrolor sirovina i odlivaka; Perišić Gordana, referent kontrole kvaliteta; Vukojević Slobodan, radnik na pripremi uzoraka; Đokić Vladan, radnik na pripremi uzoraka; Dimitrijević Dragana, šef službe hem. laboratorije i sistema zaštite životne sredine; Topalović Milenko, tehnolog hemijske lab. i sistema zaštite živ. Sredine; Erić Dragica, radnik na kvantometru; Tomašević Ljiljana, radnik na kvantometru; Trnavčević Milica, radnik na kvantometru; Milinković Velimir, radnik na kvantometru; Ječmenica Perka, tehničar hemijske laboratorije; Karaklić Miloš, tehničar hemijske laboratorije; **Sektor marketinga:** Korićanac Ljiljana, direktor sektora marketinga; Negovanović Mirjana, saradnik za carinsko poslovanje; Rangelov Ilija, skladištar generisanog otpada; Dogandžić Zorka, administrator sektora marketinga; Joksimović Miroslav, šef direktne prodaje; Obradović Radojka, komercijalista direktne prodaje I; Milosavljević Milojka, komercijalista direktne prodaje I; Ristićević Ana, komercijalista direktne prodaje I; Obućina Vera, komercijalista direktne prodaje II; Timotijević Biljana, komercijalista direktne prodaje II; Arsenijević Biljana, komercijalista direktne prodaje II; Jović Branka, komercijalista direktne prodaje II; Arsović Danijela, komercijalista direktne prodaje II; Davidović Zorica, šef prodaje preko Impol, d. o. o.; Milutinović Radosav, komercijalista – prevodilac; Stojanović Slavica, komercijalista prodaje preko Impol, d. o. o.; I; Šuljagić Radojka, komercijalista prodaje preko Impol, d. o. o.; Vranić Marijana, komercijalista, prodaje preko Impol, d. o. o.; I; Dragović Marija, komercijalista prodaje preko Impol, d. o. o.; II; Bošković Jelena, komercijalista prodaje preko Impol, d. o. o.; II; Gardić Nadežda, komercijalista otpreme; Mandić Milana, komercijalista otpreme; Drndarević Ivana, komercijalista otpreme; Gavrilović Dragan, referent otpreme, dopreme i osiguranja; Radivojević Tijana, referent otpreme, dopreme i osiguranja; Radovanović Slavka, referent otpreme, dopreme i osiguranja; Kovačević Novica, vagar; Planić Goran, vagar; Cicvarić Dragan, vagar; Marković Petrija, daktilograf; Petrović Ljiljana, daktilograf; Panić Stanoje, organizator skladištenja i otpreme robe; Jovanović Nadežda, referent u MGP; Panović Vladan, skladištar u magacinu gotovih proizvoda; Milutinović Marko, skladištar u magacinu gotovih proizvoda; Ristivojević Duško, skladištar u magacinu gotovih proizvoda; Antonijević Stevan, skladištar u magacinu gotovih proizvoda; Antonijević Nikola, skladištar u magacinu gotovih proizvoda; Obradović Joviša, pomoćni radnik u MGP; Tešić Snežana, šef direktne prodaje merjalista direktne prodaje bojenog asortimana I; Lazić Bojan, komercijalista direktne prodaje bojenog asortimana II; Babić Ivan, komercijalista direktne prodaje bojenog asortimana Ječmenica-Tošanić Danijela, komercijalista nabavke I; Lojanica Ivana, komercijalista nabavke II; Aleksandrić Mitar, komercijalista nabavke II; Đenadić Ale II; Milović Bosiljka, organizator poslova u centralnom magacinu; Cvetić Vasirom magacinu; Novaković Nenad, skladištar u centralnom magacinu; Stevanović Milovan, skladištar u centralnom magacinu; Đukić Miroslav, skladištar u centralnom magacinu; skladištar za eksterni prijem u magacinu sirovina; Spasojević Darko, sklada za izdavanje materijala i interni prijem u magacinu sirovina; Janković rovin; Janković Mitrašin, skladištar za izdavanje materijala i interni prijala i interni prijem u magacinu sirovina; Petrović Velibor, skladištar za Dragan, skladištar za izdavanje materijala i interni prijem u magacinu siu magacinu sirovina; Lješnjak Marko, skladištar za izdavanje materijala davanje materijala i interni prijem u magacinu sirovina; Đoković Ozren, u magacinu sirovina; Obradović Zorica, tehničar u sektoru marketinga; Vladan, inženjer građevinarstva; Sekulić Biljana, administrator sektora in-tehnolog energetike I; Pjević Aleksandar, tehnolog energetike I; Božić Zoran, ko, rukovalac gasne stanice i vodosnabdevanja; Ivanović Ljubinko, rukovalac dosnabdevanja; Đurović Radovan, rukovalac gasne stanice i vodosnabdevanja; Te-kotlarnice i kompresorske stanice; Marković Velimir, rukovalac kotlarnice i kompre-Vidosav, rukovalac kotlarnice i kompresorske stanice; Petrović Božidar, rukovalac ts. alu-i drugih energetskih postrojenja; Starčević Nenad, rukovalac ts. aluminijuma i drugih energet-ganja; Kostić Marko, rukovalac ts. aluminijuma i drugih energetskih postrojenja; Kovčić Goran, inženjer infosistema; Radojičić Nikola, inženjer infosistema; Vasiljević Dragan, komandir vatrogasne jedinice; Antonijević Slobodan, vođa smene u vatrogasnoj jedinici; Božović Dragomir, vođa smene u vatrogasnoj jedinici; Penezić Spaso-je, vođa smene u vatrogasnoj jedinici; Jevdović Dragan, vatrogasac I; Marić Radovan, vatrogasac I; Marjanović Milan, vatrogasac I; Marjanović Radoš, vatrogasac I; Milojević Dragan, vatrogasac I; Topalović Milija, vatrogasac I; Krstović Bojan, vatrogasac I; Drndarević Danilo, vatrogasac I; Bacetić Predrag, vatrogasac II; Janković Dragan, vatrogasac II; Marinković Petar, vatrogasac II; Pavlović Danilo, vatrogasac II; Vjetrovici Mirko, vatrogasac II; Tešić Dragan, vatrogasac II; Radovanović Milan, vatrogasac II; Stankić Duško, poslovođa grupe za održavanje čistoće i uredenosti fabričkog kruga i održavanja infrastrukturnih objekata društva; Simić Gojko, radnik u grupi za održavanje I; Ristić Milosav, radnik u grupi za održavanje I; Jočić Milenko, radnik u grupi za održavanje II; Spalović Zoran, radnik u grupi za održavanje II; Tucović Gvozden, radnik u grupi za održavanje II; Starčević Milan, radnik u grupi za održavanje II; **Tehnika, d. o. o.:** Đoković Milan, direktor; Filipović Snežana, magacioner; Điković Gordana, magacioner; Marinković Slavka, magacioner; Aleksijević Aleksije, prodavač maloprodaje; Selaković Ruža, higijeničar; Vuković Svetlana, higijeničar; Marić Slobodan, projekt menadžer; Toskić Spasoje, projektant; Kovačević Aleksandar, projektant; Jadžić Zdravko, tehnolog pripreme; Pavlović Zorica, tehničar u pripremi; Radičević Branko, poslovođa mašinske radionice; Pantelić Branimir, bravar u mašinskoj radionici I; Vučić Dejan, bravar u mašinskoj radi-onici I; Lazić Zoran, bravar u mašinskoj radionici II; Marjanović Slavoljub, bravar u mašinskoj radionici II; Andrić Nikola, bravar u mašinskoj radionici II; Čolić Dušan, bravar u mašinskoj radionici II; Milošević Nemanja, bravar u mašinskoj radionici II; Antonijević Ivan, bravar u mašinskoj radionici II; Baković Zoran, univerzalni varilac u radionici; Sretenović Predrag, univerzalni varilac u radionici; Stanojević Ivan, univerzalni varilac u radionici; Milović Milivoje, univerzalni varilac u radionici; Popović Zvezdan, radnik mašinske obrade; Milovanović Branko, metalostrugar; Panić Marko, metalostrugar; Stankić Nemanja, metalostrugar; Kovačević Goran, radnik na borverku; Milivojević Desimir, brusač; Pantelić Vuk, rukovač hidraulične ispitne stanice; Janković Zoran, rukovač hidraulične ispitne stanice; Didanović Željko, projekt menadžer; Saveljić Aleksandar, poslovođa opšteg održavanja; Ljieskić Zoran, automehaničar; Mandić Milanko, automehaničar; Čeliković Rade, autoelektričar; Panić Milinko, bravar za servisiranje vozila; Živković Rajko, autodizalica i vozač teretnog i putničkog vozila; Vjetrovici Dobrolo, električar opštih uređaja I; Đerić Zoran, električar opštih uređaja I; Čosović Miloš, električar opštih uređaja I; Milošević Milorad, električar opštih uređaja II; Stevanović Radomir, električar opštih uređaja II; Čobanjac Vladimir, električar opštih uređaja II; Andrić Vlado, bravar za opšte uređaje I; Totić Zoran, bravar za opšte uređaje II; Vučković Miodrag, bravar za opšte uređaje II; Rakić Marko, bravar za opšte uređaje II; Akseptijević Milan, pletač sajli; Đokić Slobodan, građevinski radnik I; Leković Darko, građevinski radnik II; Vjetrovici Vuk, građevinski radnik II; Mičević Miroslav, pomoćni radnik u opštem održavanju; Damjanović Predrag, električar I; Leković Leka, električar I; Mladenović Borisav, projekt menadžer; Pjević Milojka, tehničar pripreme proizvodnje; Vasović Slobodan, tehničar pripreme proizvodnje; Marinković Vladan, poslovođa PJ proizvodnja i održavanje; Bogičević Glišo, radnik na metalopreradačkim poslovima i održavanju I; Obrenović Milovan, radnik na metalopreradačkim poslovima i održavanju I; Radović Dragiša, radnik na metalopreradačkim poslovima i održavanju I; Jovanović Goran, radnik na metalopreradačkim poslovima i održavanju II; Tamburić Radomir, radnik na metalopreradačkim poslovima i održavanju II; Tešić Dragan, poslovođa ambalaže; Antonijević Mileta, radnik na ambalaži I; Selaković Mladen, radnik na ambalaži I; Bogosavljević Miroslav, radnik na ambalaži II; Bogosavljević Radojko, radnik na ambalaži II; Cicvarić Milovan, radnik na ambalaži II; Ivanović Aleksandar, radnik na ambalaži II; Janković Slavko, radnik na ambalaži II; Kremić Mladimir, radnik na ambalaži II; Lazarević Dragoš, radnik na ambalaži II; Mijailović Dragoljub, radnik na ambalaži II; Podgorica Željko, radnik na ambalaži II; Vujović Milovan, radnik na ambalaži II; Knežević Branko, radnik na ambalaži II; Draškić Velibor, pomoćni radnik u proizvodnji i ložač; Jokić Milenko, pomoćni radnik u proizvodnji i ložač; Pavlović Miroslav, pomoćni radnik u proizvodnji i ložač; Stanojević Miloš, pomoćni radnik u proizvodnji i ložač; Veljović Radosav, vozač viljuškara i radnik na ambalaži; **Final, d. o. o.:** Điković Gorica, vodeći ekonomista za poslove finansijskih obračuna; Čečarić Srđan, vodeći ekonomista za poslove finansijskih obračuna; Glišović Ljubinka, glavni ekonomista računovodstvenih poslova; Panić Sladana, kontista; Živić Ivana, knjigovođa; Đoković Dragana, knjigovođa; Pavlović Ljiljana, knjigovođa; Starčević Branka, knjigovođa; Đajić Ljiljana, knjigovođa; Stanić Mirjana, knjigovođa; Gavrilović Aleksandra, knjigovođa; Maksimović Gordana, knjigovođa; Jadžić Milovan, referent obračuna zarada I; Melentijević Zorica, referent obračuna zarada II; Totić Dušica, referent obračuna zarada II; Brković Jelena, referent obračuna zarada II; Virić Zorica, radnik na održavanju higijene poslovnih prostorija; Virić Gordana, vodeći ekonomista za poslove plana, analize i poslovnog informisanja; Đurović Ivana, glavni ekonomista za poslove plana, analize i poslovnog informisanja; Vermežović Jelena, knjigovođa – analitičar; Milović Dragana, vodeći ekonomista za poslove finansijske operativne; Todosićević Mileša, vodeći ekonomista za poslove finansijske operativne; Ristićević Dragan, referent finansijske operativne; Ristanović Ivana, referent platnog prometa; Nikolić Dan-ka, referent platnog prometa; Babić Nada, blagajnik; **PKC, d. o. o.:** Glogovac Nataša, vodeći saradnik za kadrovske poslove; Marković Nevena, saradnik za kadrovske poslove; Kojojević Jasminka, kadrovski tehničar; Đokić Gordana, kadrovski tehničar; Ilić Aleksandra, kadrovski tehničar; Kilibarda Snežana, kadrovski asistent; Didanović Sanja, saradnik za razvoj kadrova; Grk Mirjana, vodeći saradnik za pravne poslove; Smi-ljanjić Danijela, vodeći saradnik za pravne poslove; Melentijević Mile, stručno lice za bezbednost i zdravlje na radu; Stolica Dobrinka, saradnik za poslove bezbednosti i zdravlja na radu; Đokić Lazar, saradnik za poslove bezbednosti i zdravlja na radu; **President, d. o. o.:** Kovačević Duško, direktor; Dimitrijević Slavko, konobar recepcioner; Ječmenica Ivana, konobar recepcioner; Milović Srđan, konobar recepcioner; Kovače-ović David, kuvar; Gogić Draga, kuvar; Bučević Radoje, domar ekonom; Radović Olivera, pomoćnik kuvara; Kostić Slobodanka, sobarica. **Impol Aluminum Corporation:** Škrlić Miro, direktor; Škrlić Jan, vodja prodaje, Škrlić Majda, administrator. **Impol Hungary Kft.:** Klára Jurász Rónáné, direktor; Márta Antal, vodja prodaje.

Kolofon

Posebna izdaja skupine Impol ob 190-letnici delovanja.

Urednica: Nina Potočnik.

Zbrali in uredili: Nina Potočnik, Urška Kukovič Rajšp, Urša Zidanšek, Nadja Bezenšek, Miran Tolar.

Fotografije: arhiv Impola, časopis Večer, Nino Verdnik in osebni arhivi intervjuvancev.

Oblikovala: Urša Zidanšek.

Lektorirala: Nadja Bezenšek.

Tiskanje: Evrografis, d. o. o.

Vsebina publikacije temelji na spominih nekdanjih in sedanjih zaposlenih v skupini Impol.

Vsem, ki ste pomagali pri nastajanju publikacije, se iskreno zahvaljujemo.

December 2015.

ko odpovedljiva z eno

rijo kot minimalna me

La

Taksa po tar. post. 5 zakona o taksi je plačana v kolkih ter predpisano uničena na originalu odločbe.

a./ Valjarna: I. pr II. va III. po

- N apodlagi z dne 17. avgusta 1936 na licu mesta izvršene javne razprave, podeljenjem gradbeno dovoljenje za prizidek in vanjskega in pisarniškega poslopja tovarne bakra in medenine v Zg. Bistrici pod sledečimi pogoji:
- Tvrdba Zugmayer & Gruber dopošlje občinski upravi v Slov. Bistrici terem bodo označene pojedine dolžine v merilu 1:100.
 - A. Načrt podstrešja v merilu 1:2880 in enega v merilu 1:500 v katerem bodo označene pojedine dolžine gradaljšča, višinske kote in obstojčega zemljišča, lega in štv. sosednih katastralnih parcel, hiš i. t. d.
 - B. Prečni načrt v merilu 1:50.
 - C. Situacijski načrt v merilu 1:2880 in enega v merilu 1:500 v katerem bodo označene pojedine dolžine gradaljšča, višinske kote in obstojčega zemljišča, lega in štv. sosednih katastralnih parcel, hiš i. t. d.
 - D. Statične račune vseh železobetonskih konstrukcij po predpisih S. I. A. iz leta 1935.
 - E. Tehnični popis zgradbe.
 - F. Po pooblaščenih inženjerjih overovljene načrte za centralno kurjavo v 2 izvodih.
 - G. Predlaga se, da se tla v prostoru centralne kurjave znižajo tak da ostane svetlobna se, da se v tla v prostoru 3. matre.
 - H. Predlega se tudi, da vloži tvrdba Zugmayer & Gruber pred fasadnim niranjem prizidka in adaptacije stare fasade spremenjene načrte ki bodo odgovarjali sodobni arhitekturi ravnateljskega poslopja.
 - I. Doposlati je kolek za Din. 8.- za dokolkovanje enega načrta. V ostalem se opozarja na varnostne predpise št. 1.64 do vključno 71. Proračunska vrednost je cenjena na Din. 100.000.-

valjarna: I. pr II. va III. po

žična valjarna: I. p II. dr III. tr IV. če

č./ Žičarna: I. Ži II. Ži

d./ Žičarna - Kratos I. VI II. VI

f./ Vlačenje palic: I. vl

me 11. maja 1938.

eyer & Gruber

baker in med

Slov. Bistrica.

točen seznam vseh prevoženih tovorov po v. - Zgor. Bistrica v letih 1936 in 1937

- došli tovari v l. 1936, ✓
- odposlani - " - v l. 1936, ✓
- došli - " - v l. 1937, ✓
- odposlani - " - v l. 1937, ✓

ina, ki jo je prevozil tovorni avto. (Težo avta označiti p)

Koliko je bilo prevoženo (v m³) peska ozir. gramoz iz Poljčan Druge vožnje (koliko opeke iz Pragerskega i. t. d.)

tem sicer v posesti vas zadevajočih podatkov, toča hočem isto predpisom prispevka za prekomerno ukoriščanje banov. cest p z Vašimi zapiski, kar je v Vašem lastnem interesu, da se predpiše v višji meri, kot Vas v resnici tangira.

predpiše v višji meri, kot Vas v resnici tangira.

ari b. r. n. , dne 16/8. 1919.

gradnja jezov... v Zg. Bistrici...

11/8. 1919. št. 21913... v Zg. Bistrici...

11/8. 1919. št. 21913... v Zg. Bistrici...

1. Prester pod pojiznina poden se mora izpeljati z dobo...

edvaljač	Din	50.---	dnevno	(navadno v akc
ljač	"	42.---	"	"
"	"	42.---	"	"

edvaljač	Din	45.---	dnevno	(in premija.)
ljač	"	40.---	"	"
magač valjača	"	30.---	"	"

vi valjač	Din	45.---	"	(" ")
ugi valjač	"	42.---	"	"
etji "	"	39.---	"	"
rti "	"	36.---	"	"

čar preddelavec	Din	50.---	dnevno	(in navadno v ako
čarji	"	40.---	"	"

ačilcec preddelavec	Din	40.---	"	(" " ")
ačilci	"	36.---	"	"

ačilcec preddelavec Din 42.--- dnevno (od slučaja do

Glason uredbe kr. banske uprave drava
353 | 1-V bo še v tekočem letu in tak
nujna potreba temeljite poprave občina
(je okrajne) Gornja Bistrica-Slov. Bistric
za izvoz gramozu iz banovinskega kamno
oro ceste pa zelo uporabljajo tudi razni

Stroški za obnovo te cestne proge potom
ki upravi proračunili na Din. 150.000.---
gramoz blizu in razmeroma poceni. H plačil
pa morale pritegniti tudi okraj. občina
e, ker bi banovina k tem stroškom pr

Vsled omenjenega naročila Kr. bans
v dosego sporazuma glede razdelit
prje naj bi veljalo tudi za nadalj

o banovinska uprava izkoriščevala
gotovo oglasite v *četrtak*
uri *popoldne* v pisarni podpisani
v Slov. Bistrici.

ajni odbor v Slov. Bistrici

sklenjen pri meščanih
in Gruber v Slovenski Bistrici in delavski
te tvrdke dne 1. oktobra 1940 v zadevi dra
doklad:

- 1./ Omenjeni so sklenili na podlagi da
indeksa za življenske potrebščine
polnoletno delavstvo na draginjsk
Din. 16.---, mladoletniki po Din. 1
po Din. 5.--- po osebi na vsaki p
v nazaj od 1. septembra 1940 dal
- 2./ Nadalje smo sklenili, da vsi del
mezdne skupine Din. 28.--- in Dir
sprejemati od 1. septembra 1940
temeljne mezde, a oni iz skupin
Din. 34.--- temeljne mezde dnevno

Slovenska Bistrica, dne 1. oktobra 1940

Zaupniki delavstva:

Bera Paris
Jeruš Martin
Leza J.
Verimah Ivan
Doornik Ivan
Bera Franje

Steniško društvo
ZUGMA

Račun V Ljubljani, dne 29. oktobra 1940

gosp. *Okrajno sodišče, Maribor* Firm 589

o nastopnih objavah v URADNEM LISTU deželne vlade za Slovenijo.

Objavljeno	Številka objave	Številka lista	Plače in toži se v Ljubljani	Predmet objave
27/10	1480	20		Firm 54724 809: kg 21 28/21 Firm 54424 816: B.I. 197 Firm 523127 822: G.T. 578 Firm 519124 833: 285 24/10

Vpisale so se izpremembe in dodatki pri nastopnih firmah:
Sedež: Gornja Bistrica.
Besedilo firme: Tovarna za baker in železo
ratje Sternberger na Gosposv. vas pri Gornji Bistrici

SR NOVO LETO 1967

